

Jurnalul lui Bridget Jones
Helen Fielding

Mamei mele, Nellie, pentru că nu seamănă cu mama lui
Bridget

Hotărîri pentru noul an

VOI EVITA:

Să beau mai mult de paisprezece unități de alcool* pe
săptămîină.

Să fumez.

Să-mi arunc banii pe: aparate de făcut macaroane,
înghețată sau alte echipamente culinare pe care nu le voi folosi în
veci; cărți de literatură imposibil de citit, așezate pe rafturile
bibliotecii doar pentru a face impresie; lenjerie exotică, dat fiind
că, în lipsa unui iubit, îmi este oricum inutilă.

Să mă port ca o curvă prin casă, închipuindu-mi că mă vede
lumea.

Să cheltuiesc mai mult decît câștig.

Să-mi aglomerez pînă la refuz lista cu treburi de rezolvat.

Si mă îndrăgostesc de următoarele categorii de bărbați: alcoolici, împătimiți de muncă, indivizi care fug de răspundere, care au iubite sau neveste, misogini, megalomani, șovini, futangii afectivi sau haimanale, perversi.

Să mă enervez pe mama, pe Una Alconbury sau pe Perpetua.

Să-mi fac sînge rău din cauza bărbaților, urmînd să devin mai echilibrată, o veritabilă Crăiasă-a-Ghețurilor.

Să-mi pice mukul după bărbați, urmînd să întemeiez relații bazate pe o analiză matură a caracterului acestora.

Să bîrfesc oamenii, urmînd să capăt o atitudine pozitivă față de toată lumea.

Să mai dau frîu liber fanteziei în ceea ce-l privește pe Daniel Cleaver, dat fiindcă e de-a dreptul jalnic să ți se aprindă călcîiele după șefu', în stilul domnișoarei Moneypenny* sau așa ceva.

Să mă lamentez că nu am un iubit, ci să capăt liniște sufletească, autoritate și sentimentul realizării personale, de femeie împlinită chiar în lipsa unui iubit, aceasta fiind de altfel cea mai bună cale de a te alege cu unul.

PE VIITOR:

Mă voi lăsa de fumat.

În Marea Britanie, o unitate de alcool este echivalentă cu 10 ml alcool pur (etanol). Aceasta înseamnă că, de exemplu, un litru de vin (aprox. 12% concentrație alcoolică) conține aprox. 12 unități de alcool, în timp ce un litru de bere (aprox. 5% alcool) conține aprox. 5 unități de alcool.

* Frumoasa secretară a lui James Bond, faimoasă pentru flirturile ocazionale cu șeful ei.

Nu voi bea mai mult de paisprezece unități de alcool pe săptămână.

Îmi voi micșora circumferința pulpelor cu șapte centimetri (adică trei centimetri și jumătate bucata), urmînd tratamente contra celulitei.

Mă voi debarasa de toate troacele inutile din apartament.

Voi da săracilor toate hainele pe care nu le-am purtat timp de doi ani sau chiar mai mult.

Voi avansa pe plan profesional și voi găsi un nou loc de muncă cu perspective.

Voi strînge bani într-un cont. Poate voi începe să depun bani și într-un fond de pensii.

Voi avea mai multă încredere în mine însămi.

Voi fi mai insistentă în urmărirea scopurilor propuse.

Îmi voi folosi mai judicios timpul.

Nu voi mai ieși în oraș în fiecare seară, ci voi sta acasă, citind cărți și ascultînd muzică clasică.

Voi dona săracilor un procent din salariu.

Voi fi mai bună și îi voi ajuta mai mult pe ceilalți.

Voi mânca mai multe legume.

Mă voi da jos din pat dimineața de cum mă trezesc.

Mă voi duce la sala de sport de trei ori pe săptămână, și nu doar ca să cumpăr sandvișuri.

Voi aranja fotografiile în albume.

Voi înregistra casete speciale pentru diferite stări sufletești, ca să le am gata pregătite cu muzica preferată – romantică, disco, sexy sau feministă, asta ca să nu mă transform într-un soi de disk-jockey bețivan, care stă cu casetele împrăștiate peste tot pe podea.

Voi stabili relații solide cu un adult care să aibă simțul răspunderii.

Voi învăța să programez aparatul video.

IANUARIE

Un început extrem de nefast

Duminică, 1 ianuarie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (fiindcă e după Crăciun), unități de alcool consumate: 14 (dar astea sînt pe două zile, că patru ore au fost înainte de miezul nopții, la petrecerea de Anul Nou), țigări fumate: 22, calorii: 5424.

Mîncare consumată astăzi:

2 pachetele felii de cașcaval Emmenthal

14 cartofi noi reci

2 pahare Bloody Mary (contează ca mîncare, întrucît conțin sos Worcester și roșii) 1/3 pîine Ciabatta cu brînză Brie frunze de coriandru – 1/2 pachetel 12 bomboane de ciocolată Cadbury Milk Tray (e mai bine să termin toate dulciurile rămase de la Crăciun și să încep totul de la zero mîine)

13 scobitori cu un cocktail de cașcaval și ananas

O porție din curcanul Unei Alconbury, cu sos curry, mazăre și banane

O porție din prăjitura-surpriză a Unei Alconbury, făcută din biscuiți cu coniac, zmeură din conservă, treizeci și șase kilograme de frișca, decorată cu cireșe glasate și angelică.

Prînz. Londra: la mine în apartament. Uf! Ultimul lucru pe lume de care mă simt în stare la ora asta, fizic, emoțional și mintal, este să conduc pînă la petrecerea de Anul Nou a Unei și a lui Geoffrey Alconbury, în orașelul Grafton Underwood, la care se servește curcan cu sos curry. Geoffrey și Una sînt cei mai buni prieteni ai părinților mei și, așa cum unchiul Geoffrey nu se plictisește în veci să-mi reamintească, mă cunosc de pe vremea cînd alergam în fundul gol prin iarbă. Mama m-a sunat pe la opt și jumătate dimineața încă în ziua liberă* din august și m-a obligat pur și simplu să accept invitația. A abordat tema pe o cale iscusit de ocolită.

– Bună, draga mea. Te-am sunat doar ca să aflu ce cadou ți-ai dori să primești de Crăciun.

– De Crăciun?

– Vrei să fie surpriză, scumpo?

– Nu! am zbierat eu. Pardon. Am vrut să spun...

– Mă întrebam dacă n-ai vrea niște roțițe pentru valiza ta.

– Dar eu nu am valiză.

– Ce-ar fi să-ți cumpăr o valijoară cu roțițe montate la ea? Știi tu, cum au stewardesele.

– Dar am deja o sacoșă.

– Ei, draga mea, doar nu poți umbla la nesfârșit cu chestia aia verde și murdară de pînză. Arăți ca Mary Poppins în mizerie. O valijoară solidă, cu mîner, care se poate trage, atîta tot. E de mirare cîte poți băga în ea. O vrei bleumarin pe fond roșu sau roșie pe fond bleumarin?

– Mamă. E opt și jumătate dimineața. E vară. E foarte cald. Nu vreau valijoară de stewardesă.

– Julie Enderby are una. Zice că nu folosește niciodată altceva.

– Cine e Julie Enderby?

– Dar o cunoști pe Julie, dragă! Fata lui Mavis Enderby. Julie! Cea care are slujba aceea super la Arthur Andersen...

– Mamă...

– O ia mereu cu ea în călătorii...

– Nu vreau valijoară cu roțițe.

– Uite ce e. Ce-ar fi ca Jamie, tata și cu mine să ne unim forțele și să-ți luăm o valiză mare, ca lumea, plus roțițe?

Extenuată, am depărtat telefonul de ureche și m-am întrebat ce-i stîrnise zelul ăsta de misionar în chestia cu valiza – dar de Crăciun. Cînd am pus telefonul din nou la ureche, tocmai spunea:

– ... și, de fapt, poți găsi și cu compartiment special pentru spumant de baie și chestii de-astea. Și m-am gîndit și la un cărucior pentru cumpărături.

– Tu ți-ai dori ceva de Crăciun? am întrebat în disperare de cauză, clipind din cauza luminii orbitoare a zilei de august.

– Nu, nu, a făcut ea evaziv. Am tot ce-mi trebuie. Și acum, dragă, a șuiert ea brusc, nui așa că vii la petrecerea pe care o dau de Anul Nou Una și Geoffrey, cea la care se servește curcan cu sos curry?

– Ăăă. Păi eu...

M-a cuprins o panică oarbă. Ce-aș putea pretexta că am de făcut?

– ... cred că s-ar putea să lucrez pe 1 ianuarie.

– Nu-i nimic. Poți veni cu mașina când termini serviciul. A, da, ți-am spus că Malcolm și Elaine Darcy vin și ei, și îl aduc și pe Mark? Ți-l amintești pe Mark, dragă? E unul dintre avocații ăia de succes. Plin de bani. Divorțat. Petrecerea începe abia la opt seara.

O, Doamne! Iarăși o petrecere la care toți se îmbracă bizar, ca la operă, cu părul înfoiat anapoda din cauza cărării făcute pe-o parte.

– Mamă, ți-am mai spus, nu vreau să mi se aranjeze întruna tot felul de...

– Ei hai, dragă. Una și Geoffrey dau petrecerea asta de Anul Nou încă de pe vremea când tu alergai în fundul gol prin iarbă! Firește că ai să vii. Și ai să-ți poți folosi valiza cea nouă.

11:45 p.m. Of. Prima zi a noului an a fost o zi oribilă. Nu pot să cred că încep din nou

În Marea Britanie, ca și în alte țări occidentale, în majoritatea lunilor anului se mai acordă salariaților o zi liberă, legată de o sărbătoare laică sau religioasă.

anul în patul meu îngust din casa părinților. E prea umilitor la vârsta mea. Mă întreb dacă or să bage cumva de seamă dacă mai trag câte-o țigară la fereastră. După ce am fredonat-o toată ziua în speranța că-mi va trece mahmureala, m-am lăsat în cele

din urmă păgubașă și am pornit, mult prea târziu, spre petrecerea cu curcan și sos curry. Când am ajuns la casa familiei Alconbury și am apăsat soneria lor cu melodia stil-ceas-de-primărie, mă aflam încă în ciudata mea lume – acră, îngreșată și cu căpățîna îndurerată. Mai eram prost dispusă și pentru că intrasem din greșeală pe șoseaua M6 în loc de M1 și fusesem nevoită să merg pînă aproape de Birmingham înainte de a găsi un loc să întorc. Fusesem atît de furioasă, încît îmi tot îndesasem piciorul pe accelerație ca să-mi vărs nervii, lucru deosebit de periculos. Am privit resemnată cum silueta Unei Alconbury – deformată în chip straniu de ușa din sticlă givrată plutește spre mine înveșmîntată într-un deux-pieces de un roz violent.

– Bridget! Mai să credem că te-ai rătăcit! Un An Nou fericit! Era să începem fără tine.

Ca-n vis, a reușit să mă sărute, să mă ajute să îmi scot haina, să mi-o agate în cuier, săși ștergă rujul de pe obrazul meu și să mă facă să mă simt vinovată – totul dintr-o mișcare, în timp ce eu mă sprijineam de rafturile cu bibelouri pentru a-mi recăpăta echilibrul.

– Scuze. M-am rătăcit.

– Rătăcit? Brrr! Ce ne facem cu tine? Hai înăuntru:

M-a condus dincolo de ușile din sticlă cu modele de flori de gheață, pînă în hol, strigînd:

– Ascultați aici, oameni buni, s-a rătăcit!

– Bridget! La mulți ani! mi-a urat Geoffrey Alconbury, îmbrăcat într-un pulover galben în carouri.

A făcut spre mine un pas stil Bruce Forsyth¹, apoi m-a îmbrățișat într-un fel care ar fi făcut ca Boots² să îl trimită direct la poliție.

– Hm, a făcut el, îmbujorîndu-se și trăgîndu-și pantalonii în sus de bretele. Pe unde ai ieșit de pe autostradă?

¹ Sir Michael Bruce Forsyth, actor britanic de comedie (n. în 1954)

² Boots, mare lanț britanic de produse cosmetice și farmaceutice, care, ca și alte firme mari din Marea Britanie, are o politică extrem de severă împotriva furtului din magazine și a agresării cumpărătorilor sau personalului.

– Pe la numărul nouăsprezece, dar a fost o deviere...

– Ieșirea numărul nouăsprezece! Una, a venit pe la ieșirea nouăsprezece! Ai adăugat o oră de drum chiar înainte de a-l începe. Hai să-ți dau ceva de băut. Ei, și cu amorul cum stai?

Of, Doamne. De ce nu pricep oare oamenii căsătoriți că asta deja nu mai e o întrebare politicoasă? Că doar noi nu ne repezim la ei zbierînd în gura mare: "Ei, și cum vă mai merge căsnicia? Mai faceți amor?" Toată lumea știe că a avea un iubit cînd ai sărit de treizeci de ani nu mai e ceva gen ușurel-frumușel, lejer-degajat, ca la douăzeci și doi, și că răspunsul cel mai probabil ar fi: "Păi, aseară amantul meu însurat și-a făcut apariția purtînd bretele și un adorabil guleraș de angora, mi-a spus că e homosexual/maniac sexual/morfinoman/iresponsabil și m-a bătut cu vibratorul", mai degrabă decît "Minunat, mulțumesc".

Întrucît nu sînt o mincinoasă înnăscută, am sfîrșit prin a-i murmura jenată lui Geoffrey:

"Bine", moment în care el a bubuit:

– Deci, tot n-ai pe nimeni!

– Bridget! Ce ne facem cu tine! a zis Una. Voi, fetele astea dedicate carierei! Zău așa, nu poți amîna o veșnicie treaba asta, mă-nțelegi. Ceasul merge înainte: tic-tac-tic-tac.

– Chiar așa. Cum reușește o femeie să ajungă la vîrsta ta fără să se mărite? a zbierat Brian Enderby (căsătorit cu Mavis și fost președinte al clubului Rotary din Kettering), agitîndu-și paharul de sherry prin aer.

Din fericire, m-a salvat tata.

– Mă bucur să te văd, Bridget, a zis, luîndu-mă de braț. Maică-ta era cît pe ce să alerteze întregul efectiv polițienesc din Northamptonshire, ca să caute tristele tale rămășițe pămîntești. Hai să demonstrezi tuturor că ești în viață, ca să pot și eu să mă simt bine. Cum e valiza cu două rotițe?

– De-a dreptul uriașă. Cum sînt foarfecile pentru părul din ureche?

– O, minunate, știi tu, forfecoașe.

Totul era în regulă, de bună seamă. Aș fi dat dovadă de răutate dacă n-aș fi venit, dar Mark Darcy... Brrr. De câteva săptămîni încoace, de fiecare dată cînd m-a sunat, mama a repetat întruna:

– Firește că ții minte familia Darcy, dragă. Venea pe la noi cînd locuiam în Buckingham, tu și cu Mark v-ați jucat în scaldătoare.

Sau:

– A, ți-am spus că la petrecerea de Anul Nou cu curcan și sos curry, pe care o s-o dea Una, Malcolm și Elaine îl aduc cu ei pe Mark? Se pare că Mark abia s-a întors din America. Divorțat. Caută o casă în Holland Park. Se pare că a avut mari probleme cu nevastă-sa.

Japoneză. O rasă foarte crudă.

Data următoare cînd a sunat, mi-a zis așa, din senin:

– Îl mai ții minte pe Mark Darcy, dragă? Fiul lui Malcolm și al lui Elaine? E unul dintre avocații ăia nemaipomeniți, de succes. Divorțat. Elaine zice că muncește zi și noapte și că e foarte însingurat. De fapt, cred că vine și el la petrecerea Unei de Anul Nou, cu curcan și sos curry.

Nu știi de ce nu a spus mai pe șleau ceva de genul: – Dragă, fii bună și culcă-te cu Mark Darcy aici, pe masa cu curcan și sos curry. E foarte bogat.

– Hai să faci cunoștință cu Mark, a glăsuțit Una Alconbury înainte să apuc să dau și eu ceva pe gît.

A ți se face lipeala cu un bărbat împotriva propriei voințe constituie un anumit stadiu de umilință, dar a fi tîrît – la propriu – în așa ceva de către Una Alconbury, în timp ce te chinuiești să scapi de o mahmureală nesuferită, sub privirile unei încăperi înțesate cu prieteni de familie, reprezintă de-acum un stadiu de sine-stătător.

Bogatul, divorțatul-de-cruda-nevăstă Mark – un bărbat destul de înalt – stătea cu spatele la încăperea, analizînd rafturile cu cărți ale familiei Alconbury: în principal, serii de cărți legate

în piele despre cel de-al treilea Reich, adunate de Geoffrey de prin Reader's Digest*. Mi s-a părut ușor ridicol să văd pe cineva numit domnul Darcy* stînd de unul singur, cu mutra disprețuitoare la o petrecere. E ca și cînd aș fi văzut pe cineva numit Heathcliff insistînd să-și petreacă întreaga seară în grădină, strigînd "Cathy!"* și dîndu-se cu capul de copaci.

– Mark! a strigat Una, leit întruchiparea unei zîne din poveștile cu Moș Crăciun. Vreau să-ți prezint o persoană drăguță.

El s-a întoars, dînd la iveală faptul că obiectul vestimentar care părăsise din spate a fi un pulover perfect nevinovat, de culoare bleumarin, era de fapt ceva en-cceur, în carouri de diverse nuanțe de galben și albastru – în stilul celor preferate de comentatorii sportivi mai purii ai națiunii noastre. După cum observă adesea prietenul meu Tom, e uimitor cît timp și cîte parale poți economisi în materie de rendez-vous-uri luînd doar aminte la detalii. Un ciorap alb ici, o pereche de bretele roșii colo, o botină cenușie, o zvastică – toate astea reprezintă adesea tot ce e necesar pentru a pricepe că nu e cazul să te mai obosești notînd un număr de telefon sau să cheltuiești bani pe prînzuri costisitoare, că relația tot n-o să meargă.

– Mark, ea este Bridget, fiica lui Colin și a lui Pam, a zis Una, făcîndu-se roz bombon la față și fluturîndu-și genele. Bridget lucrează într-o editură, nu-i așa, Bridget?

– Da, într-adevăr, am răspuns de parcă aș fi participat la o teleconferință oficială difuzată la radio și aș fi fost pe punctul de a o ruga pe Una să transmită toate cele bune prietenilor mei, Jude, Sharon și Tom, fratelui meu, Jamie, tuturor celor de la birou, mamei și tatălui meu și, în final, tuturor oaspeților de la petrecerea cu curcan și sos curry.

– Ei, vă las pe voi, tinerii, singuri, a zis Una. Uf! Presupun că sînteți sătui pînă-n gît de stat la taclale cu noi,ăștia, bătrînii.

– A, nu, deloc, a făcut Mark cu un aer stîngaci, într-o tentativă cam nereușită de a surîde, la care Una, după ce și-a dat

ochii peste cap, și-a pus o mână pe piept, a emis un scurt chicotit și ne-a lăsat, cu o smucitură din cap, pradă unei tăceri penibile.

– Eu, ăă... Citești cumva, ăă... Ai citit ceva cărți bune în ultima vreme? m-a întrebat el.

O, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am scotocit febril creierii ca să-mi aduc aminte când am citit eu o carte ca lumea. Problema este că, atunci când lucrezi în editură, lectura în timpul liber aduce oarecum cu activitatea unui măturător de stradă, care seara, acasă, trebuie să dea cu mătura și prin cocina de porci. Sînt pe la jumătate cu Bărbații sînt de pe Marte, femeile de pe Venus*, carte pe care mi-a împrumutat-o Jude, dar nu aveam impresia că Mark Darcy – deși, evident, un tip cam bizar – era pregătit în acel moment să accepte că e marțian. Și atunci m-a pălit inspirația.

– Backlash* de Susan Faludi, i-am răspuns triumfătoare.

Ha! De fapt, nu o citisem chiar eu, dar mă simțeam de parcă o citisem, atîta pălăvrăgise Sharon despre ea. Și, oricum, răspunsul ăsta mă punea îndeajuns la adăpost, pentru că nu eră posibil ca un drăgălaș-îmbrăcat-cu-pulover-în-carouri să fi citit acest veritabil tratat

* Revistă apărută inițial în S.U.A. și răspîndită ulterior în mai multe țări, inclusiv Marea

Britanie, Reader's Digest conține articole condensate și rezumate de romane

* Domnul Darcy, personaj din romanul Mîndrie și prejudecată de Jane Austen.

* Cathy, Heathcliff, personaje din celebrul roman La răscruce de vînturi de Emily Bronte.

* Celebra Self-help book (tradusă și în românește) de medicul psihiatru american John Gray, care încearcă să dea soluții simple, general aplicabile și pe înțelesul tuturor problemelor care apar în relațiile dintre sexe. * „Reacție” (engl.).

feminist de cinci sute de pagini.

– Aha. Zău? a zis. Am citit-o chiar cînd a apărut. Nu ți s-a părut că pledează cauza cu prea multă ardoare?

– Aăă, păi, nu prea, am răspuns agitată, storcîndu-mi creierii să găsesc un mod de a mă îndepărta de acest subiect spinos. Stai cu părinții tăi de Anul Nou?

– Da, mi-a răspuns el amabil. Și tu?

– Da. Nu. Am fost la o petrecere la Londra aseară. De fapt, sînt cam mahmură, m-am repezit eu să răspund, pentru ca Una și mama să nu-și închipuie că mă pricep atît de puțin la bărbați, încît nici cu Mark Darcy nu sînt în stare să conversez. Am continuat:

– Dar eu cred că, de fapt, hotărîrile pentru noul an nu se pot aplica încă din ziua de Anul Nou, nu-i așa? Și asta pentru că, fiind o prelungire a nopții Anului Nou, fumătorii încă fumează țigară de la țigară și nu se pot opri numai pentru că a sunat miezul nopții, cu atîta nicotină în organism. Și-n plus, a ține cură de slăbire în prima zi a anului nu e o idee prea bună, pentru că nu poți mânca rațional, trebuie să ai libertatea de a consuma ce e necesar, clipă de clipă, pentru a-ți alina mahmureala. Cred că ar fi mult mai firesc să se înceapă cu data de 2 ianuarie.

– Poate ar trebui să mănînci ceva, a zis el și a pornit brusc spre bufet, abandonîndu-mă lîngă bibliotecă, cu toată lumea zgîindu-se la mine și gîndind: "Deci, de-aia nu e Bridget măritată. Respinge bărbații".

Partea cea mai proastă a fost că Una Alconbury și cu mama nu voiau în ruptul capului să abandoneze tema. Mă tot trimiteau de colo-colo cu tăvi cu castraveciori și pahare cu sherry, într-o tentativă disperată de a mă plasa din nou în calea lui Mark Darcy. Într-un final, de-a dreptul înnebunite de frustrare, în clipa în care ajunsesem cu tava cu castraveciori la un metru de el, Una a plonjat spre mine din cealaltă parte a încăperii, precum Will Carling*, și a spus:

– Mark, trebuie neapărat să notezi numărul de telefon al lui Bridget înainte de a pleca, să îi poți telefona când ajungi la Londra.

Nu m-am putut stăpîni și m-am făcut roșie ca sfecla. Simțeam cum roșeața îmi cuprinde și gîtul. Acum Mark o să creadă că eu am pus toată treaba asta la cale.

– Sînt sigur că viața lui Bridget la Londra este deja foarte plină, doamnă Alconbury, a zis el.

Hm. Nu că aș fi vrut ca el să-mi noteze numărul de telefon, dar nici așa, să declare pe șleau, față de toată lumea, că nu vrea s-o facă. Coborîndu-mi privirea, am observat că purta ciorapi albi cu bulinase galbene.

– Pot să-ți ofer un castravecior? am întrebat, pentru a demonstra că avusesem un motiv întemeiat să mă apropii de el, iar acesta era legat în mod clar de castraveciori, și nu de numărul de telefon.

– Nu, mulțumesc, mi-a răspuns, privindu-mă cu oarecare neliniște.

– Ești sigur? O măslină umplută, poate? am insistat.

– Nu, zău că nu.

– O ceapă dulce? l-am încurajat. O bucățică de sfeclă?

– Mulțumesc, a făcut el disperat și a luat o măslină.

– Poftă bună, i-am trîntit eu triumfătoare.

Spre sfîrșit, l-am văzut cicălit de maică-sa și de Una, care l-au tîrît spre mine și au stat în spatele lui în timp ce mă întreba țeapăn:

– Ai nevoie să te conducă cineva înapoi la Londra? Eu stau aici, dar aș putea aranja să te ducă mașina mea.

– Mașina, așa, de una singură? l-am întrebat.

El a clipit în direcția mea.

– Ei, asta-i! Mark are mașină cu șofer de la firmă, prostuțo, a intervenit Una.

– Mulțumesc, foarte amabil din partea ta, i-am zis. Dar o să iau un tren de dimineață.

2 a.m. Of, de ce oare sînt atît de neatrăgătoare? De ce? Chiar și un bărbat care poartă ciorapi cu buli-nașe crede că sînt oribilă. Urăsc Anul Nou. Îi urăsc pe toți. În afară de Daniel Cleaver. Și, oricum, am pe măsuta de machiaj o uriașă ciocolată Cadbury cu lapte, rămasă de la Crăciun, plus o sticlă haiosă în miniatură cu gin și tonic. Am de gînd să le consum pe toate și să trag și o țigară pe deasupra.

Marți, 3 ianuarie

Cincizeci și opt de kilograme și șaptezeci și opt de grame (alunecare oribilă spre obezitate -

_____ Fotbalist englez.

de ce? de ce?). Unități de alcool: 6 (excelent), țigări: 23 (f.b.), calorii: 2 472.

9 a.m. Uf. Nici nu mă pot gîndi că trebuie să plec la muncă. Singurul lucru care face chestiunea ceva mai acceptabilă este ideea că o să-l revăd pe Daniel, dar nici asta nu e chiar de dorit, dat fiind că sînt grasă, am un coș pe bărbie și nu doresc decît să stau pe canapea mîncînd ciocolată și privind emisiuni speciale de sărbători la televizor. Pare greșit și nedrept ca sărbătorile de iarnă, cu problemele lor financiare și afective, stresante și agasante, să fie mai întîi băgate cu de-a sila pe gîtul omului, apoi smulse de-acolo cu gheara, tocmai cînd respectivul începe să se deprindă cu ele. Chiar începuse să-mi placă ideea că viața cotidiană e suspendată, că pot să zac în pat cît vreau, că pot să bag în mine orice am chef și să beau cînd mi se năzare, chiar și dimineața. Iar acum, brusc, s-ar zice că e cazul să sărim în poziție de drepți, disciplinați ca niște tineri ogari slăbănogi.

10 pm. Uf. Perpetua, care ocupă la slujbă o poziție ceva mai bună și care își închipuie din această cauză că răspunde de mine, era în dispoziția ei cea mai nesuferită și despotică, pălăvrăgind în continuu, pînă m-a plictisit de moarte, despre casa de jumătate de milion de lire pe care are de gînd să o cumpere împreună cu bogatul-și-prea-rasatul ei prieten, Hugo.

– ... și e drept că fațada dă spre Nord, dar au făcut ceva fantastic de ingenios la sistemul de iluminat.

M-am uitat visătoare la ea, la fundul ei masiv înveșmîntat într-o fustă roșie și acoperit de o bizară vestă trei-sferturi în dungii. Ce binecuvîntare să fii născut cu asemenea aroganță. Perpetua ar putea avea și dimensiunile unui Renault Espace și nu i-ar păsa nici cît negru sub unghie. Cîte ore, cîte luni, ani am petrecut eu făcîndu-mi griji pentru greutatea mea, în vreme ce Perpetua căuta fascinată lămpi cu pisicuțe de porțelan prin magazinele universale din Fulham Road? Ei da, dar ea se privează și de o sursă de fericire. E lucru demonstrat de studii că nu dragostea, bunăstarea sau puterea aduc fericirea, ci urmărirea unor țeluri accesibile: și ce altceva reprezintă o cură de slăbire?

În drum spre casă, într-o stare de criză post-sărbători, am cumpărat, la preț redus, o cutie cu bomboane de ciocolată decorative pentru pomul de Crăciun și o sticlă de șampanie de trei lire și șaiszeci și nouă de șilingi, îmbuteliată prin Norvegia, Pakistan sau așa ceva. Leam îngurgitat pe toate la lumina pomului de Crăciun, împreună cu două plăcinte cu carne, cu ultima prăjitură rămasă de la Crăciun și cu o bucată de brînză Stilton, în vreme ce mă uitam la EastEnders³ și îmi închipuiam că și ăsta e un program special pentru sărbătorile de iarnă.

Dar acum mă simt rușinată și respingătoare. Aproape simt cum grăsimea mi se revarsă prin toți porii. Mă rog. Uneori este necesar să te scufunzi într-un ocean de grăsime toxică pentru a te înălța apoi, ca pasărea Phoenix, din gunoiul chimic, cu o siluetă

³ Serial tv britanic.

curată și frumoasă ca a lui Michelle Pfeiffer. Mîine încep un nou regim spartan de sănătate și frumusețe.

Mmmm. Dar și Daniel Cleaver ăsta. Îmi place la nebunie aerul lui malițios de depravat, în pofida faptului că e deosebit de deștept și are o carieră de succes. Era într-o dispoziție foarte haioasă astăzi, le povestea tuturor despre mătușa lui, care își închipuia că mînerul făcălețului pe care i-l dăruise mama lui de Crăciun seamănă cu un penis. A fost o poveste destul de amuzantă. Și m-a întrebat și pe mine, pe un ton destul de curtenitor, dacă am primit ceva drăguț de Crăciun. Cred că mîine îmi pun fusta neagră mini.

Miercuri, 4 ianuarie

Cincizeci și nouă de kilograme și douăzeci și patru de grame (deja stare de urgență, dat fiind că grăsimea care s-a depozitat sub formă de capsule pe timpul Crăciunului este eliberată cu încetul sub piele), unități de alcool: 5 (ceva mai bine), țigări: 20, calorii: 700 (f.b.).

4 p.m. La birou. Stare de urgență. Adineauri m-a sunat Jude de la telefonul mobil, plîngea cu lacrimi de crocodil și a reușit într-un sfîrșit să-mi explice cu voce de mieluşea că tocmai a fost nevoită să plece din şedința Consiliului de conducere (Jude e șefa

Departamentului Futures la Brightlings), pentru că era cît pe ce să izbucnească în plîns, iar acum se închisese în toaletă, cu ochii ca ai lui Alice Cooper⁴ și fără trusă de machiaj. Prietenul ei, Ticălosul Richard (un iresponsabil răsfățat), cu care are o relație cînd caldă, cînd rece de vreo optsprezece luni, o trimisese la plimbare pentru că îl întrebasese dacă vrea să-și petreacă vacanța

⁴ Cîntăreț american, pe numele lui adevărat Vincent Furnier, născut în 1948, care avea obiceiul să poarte un machiaj negru pronunțat în jurul ochilor.

cu ea. Fenomen tipic, dar Jude, firește, se învinovăța pe sine pentru povestea asta.

– Sînt prea dependentă. Cer prea mult ca să îmi satisfac doar o stare de necesitate, nu strict o necesitate. Of, dacă aș putea să dau timpul înapoi.

Am sunat-o imediat pe Sharon și s-a convenit scurt o întâlnire de urgență pentru ora 6:30, la Cafe Rouge. Sper să o întind înainte ca afurisita de Perpetua să comenteze ceva.

11 p.m. Seară zgomotoasă. Sharon s-a lansat de îndată în teoria ei pe tema Richard: "Futangeală afectivă", care se extinde ca incendiile din prerie printre bărbații săriți de treizeci de ani. Pe măsură ce femeile înaintează de la douăzeci și ceva la treizeci și ceva de ani, argumentează Shazzer, echilibrul de putere se modifică subtil. Chiar și tipele cele mai seducătoare își pierd stăpînirea de sine cînd încep să se lupte cu prima atingere a acestei angoase existențiale: teama de a muri singure și de a fi găsite trei săptămîni mai tîrziu pe jumătate devorate de un lup alsacian. Stereotipii despre rafturi, rotițe care se învîrt și reziduuri sexuale conspiră toate la a te face să te simți ca o proastă, oricît de mult timp ai petrece cugetînd la Joanna Lumley și Susan Sarandon.

– Iar bărbații ca Richard, spumegă de furie Sharon, mizează pe cea mai anemică fisură din armura noastră pentru a fugi de răspundere, maturitate, onoare și de relația firească dintre un bărbat și o femeie.

Jude și cu mine deja făceam "șșșt, șșșt" din colțul gurii, scufundîndu-ne tot mai adînc în paltoane. În fond, nimic nu este mai puțin atrăgător pentru un bărbat decît feminismul strident.

– Cum îndrăznește el să spună că relația ta cu el devine prea serioasă doar pentru că iai propus să vină cu tine în vacanță? strigă Sharon. Ce tot vorbește?

Visătoare, cu gîndul la Daniel Cleaver, am îndrăznit să emit opinia că nu toți bărbații sînt ca Richard. La care Sharon a debitat

o listă lungă, bogată în imagini, de futangeli afective în curs de desfășurare în viața prietenilor noștri: una despre o relație care datează de treisprezece ani cu un tip care refuză pînă să și discute ideea de a locui împreună; alta despre o țipă care s-a întîlnit de patru ori cu un bărbat care i-a dat apoi papucii, pentru că relația, vezi bine, devenise prea serioasă; alta despre o țipă care fusese sîcîită de un tăntălău timp de trei luni cu propuneri pătimașe de căsătorie, ca s-o lase baltă la trei săptămîni după ce ea acceptase și să-l afle repetînd exact aceeași poveste celei mai bune prietene a ei.

– Noi, femeile, sîntem vulnerabile numai pentru că sîntem o generație de pionierat, care refuză compromisul în amor și care se bazează pe propria putere economică. Peste douăzeci de ani, bărbații nici măcar nu vor îndrăzni să înceapă cu futangeala lor afectivă, pentru că noi o să le rîdem pur și simplu în nas, a zberat Sharon.

În acest moment, Alex Walker, care lucrează la firma lui Sharon, și-a făcut apariția alături de o blondă trăsnet, cam de opt ori mai atrăgătoare decît el. S-a apropiat de masa noastră ca să ne salute.

– Noua ta prietenă? l-a întrebat Sharon.

– Păi, ăăă... Vedeți voi, ea așa crede, dar noi nu avem o relație la propriu, doar ne culcăm împreună. Ar trebui de fapt să pun capăt afacerii, dar, deh..., a mai zis el cu un aer insolent.

– O, dar asta e o mare porcărie, ticălos laș și vicios ce ești. Las' că mă duc eu să vorbesc cu fata, a ripostat Sharon, ridicîndu-se în picioare.

Jude și cu mine am reținut-o cu forța, în timp ce Alex, cu o privire panicată, a fugit să-și continue nederanjat relația de futangeala.

În cele din urmă, am stabilit tustrele o strategie pentru Jude. Urmează ca ea să înceteze de a mai gîndi ca Femeile care iubesc prea mult, și să gîndească mai mult în genul Bărbații sînt de pe Marte, femeile, de pe Venus, ceea ce o va face să vadă în

purtarea lui Richard mai puțin un semn al dependenței ei și al prea marii ei iubiri, și mai mult al faptului că el e un fel de marțian gumilastic care are nevoie să se întindă înainte de a putea reveni înapoi la ea.

– Bun, dar asta înseamnă că ar trebui să îl sun sau nu? a întrebat Jude.

– Nu, a răspuns Sharon exact în secunda în care eu spuneam "Da".

După ce a plecat Jude – ea trebuie să se scoale la 5:45, ca să se ducă la sala de sport, la ora cu antrenorul ei personal, înainte de a începe serviciul la 8:30 (nebuie curată) – Sharon și cu mine ne-am pomenit invadate de remușcări și autoincriminări, pentru că nu o sfătuisem pe Jude să scape pur și simplu de Ticălosul Richard, întrucât era chiar un ticălos⁵. Dar, la urma urmei, după cum a sugerat și Sharon, ultima dată când am făcut asta ei s-au împăcat, apoi ea, într-un moment de intime spovedanii, i-a relatat tot ce o sfătuisem, iar acum e de-a dreptul jenant când îl întâlnim, pentru că el e în momentul de față de părere că noi sîntem niște vrăjitoare călare pe mături, aterizate direct din iad – ceea ce, după cum a precizat Jude, e fals, căci, deși noi am descoperit vrăjitoarele care sălășluiesc înlăuntrul nostru, nu le-am dat încă frîu liber.

Joi, 5 ianuarie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (progres excelent – un kilogram de grăsime s-a topit instantaneu de bucurie și speranțe sexuale), unități de alcool: 6 (f.b., ținînd cont că am fost la o petrecere), țigări: 12 (treabă bună în continuare), calorii: 1258 (amorul a eradicat nevoia de a băga la ghiozdan ca porcu').

⁵ . „Vile” înseamnă ticălos (engl.)

11 a.m. La birou. O, Doamne! Daniel Cleaver tocmai mi-a trimis un mesaj. Mă străduiam să-mi elaborez un curriculum vitae fără ca Perpetua să bage de seamă (ca preparativă pentru avansarea mea profesională), când a apărut pe ecranul calculatorului Mesaj nou. Fiind încântată eu cam de orice – de orice care nu e muncă – am apăsat imediat tasta Execuție RMS și mai că mi-am ieșit din piele când am văzut Cleave în josul mesajului. Pe moment, am crezut că poate intrase pe rețea în calculatorul meu și băgase de seamă că nu prea îmi vedeam de treabă. Dar pe urmă am citit mesajul:

Mesaj pentru Jones

S-ar părea că ți-ai uitat fusta acasă. După cum cred că stă scris foarte limpede în contractul tău de muncă, personalul firmei are obligația de a se prezenta la lucru complet și tot timpul îmbrăcat.

Cleave

Ha! Intenții indubitabile de flirt. Am stat un pic să mă gîndesc, în timp ce mă prefăceam că citesc manuscrisul plicticos de moarte al unui zănatic. Nu i-am trimis niciodată vreun mesaj lui Daniel Cleaver, dar găselnița strălucită la sistemul ăsta de mesaje este că poți fi dea dreptul obraznic și neoficial, chiar și cu șeful. Și mai poți petrece și secole întregi repetînd ce vei scrie. Și iată ce i-am răspuns:

Mesaj pentru Cleave

Domnule, mă șochează un asemenea mesaj. Deși fusta ar putea fi descrisă ca fiind cam sărăcuță (căci chestiile ieftine sînt specialitatea noastră în materie editorială), apreciez totuși drept exagerare grosolană descrierea sus-numitei fuste ca absentă și consider că e cazul să apelez la sindicat.

Jones

Am așteptat cu surescitare nebună răspunsul. Și iată-l. Mesaj nou a apărut imediat pe ecran. Am apăsat pe RMS:

Care ai fost atât de lipsit(ă) de considerațiune și ai luat de pe biroul meu manuscrisul de la MOTOCICLETA LUI KAFKA, fii te rog amabil(ă) și returnează-l imediat.

Diane

Pardon. Iar după asta – nexam.

Prînz. O, Doamne. Daniel nu a răspuns. Trebuie să fie furios. Poate că vorbea serios în legătură cu fusta. O, Doamne, o, Doamne. M-a sedus lipsa caracterului oficial al stilului din mesaj și m-am apucat să fiu impertinentă cu șeful.

12:10. Poate că nu l-a primit încă. Bine ar fi să-l pot lua înapoi. Cred că o să fac o plimbare, să văd dacă pot să intru cumva în biroul lui Daniel și să-l șterg.

12:15. Ha! Totul se explică. Era la o întâlnire cu Simon, de la Departamentul de Marketing. Mi-a aruncat o privire când a trecut prin dreptul meu. Aha. Ahahahaha.

Mesaj nou:

Mesaj pentru Jones

Dacă plimbarea pe lângă biroul meu a reprezentat o tentativă de a demonstra prezența fustei, pot să afirm cu certitudine că tentativa a eșuat total. Fusta este indiscutabil absentă. Este fusta cumva bolnavă?

Cleave

Apoi Mesaj nou a apărut iar pe ecran – imediat.

Mesaj pentru Jones

Dacă fusta este, într-adevăr, bolnavă, te rog să afli câte zile libere și-a luat în ultimele douăsprezece luni. Prezența sporadică a fusteii în ultima vreme sugerează o leneveală pronunțată.

Cleave

Am trimis răspuns:

Mesaj pentru Cleave

Se poate demonstra că fusta nu este nici bolnavă, nici absentă. Sînt indignată de atitudinea vădit discriminatorie a conducerii cu privire la dimensiunile fusteii. Interesul obsesiv pentru fustă sugerează că, de fapt, conducerea este bolnavă, și nu fusta. Jones

Hm. Cred că o să șterg ultima parte din mesaj, ar putea înțelege că e o acuzație de hărțuire sexuală, cînd, de fapt, îmi place foarte mult să fiu hărțuită sexual de către Daniel Cleave.

Aaah! Perpetua tocmai a trecut pe lîngă mine și a început să citească peste umărul meu. Am reușit să apăs tasta Alt Screen tocmai la timp, dar am făcut o mare greșeală, pentru că a reapărut pe ecran, mare cît cuprinde, CV-ul.

În clipa în care ea s-a proptit din nou solid pe telefon: "Sincer vorbind, domnule Birkett, ce rost are să pui trei- patru dormitoare, cînd va fi evident din clipa cînd sosim că dormitorul numărul patru nu este decît o cameră inutilă?", m-am întors la treabă. Și iată ce am de gînd să trimit:

Mesaj pentru Cleave

Se poate demonstra că fusta nu este nici bolnavă, nici absentă. Sînt indignată de atitudinea vizibil discriminatorie a conducerii cu privire la dimensiunile fusteii. Mă gîndesc să fac apel la tribunalul industrial, la gazetele de scandal etc.

Jones

Măi, să fie. Și iată răspunsul lui:

Mesaj pentru Jones

Indignată, nu indingnată. Discriminatorie, nu descriminatorie. Te rog, străduiește-te săți însușești cunoștințe cât de cât acceptabile de ortografie corectă. Deși nu încerc să sugerez că limba este inflexibilă, ci înțeleg că este un instrument de comunicare în constantă adaptare și fluctuație (conform lui Hoenigswald*), recomand, totuși, folosirea spell check*.

Cleave

Tocmai eram cam pleoștită, când Daniel a trecut pe lângă mine cu Simon de la Marketing și mi-a săgetat fusta cu o privire foarte sexy, cu sprinceană ridicată. Mă-nnebunesc după sistemul ăsta încântător de mesaje pe calculator. Trebuie, ce-i drept, să am grijă mai mare cu ortografia. În fond, am făcut facultatea de limbă engleză.

Vineri, 6 ianuarie

5:45 p.m. Nici că puteam fi mai încântată. Modalitatea asta de mesaje pe calculator referitoare la prezența sau absența fustei a continuat obsesiv toată după-amiaza. E de neconceput ca șefu' să fi apucat să depună măcar un minut de muncă. Poveste stranie cu Perpetua (șefa aproape supremă): știa că trimit întruna la mesaje și era foarte furioasă, dar faptul că trimiteam mesaje șefului suprem trezea în ea simțăminte contradictorii pe tărîmul loialității – un tărîm cât se poate de nesigur, căci orice om cu un dram de bun-simț ar fi de părere că șefu' suprem trebuie să fie stăpîn peste toată lumea.

Ultimul mesaj suna cam așa:

Mesaj pentru Jones

Aș dori să trimit în acest weekend un buchet de flori fustei aflate în suferință. Te rog să mi furnizezi număr de telefon, dat fiind că nu are rost, din motive evidente, să caut un Jones în cartea de telefon*.

Cleave

* Henry Hoenigswald, profesor emerit de lingvistică la Universitatea Pennsylvania.

* Program de verificare automată a ortografiei pe calculator. * Jones este un nume foarte răspândit în Anglia.

Uraaa! Uraaa! Daniel Cleaver vrea numărul meu de telefon. Sînt senzațională. Sînt o irezistibilă zeiță a sexului. Uraaa!

Duminică, 8 ianuarie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (f. al naibii de b., dar ce rost are?), unități de alcool: 2 (excelent), țigări: 7, calorii: 3100 (prost).

2 p.m. O, Doamne, de ce sînt eu atît de neatrăgătoare? Nu pot crede că m-am autoconvins să stau acasă tot weekend-ul ca să lucrez, cînd de fapt așteptam un rendez-vous cu Daniel. E de-a dreptul hidos, mi-am irosit două zile privind ca o psihopată spre telefon și mîncînd. De ce nu a sunat? De ce? Ce e în neregulă cu mine? De ce a cerut numărul meu de telefon dacă nu avea de gînd să mă sune, și dacă avea de gînd să mă sune, sigur ar fi făcut-o în weekend. Trebuie să îmi recapăt echilibrul. O să o rog pe Jude să mi recomande un selfhelp book*, inspirat din religiile orientale.

8 p.m. O dîră de speranță cînd a sunat telefonul, dar nu era decît Tom, care m-a întrebat dacă am înregistrat vreun progres

cu telefonul. Tom, care s-a obișnuit să se autointituleze boșorog homosexual, m-a susținut, drăguțul de el, foarte mult în criza asta cu Daniel. Tom are teoria lui, conform căreia homosexualii și femeile nemăritate sărite de treizeci de ani au ceva în comun: și unii, și alții s-au obișnuit cu ideea că și-au dezamăgit părinții și că societatea îi tratează ca pe niște ciudățenii. M-a ascultat răbdător cât m-am tot văicărit că sînt neatrăgătoare, relatîndu-mi mai întîi povestea cu afurisitul de Mark Darcy, apoi pe aceea cu afurisitul de Daniel, moment la care a spus, într-un mod, ce-i drept, cam descurajator:

"Mark Darcy? Nu cumva avocatul acela faimos – tipul specializat în drepturile omului?"

Hm. Mă rog. Dar cu dreptul meu – un drept al omului – de a nu umbla prin lume cu o față înspăimîntător de neatrăgătoare cum rămîne?

11 p.m. E mult prea tîrziu pentru ca Daniel să mai sune. F. tristă și traumatizată.

Luni, 9 ianuarie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 4, țigări: 29, calorii: 770 (f. b., dar cu ce preț?).

O zi de coșmar la birou. Toată dimineața m-am tot uitat spre ușă după Daniel: nimic. Pe la 11:45 eram de-a dreptul speriată. Să dau alarma?

Pe urmă am auzit-o pe Perpetua zbierînd în receptorul telefonului:

– Daniel? E plecat la o întîlnire de afaceri în Croydon. Se întoarce mîine la birou. A trîntit telefonul și a zis:

– Doamne sfînte, afurisitele astea de fete îl sună întruna.

Panicată, mi-am dus mîna la decolteu. Ce fete? Ce? Am reușit cumva să rezist restul zilei, m-am dus acasă și, într-un moment de nebunie, am lăsat pe robotul lui Daniel un mesaj în care i-am zis (o, nu, nici nu cred că am făcut eu una ca asta):

— Bună, sînt eu, Jones. Mă întrebam doar ce mai faci și dacă n-ai vrea să ne întîlnim pentru a discuta despre starea de sănătate a fustei, după cum spuneai.

În secunda cînd am închis receptorul, mi-am dat seama că am comis o greșeală și l-am sunat pe Tom, care a spus să îl las pe el să descurce situația: cică dacă dă mai multe telefoane la robotul lui Daniel, îi poate afla codul, ceea ce îi va permite să șteargă mesajul meu. Într-un tîrziu, a crezut că a aflat codul, dar, din păcate, tocmai atunci Daniel a răspuns la telefon. În loc să spună: "Scuze, am greșit numărul", Tom a închis. Așa că acum Daniel nu numai că a primit mesajul meu nesăbuit, dar o să creadă și că eu am sunat la robotul lui de paisprezece ori astă-seară și că apoi, chiar cînd am dat de el, am trîntit telefonul.

Marți, 10 ianuarie

* Self-help books, fenomen foarte răspîndit în Occident, unde astfel de cărți de popularizare a psihologiei, de „autoajutorare”, ocupă în librării rafturi întregi. Inspirat din filosofii și practici orientale, curentul merge pe educarea Sinelui prin însușirea unor tehnici de autoreglare a echilibrului personal.

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 2, țigări: 0, calorii: 998 (excelent, f.b., persoană sfîntă și stilată).

M-am strecurat în birou cocoșată de jenă din cauza mesajului. Am decis să mă detașez total de Daniel, dar el a apărut

la un moment dat, arătînd de-a dreptul neliniștitor de sexy și făcîndu-i pe toți să rîdă, ceea ce m-a dărîmat cu totul.

Brusc, Mesaj nou a apărut pe ecran.

Mesaj pentru Jones Mulțumesc pentru telefon.

Cleave

Inima îmi bătea, să-mi spargă pieptul. Telefonul la care se referea sugera, de fapt, un rendez-vous. Cine răspunde cu un simplu "Mulțumesc" și îl lasă-n aer, afară doar de cazul în care... dar, după ce am cugetat puțin, am răspuns:

Mesaj pentru Cleave

Te rog, termină. Sînt grozav de ocupată și de importantă.

Jones

După cîteva minute, răspuns:

Mesaj pentru Jones

Scuze pentru întrerupere, Jones, presiunea pe care o resimți trebuie să fie ceva de iad.

Terminat.

P.S.: Îmi place cum îți stau țîțele în bluza asta.

Cleave

... Și am reînceput. Mesajele astea înfrigurate au continuat toată săptămîna, culminînd cu sugestia lui de a avea un rendez-vous duminică seara, idee acceptată de mine cu euforie, amețită. Uneori mă uit în jurul meu prin birou, văd cum toți bat de zor la calculatoare și mă întreb dacă muncește careva de fapt.

(Gîndesc eu anapoda, sau duminică seara e un timp bizar pentru un prim rendez-vous? Total aiurea, la fel ca, de exemplu, sîmbăta dimineața sau luni la ora două după-amiaza.)

Duminică, 15 ianuarie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame (excelent), unități de alcool: 0, țigări: 29 (f., f. prost, mai ales fumate în doar 2 ore), calorii: 3 879 (respingător), gânduri negative: 942 (aprox. bazată pe media pe minut), minute petrecute numărând gândurile negative: 127 (aprox.).

6 p.m. Total extenuată după o zi întreagă de preparative în vederea faimosului rendezvous. A fi femeie e mai greu decât a fi fermier – ai atât de mult de recoltat și ierbicizat: picioare de epilat, subrațe de ras, sprâncene de pensat, călcâie de frecat cu piatră ponce, piele de exfoliat și de cremuit, pete de curățat, rădăcini de păr de vopsit, gene de rimelat, unghii de lăcuit, celulită de masat, musculatura stomacului de lucrat. Toate aceste operațiuni sînt atât de bine sistematizate, încît a le neglija fie și numai cîteva zile poate provoca un dezastru. Uneori mă întreb cum ar fi dacă am putea să ne întoarcem la natură – barbă stufoasă pe picioare, sprâncene gen Dennis Healey⁶, obraji ca un cimitir de celule moarte, cu pete în înflorire, unghii lungi, încîrligate, ca ale lui Struwelpeter⁷, orbi ca liliicii și ca alte specii dezgustătoare, căci nu ar exista lentile de contact, trupuri molatice, tîrîndu-se fleșcăite de colo-colo. Brrr! E oare de mirare că fetele nu au încredere în ele însele?

7 p.m. Incredibil. În drum spre baie, pentru ultimele retușuri, văd clipind beculețul robotului telefonic : Daniel.

"Uite ce e, Jones. Îmi pare foarte rău. Mă tem că voi lipsi diseară la întîlnire. Am de ținut o prezentare mîine la ora zece

⁶ Lord Dennis Healey, membru în Camera Deputaților din partea partidului laburist din 1952, fost secretar al apărării, personaj cu sprîncene foarte stufoase.

⁷ Personaj faimos al unei povești olandeze, cu păr nespălat și unghii lungi, murdare și neîngrijite.

dimineata și un teanc de patruzeci și cinci de table de parcurs pînă atunci."

Nu-mi vine să cred. Mi-a tras țeapă. Am irosit o întreagă zi de efort și energie hidroelectrică. Și totuși, femeia nu-și poate trăi întreaga viață prin bărbați, trebuie să se realizeze prin ea însăși.

9 p.m. Mda, dar el are o funcție de conducere. Poate că nu a vrut să strice primul rendez-vous cu panica generată de ierarhia de la locul de muncă.

11 p.m. Hm. Poate o fi sunat din nou, fir-ar să fie. Are, de bună seamă, un rendez-vous cu cineva mai subțire în talie.

5 a.m. Ce e în neregulă cu mine? Sînt complet singură. Îl urăsc pe Daniel Cleaver. N-o să mai am nimic de-a face cu el. Mă duc să mă cîntăresc.

Luni, 16 ianuarie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (de unde? de ce? de ce?), unități de alcool: 0, țigări: 20, calorii: 1500, gînduri pozitive: 0.

10:30 a.m. La birou. Daniel e încă vîrît în întîlnirea aceea a lui de afaceri. Poate chiar a fost motivul real al absenței de la rendez-vous.

1 p.m. Tocmai l-am văzut pe Daniel plecînd la masă. Nu mi-a trimis nici un mesaj. Sînt foarte deprimată. Mă duc la cumpărături.

11:50 p.m. Tocmai am luat cina cu Tom în clădirea firmei Harvey Nichols, la etajul cinci, iar Tom era obsedat de un

producător independent de filme, pe nume Jerome. M-am lamentat și eu în legătură cu Daniel, care a tot avut întâlniri peste întâlniri toată după-amiaza și nu a reușit să-mi strecoare decât un: "Bună, Jones, ce-ți mai face fusta?", pe la 4 și jumătate. Tom a zis să nu fiu paranoică, să mai las să treacă ceva timp, dar mi-am dat seama că nu se concentra asupra subiectului și că voia să vorbească numai despre Jerome, căci era atins de apetit sexual.

Marți, 24 ianuarie

Zi de vis. La 5:30, ca un dar al lui Dumnezeu, Daniel și-a făcut apariția, s-a așezat pe un colț al biroului meu, cu spatele la Perpetua, și-a scos agenda și a murmurat:

– Cum ar fi să ne vedem vineri?

Urmetaa!Urmetaa!

Vineri, 27 ianuarie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (dar m-am îndopat cu mâncare genoveză), unități de alcool: 8, țigări:400 (cel puțin așa simt), calorii: 875.

Ha! Am avut un rendez-vous de vis într-un mic restaurant genovez intim de lângă apartamentul lui Daniel.

– Ăăă... păi... o să iau un taxi, am bîguit eu, jenată, după aceea, pe cînd stăteam amîndoi în stradă.

Apoi el mi-a dat la o parte un fir de păr de pe frunte, mi-a cuprins obrazul în palmă și ma sărutat cu patimă, cu disperare. O vreme m-a ținut strîns lipită de el, apoi mi-a șoptit pe un ton gutural:

– Nu cred că o să ai nevoie de taxiul ăla, Jones.

În clipa în care am ajuns în apartamentul lui, ne-am năpustit unul asupra celuilalt ca niște fiare: pantofi, haine au fost zvîrlite toate care-ncotro prin cameră.

– Cred că fusta asta nu se simte prea bine, a murmurat el. Cred că ar trebui să zacă puțin pe podea.

Cînd a început să-i desfacă fermoarul, mi-a șoptit:

– Asta e doar așa, de amuzament, bine? Nu cred că e cazul să ne implicăm afectiv.

Apoi, o dată avertismentul lansat, și-a făcut mai departe de lucru cu fermoarul. Dacă nu era Sharon și discuția despre futangeală și dacă tocmai n-aș fi terminat de băut cea mai mare parte dintr-o sticlă de vin, cred că m-aș fi prăvălit neputincioasă în brațele lui. Așa însă, am sărit în picioare și mi-am tras fusta la loc.

– Asta e o porcărie de neimaginat, l-am repezit eu. Cum îndrăznești să fii atît de frivol,

de laș și de disfuncțional? Nu mă interesează futangeala afectivă. Adio.

A fost grozav. Merita să-i vadă cineva mutra. Dar acum, o dată ajunsă acasă, m-a năpădit deprimarea. Oi fi avut eu dreptate, dar îmi cunosc răsplata: voi sfîrși singură, devorată de un lup alsacian.

FEBRUARIE

Masacrul din Ziua îndrăgostiților

Miercuri, 1 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 9, țigări: 28 (dar o să renunț curînd la ele, în

postul Paștelui, așa că pot bine mersi să fumez pînă mi seapleacă, într-un fel de frenezie dezgustătoare), calorii: 3 826.

Mi-am petrecut weekend-ul scremîndu-mă să rămîn disprețuitoare și semeață după dezastrul cu Daniel. Am repetat întruna, pînă la buimăceală, cuvintele: "Respect de sine" și "Ha", în încercarea de a pune capăt obsesiei: "Dar îl iubesc". Am fumat ceva de groază. Se pare că Martin Amis⁸ are un personaj fumător atît de înrăit, încît începe să simtă nevoia unei țigări chiar în timp ce fumează. Așa și eu. Mi-a picat bine cînd am sunat-o pe Sharon să mă laud cu atitudinea mea inflexibilă, dar cînd l-am sunat pe Tom, tipul s-a prins imediat și a zis: "Vai de capul tău", ceea ce m-a redus brusc la tăcere, în încercarea de a nu izbucni într-un torent de lacrimi de auto-compătimire.

– Stai tu, așteaptă numai, m-a prevenit Tom. O să vină cu coada-ntre picioare la tine.

Cu coada-ntre picioare.

– Nu, n-o să vină, i-am răspuns amărîtă. Am dat-o-n bară.

Duminică m-am dus la ai mei și am luat un prînz uriaș îmbibat în grăsime. Mama era îmbrăcată într-un portocaliu strident și mai plină de idei fixe ca niciodată, pentru că tocmai se întorsese dintr-un voiaj de o săptămînă petrecut în Albufeira împreună cu Una Alconbury și cu soția lui Nigel Coles, Audrey.

Mama venise de la biserică, unde realizase brusc, într-o revelație gen Sfîntul-Pavel-pedrumul-spre-Damasc⁹, că preotul e homosexual.

– E vorba numai de lene, dragă, a fost punctul ei de vedere despre întreaga chestiune privind homosexualitatea. Nu vor să se ostenească să aibă relații cu sexul opus și basta. Uităte la Tom ăla al tău. Sînt convinsă că dacă băiatul ar avea cît de cît calitate, ați

⁸ Romancier britanic contemporan.

⁹ Fost persecutor al discipolilor lui Iisus, care s-a convertit la creștinism pe drumul spre Damasc, devenind apoi el însuși un fervent discipol.

fi împreună normal, și nu aș mai auzi chestia asta ridicolă – "sîntem doar prieteni".

– Mamă, am intervenit eu, Tom și-a dat seama de la vîrsta de zece ani că e homosexual.

– Ei, aș! Nu zău! Parcă tu nu știi cum ajung oamenii la ideile astea țicnite. Dar poți oricînd să-i convingi să se debaraseze de ele.

– Asta înseamnă oare că, dacă-ți vorbesc foarte convingător, ai fi dispusă să îl părăsești pe tata și să ai o idilă cu tușica Audrey?

– Acum te porți copilărește, dragă, a ripostat ea.

– Chiar așa, a adăugat tata. Tușica Audrey arată ca un ceainic.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Colin, l-a repezit mama, lucru care mi s-a părut ieșit din comun, pentru că ea nu îl repede de obicei.

Tata, în chip oarecum bizar, a insistat să-mi verifice mașina de sus pînă jos înainte să plec, deși l-am asigurat că nu e nimic în neregulă cu ea. Dar am făcut-o de oaie – nu am reușit să îmi reamintesc cum se deschide capota.

– N-ai observat nimic ciudat la maică-ta? m-a întrebat el pe un ton rigid și jenat în timp ce-și făcea de lucru la tija rezervorului de ulei, ștergînd-o de zor cu o cîrpă și vîrînd-o din nou în rezervor într-o manieră care i-ar părea destul de îngrijorătoare unui individ cu formație freudiană. Ceea ce cu nu sînt.

– Adică, altceva în afară de faptul că e îmbrăcată în portocaliu strident? l-am întrebat.

– Păi, da și... mă rog, înțelegi tu, calitățile, ăăă, obișnuite.

– Ce-i drept, pare deosebit de țîfnoasă în legătură cu homosexualitatea.

– A, nu, asta a fost doar din cauza hainelor noi ale preotului, alea au enervat-o în dimineața asta. Erau, între noi fie vorba, cam efeminate. Preotul abia s-a întors dintr-o călătorie pe

care a făcut-o la Roma împreună cu starețul mănăstirii din Dumfries. Era îmbrăcat din cap pînă în picioare în roz-bombon. Nu, voiam să știu dacă ai observat la mama ceva diferit de cele obișnuite? Mi-am stors creierii.

– N-aș putea spune că am observat mare lucru, ca să fiu sinceră, decît că pare să fi înflorit și să fi devenit foarte încrezătoare în propria persoană.

– Hm, a făcut el. Mă rog. Ar trebui să pleci înainte să se întunece. Toate cele bune lui Jude din partea mea. Ce mai face?

Apoi a trîntit capota într-un fel de haide-pleacă-odată nerostit, dar atît de viguros, încît am avut senzația că și-a rupt mîna.

Am crezut că totul se va rezolva cu Daniel luni, dar el nu a fost la birou. Nici ieri. Serviciul aduce acum pentru mine cu una din petrecerile acelea la care mergi numai ca să agăți un tip și constăți că tipul nu și-a făcut apariția. Sînt îngrijorată în legătură cu propriile mele ambiții, cu proiectele legate de cariera mea, fiindcă par a trata totul în stil de discotecă. În cele din urmă, am reușit să smulg de la Perpetua informația că Daniel e plecat la New York. Precis are deja o idilă cu vreo americană slăbănoagă a-ntîia pe nume Winona, femeie de lume care poartă armă și este tot ce nu sînt eu.

Și, colac peste pupăză, trebuie să mă duc și la o cină într-o societate de Căsătoriți îngîmfați, acasă la Magda și Jeremy. Astfel de ocazii sfîrșesc întotdeauna prin a-mi reduce respectul de sine la dimensiunile unui melc, ceea ce nu înseamnă că nu sînt recunoscătoare pentru invitație. Țin foarte mult la Magda și la Jeremy. Uneori, rămîn peste noapte la ei acasă, le admir așternuturile proaspete și numeroasele borcane pline cu tot felul de macaroane și îmi închipui că sînt părinții mei. Dar cînd sînt împreună cu prietenii lor, toți căsătoriți, mă simt ca metamorfozată în domnișoara Havisham*.

11:45 p.m. O, Doamne. Am fost eu, patru cupluri căsătorite și fratele lui Jeremy (nici să nu vă treacă prin minte: față și bretele roșii. Numește fetele "iepșoare").

– Și deci, a zbierat Cosmo în timp ce-mi turna de băut, cum mai stai cu amorul?

O, nu. De ce fac ei asta? De ce? Poate că toți acești Căsătoriți Îngîmfați nu socializează decît cu alți Căsătoriți îngîmfați și nu se mai pricep să discute cu ceilalți. Sau poate că, de fapt, vor să ne ia de sus și să ne facă să ne simțim niște ratați. Sau poate că sînt veșnic în călduri și își zic: "Există un întreg univers necunoscut nouă", și nădăjduiesc că ne vor convinge să îi delectăm cu amănunte excitante despre viața noastră sexuală.

– De ce nu ești căsătorită încă, Bridget? a mîrîit Woney (așa își zicea cînd era mică Fiona, care acum e căsătorită cu Cosmo, prietenul lui Jeremy), cu un mic suspin care se voia îngrijorat, în timp ce își mîngîia burta gravidă.

Fiindcă nu vreau să sfîrșesc ca tine, vacă grasă și plicticoasă, asta aș fi vrut să spun sau: Dacă ar trebui să-i pregătesc cina lui Cosmo și apoi să mă sui în pat cu el o singură dată, necum în fiecare noapte, mi-aș înghiți propria căpățîină sau: Fiindcă, Woney dragă, sub haine întreg trupul mi-e acoperit cu solzi. Dar nu am spus nimic din toate astea – culmea ironiei, nu am vrut să îi rănesc simțămintele. Așa că nu am făcut decît să mă scuz, jenată, la care cineva pe nume Alex a intervenit:

– Păi, înțelegi tu, o dată ce ai sărit de o anumită vîrstă...

– Exact... Toți tipii de treabă au fost înhățați de altcineva, a zis Cosmo, plesnindu-se peste stomacu-i rotofei și hlizindu-se de-i dîrdîiau fălcile.

La cină, Magda m-a pus, ca într-un soi de sandviș sexual incestuos, între Cosmo și fratele cumplit de plicticos al lui Jeremy.

– Zău că ar trebui să te așezi mai repede la casa ta, fată dragă, a zis Cosmo dînd pe gît un păhărel de vin Pauillac '82. Nu ți-a mai rămas mult timp.

La ora aceea deja înghițisem și eu un pahar zdravăn de Pauillac '82.

– Una din trei căsătorii sfârșesc cu un divorț sau una din două? am bălmăjit, într-o tentativă inutilă de sarcasm.

– Vorbesc serios, fată dragă, a continuat el fără să mă bage în seamă. La mine la birou e plin de dintr-astea, fete nemăritate sărite de treizeci de ani. Specimene pe cinste, dar care nu pot să-și găsească pe cineva.

– Nu asta e problema mea, de fapt, am suspinat, fluturându-mi țigara în aer.

– Daa? Povestește-ne, a sărit Woney.

– Cine e tipul? a întrebat Cosmo.

– Ai și tu parte de ceva tăvăleală, fată dragă? a zis Jeremy. Toți au întors spre mine priviri libidinoase. Guri căscate, gîfîind.

– Nu e treaba voastră, am ripostat pe un ton oficial.

– Deci, nu are nici un bărbat, a cîrîit Cosmo.

* Personaj din romanul Marile speranțe de Charles Dickens, părăsită de logodnicul ei în ziua nunții și care își petrece tot restul vieții în casă, îmbrăcată în rochie de mireasă.

– O, Doamne, e ora unsprezece, a dat Woney un țipăt. Dădaca! – și așa au sărit cu toții în picioare și au început să se pregătească de plecare.

– Îmi pare rău de toată povestea. Te simți bine, dragă? mi-a șoptit Magda, care știa prin ce trec.

– Să te las undeva cu mașina? m-a întrebat fratele lui Jeremy și a tras un rîgîit.

– De fapt, tocmai mă duceam la un club de noapte, am ciripit și m-am grăbit să ies în stradă. Mulțumesc pentru cina grozavă!

După care m-am suit într-un taxi și am izbucnit în lacrimi.

Miezul nopții. Ha, ha. Tocmai am sunat-o pe Sharon.

– Ar fi trebuit să spui: "Nu sînt măritată pentru că sînt fără pereche, tîmpiți îngîmfați, îmbătrîniți prematur și înguști la minte ce sînteți, a zis Sharon furioasă. Și pentru că mai există și altceva în afară de afurisitul vostru stil de viață: în una din patru locuințe domiciliază persoane necăsătorite, cei mai mulți membri ai familiei regale sînt necăsătoriți, conform unor studii, tinerii națiunii noastre s-au dovedit a fi absolut necăsătoribili și, drept urmare, există o generație întregă de femei nemăritate ca mine, care au un venit propriu, au căminul lor, se distrează pe cînte și nu au nevoie să spele ciorapii nimănui. Și am fi nespuse de fericite dacă niște oameni ca voi nu ar conspira, făcîndu-ne să simțim ca niște idioate, numai pentru că sînt geloși."

– Fără pereche! am exclamat fericită. Ura pentru cei fără de pereche!

Duminică, 5 februarie

Încă nu am nici o veste despre Daniel. Nici nu-mi pot imagina cum, o duminică întregă, toți oamenii de pe acest pămînt, în afară de mine, sînt în pat cu cineva chicotind și făcînd amor. Și mai neplăcut ca orice este că, pînă la umilința din Ziua Îndrăgostiților*, a rămas doar o săptămînă și ceva. Precis nu voi primi nici o ilustrată. Mă ispitește ideea de a flirta energic cu oricine îmi iese în cale și care s-ar lăsa convins să-mi trimită una, dar renunț, căci mi se pare imoral. Va trebui să îndur rușinea cu fruntea sus.

Hm. Știu. Cred că o să mă duc din nou să îi văd pe mama și pe tata, pentru că sînt îngrijorată în legătură cu tata. Și, în felul acesta, o să mă simt ca un soi de înger păzitor sau de sfință.

2 p.m. Ultimul preșuleț mi-a fost smuls de sub picioare. Oferta mea generoasă de a le face o vizită-surpriză s-a izbit, la capătul celălalt al firului, de vocea stranie a tatei:

– Ăăă... nu prea știu ce să zic, dragă. Poți să aștepți puțin?
Am înțepenit. Face parte din aroganța tinereții (mă rog, zic și eu "tinerețe") presupunerea că părinții vor lăsa baltă orice și te vor primi cu brațele deschise ori de câte ori îi anunți că vrei să-ți faci apariția. S-a întors la aparat:

– Bridget, uite ce e, mama și cu mine avem ceva probleme. Putem să te sunăm noi mai încolo, în timpul săptămânii?

Probleme? Ce probleme? Am încercat să-l fac pe tata să-mi explice, dar nu am putut scoate nimic de la el. Ce se petrece? Întreaga lume stă sub blestemul traumelor afective? Bietul tata. Va trebui oare să fiu, peste toate celelalte, și victima tragică a unei familii destrămate?

Luni, 6 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (greutatea internă masivă a dispărut – mister), unități de alcool: 1 (f.b.), țigări: 9 (f.b.), calorii: 1800 (b.).

Daniel se întoarce astăzi la birou. Voi fi demnă și mândră și îmi voi aminti că sînt o femeie deosebită și că, pentru a fi împlinită, nu am nevoie de bărbați, în orice caz nu am nevoie de el. Nu îi voi trimite mesaje și, în general, nu o să îl bag deloc în seamă.

9:30 a.m. Hm. Daniel nu pare să fi venit încă.

9:35 a.m. Daniel n-a dat încă nici un semn.

9:36 a.m. O, Doamne, o, Doamne. Poate s-a îndrăgostit la New York și a rămas acolo.

Valentine's Day, zi în care îndrăgostiții își fac cadouri sau își trimit reciproc ilustrate.

9:47 a.m. Sau a plecat la Las Vegas și s-a însurat.

9:50 a.m. Hm. Cred că o să mă duc să-mi verific machiajul, pentru cazul în care vine totuși.

10:05 a.m. Mi-a sărit inima-n tavan când m-am întors de la baie și l-am văzut pe Daniel stînd de vorbă cu Simon de la Marketing lîngă copiator. Când l-am văzut ultima dată, zăcea pe spate pe canapea și părea absolut perplex, în timp ce eu îmi trăgeam la loc fusta și zbieram pe teme de futangeală. Acum arăta ca unul care vrea să zică: "Am fost plecat", cu un chip proaspăt și plesnind de sănătate. Când am trecut pe lîngă el, mi-a privit cu subînțeleș fusta și mi-a adresat un rînjet lățit de la o ureche la alta.

10:30 a.m. Mesaj nou a apărut pe ecran. Am tastat RMS pentru a-l citi.

Mesaj pentru Jones Vacă frigidă.
Cleave

Am rîs. Nu m-am putut abține. Când am privit spre partea cealaltă a încăperii, spre biroul lui cu pereți de sticlă, am văzut că zîmbea ușurat și chiar într-un fel oarecum afectuos. În orice caz, n-o să-i răspund la mesaj.

10:35 a.m. Parcă, totuși, nu e politicos să nu răspund.

10:45 a.m. Doamne, cît sînt de plictisită.

10:47 a.m. O să-i trimit doar un mic mesaj prietenos, nimic care s-aducă a flirt, doar așa, pentru a restabili bunele relații.

11:00 a.m. Ha, ha. M-am conectat la calculator sub parola Perpetuei, ca să-l sperii puțin pe Daniel.

Mesaj pentru Cleave

E destul de greu să îmi îndeplinesc sarcinile de serviciu și fără ca oamenii să irosească timpul echipei mele cu mesaje lipsite de importanță.

Perpetua.

P.S.: Fusta lui Bridget nu se simte deloc bine și am expediat-o acasă.

10:00 p.m. Mmmm. Daniel și cu mine ne-am trimis mesaje toată ziua. Dar nici vorbă să mă culc cu el. Am sunat din nou la ai mei astă-seară, dar nu a răspuns nimeni. Foarte bizar.

Joi, 9 februarie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (parcă adunasem pe sub piele rezerve de grăsime, pentru iarnă, ca o balenă), unități de alcool: 4, țigări: 12 (f.b.), calorii: 2845 (f. frig).

9 p.m. Îmi place nespus să admir splendoarea peisajului de iarnă și îmi aduc aminte că sîntem, totuși, la discreția elementelor naturii și că nu ar trebui să-mi dau în asemenea hal silința să fiu sofisticată și muncitoare, că ar trebui să mă concentrez doar pe zăcut la căldurică și privit la televizor.

Sun a treia oară săptămîna asta la părinți și nu răspunde nimeni. Poate că la The Gables* s-a întrerupt curentul din cauza zăpezii? În disperare de cauză, am pus mîna pe telefon și l-am sunat pe fratele meu, Jamie, în Manchester, dar numai ca să mă aleg cu caraghiosul lui mesaj înregistrat pe robot: un sunet de apă curgînd, și Jamie care se preface că e președintele Clinton la Casa

Albă, apoi apa trasă la baie și prietena lui patetică chicotind pe fundal.

9:15 p.m. Tocmai le-am dat telefon alor mei de trei ori la rând și am lăsat să sune de douăzeci de ori de flecare dată. În cele din urmă, mama a ridicat receptorul și, cu o voce stranie, mi-a spus că nu poate vorbi acum, dar că o să mă sune ea în weekend.

* Casa părinților lui Bridget. În Anglia, adesea, casele au nume.

Sâmbătă, 11 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 4, țigări: 18, calorii: 1467 (dar le-am topit mergînd la cumpărături).

M-am întors mai înainte de la cumpărături și am găsit un mesaj pe robot de la tata, care mă întreabă dacă ne putem vedea duminică, să luăm prînzul împreună. M-au trecut toate nădușelile. Tata nu vine niciodată duminica la Londra să ia prînzul singur cu mine. Mănîncă friptură de vită la cuptor sau somon prăjit și cartofi noi, acasă, cu mama.

– Nu mă suna, mai spunea mesajul. Ne vedem mîine.

Ce se petrece? M-am dus, tremurînd toată, pînă la colț după țigări Silk Cut. Cînd m-am întors, am găsit un mesaj de la mama. Se pare că și ea vrea să vină să ia prînzul cu mine.

Aduce o bucată de somon cu ea și ajunge pe la ora unu.

L-am sunat din nou pe Jamie și m-am ales cu vreo douăzeci de secunde de muzică cu Bruce Springsteen și apoi cu Jamie

mormăind: "Iubito, m-am născut să... alerg, că mi s-a terminat timpul pentru mesaj pe robot".¹⁰

Duminică, 12 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 5, țigări: 23 (nici nu-i de mirare), calorii: 1 647.

11 a.m. O, Doamne, nu se poate să ajungă amîndoi în același timp. Prea aduce a Brian Rix¹¹. Poate că toată povestea asta cu prînzul e doar o glumită părintească, generată de vizionarea prea asiduă a filmelor cu Noel Edwards¹² și a altor foarte populare seriale TV. Poate că mama va sosi cu un somon viu zbatîndu-se în undiță și va anunța că îl părăsește pe tata în favoarea peștelui. Poate că tata va apărea cu susul în jos la fereastră, îmbrăcat ca un dansator Morris¹³, va plonja în casă și va începe să o izbească pe mama peste cap cu o bășică de oaie; sau poate o să cadă cu fața în jos din dulapul cu aerisire¹⁴, cu un cuțit de plastic înfipt în spinare. Singurul care poate readuce lucrurile la proporții suportabile este un pahar de Bloody Mary. În fond, aproape că s-a făcut de prînz.

12:05 p.m. A sunat mama.

– Să vină el atunci, a zis ea. Lasă-l să facă ce dracu' vrea, ca întotdeauna. (Mama nu drăcuie niciodată. Ea folosește expresii de genul: "Ce pălăria mea" sau "Ce moașă-sa".) Mă descurc eu și

¹⁰ Parodie după o melodie, care a dat titlul unui CD, a cîntărețului Bruce Springsteen, „I was born to run” (M-am născut să alerg).

¹¹ Lord Brian Rix, fost actor, președinte al Societății Regale pentru copii și adulți handicapați mintal, i s-a conferit titlul de cavaler în 1986, membru activ în Casa Lorzilor.

¹² Serialul „Noel Edwards Saturday Road Show”, început în 1988, continuat cu „Noel's House Party”, difuzat în Anglia între 1991 și 1999.

¹³ Stil original de dans, în care dansatorii și muzicienii sînt îmbrăcați în costume exotice.

¹⁴ În Marea Britanie, casele sînt prevăzute des cu un așa-numit „dulap cu aerisire” („airing cupboard”), plasat lângă o sursă de căldură, în care rufe sînt păstrate aerisite și uscate, deși clima este foarte umedă.

singură, lua-m-ar dracu'. O să curăț și eu casa ca afurisita aia de Germaine Greer¹⁵ sau ca femeia invizibilă. (E oare posibil să fi fost beată? Mama nu a băut la viața ei decît un pahar de sherry într-o duminică seara, din 1952, cînd s-a amețit puțin cu un pint¹⁶ de cidru la ziua de naștere a lui Mavis Enderby, cînd aceasta împlinise douăzeci și unu de ani, și nu a uitat niciodată evenimentul – și nu i-a lăsat nici pe ceilalți să-l uite. "Nimic mai oribil decît o femeie beată, dragă.")

– Mamă. Nu. N-am putea discuta despre toate astea în timpul mesei? am zis eu, de parcă eram în filmul *Sleepless in Seattle*¹⁷, care avea să se termine cu mama și tata ținîndu-se fericiți de mîna și cu mine făcînd drăgălaș cu ochiul spre aparatul de filmat, cu un rucsac sclipitor în spinare.

– Las' c-o să vezi tu, a zis ea pe un ton posomorit. O să afli și tu cum sînt bărbații.

– Dar eu deja... am început eu.

– Mă duc în oraș, dragă, a zis ea. Am un rendez-vous.

La ora două a sosit tata cu un *Sunday Telegraph* împăturit cu grijă. De cum s-a așezat pe canapea, fața i s-a boțit și lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

– E așa de cînd a fost la Albufeira cu Una Alconbury și cu Audrey Coles, a hohotit el, încercînd să-și șteargă obrajii cu mîna. După ce s-a întors, a început să pretindă că trebuie plătită pentru treburile casnice pe care le face și să spună că și-a irosit viața făcînd pe sclava noastră. (Sclava noastră? Știam eu. Toată daravera asta e din vina mea. Dacă eram o persoană mai de treabă, mama nu ar fi încetat să-l iubească pe tata.) Vrea să mă mut din casă pentru o vreme, zice ea și... și...

Glasul i-a fost gîduit de un plîns mut.

– Și ce, tată?

¹⁵ Militantă feministă, autoare, în 1970, a romanului *The Female Eunuch* (Femeia eunuc).

¹⁶ Unitate de măsură britanică a lichidelor (mai ales cele vîndute în baruri în cantități relativ mari), echivalentă cu 568 ml.

¹⁷ Film romantic cu Meg Ryan și Tom Hanks.

– Zice că, după părerea mea, clitorisul ar fi ceva din colecția trăsniță a lui Nigel Coles¹⁸.

Luni, 13 februarie

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 5, țigări: 0 (îmbogățirea spirituală înlătură nevoia de a fuma – reușită de excepție), calorii: 2 845.

Deși deprimată din cauza necazurilor cu părinții, trebuie să mărturisesc că am un sentiment puternic și jenant de mândrie pentru noul meu rol de îngrijitor și, iertată fie-mi vanitatea, de sfătuitor înțelept. A trecut atîta timp de cînd nu am mai îndeplinit acest rol pentru cineva, încît simțămîntul e absolut nou și surescitant. Este exact ceea ce îmi lipsea din viață. Mă încercă gîndul să devin samariteancă sau profesoară de școală duminicală, să fac supă pentru săraci (sau, cum face prietenul meu Tom, macaroane cu brînză și sos) sau chiar să urmez o a doua facultate și să devin medic. Poate ar fi și mai bine dacă aș avea un iubit medic, ar fi o împlinire spirituală și sexuală, totodată. Încep chiar să mă întreb dacă nu ar trebui să dau un anunț la rubrica de rendez-vous-uri din ziarul Lancet. Aș putea să-i preiau mesajele, să-i trimit la plimbare pe pacienții oare vor să vină noaptea la consultație, să îi gătesc sufleuri cu brînză de capră și s-o termin cu el, cătrănită, cînd fac șaiszeci de ani, ca mama.

O, Doamne. Mîine e Ziua Îndrăgostiților. De ce? De ce? De ce e omenirea atîț de hotărîță să-ți inducă sentimentul că ești o proastă dacă nu ai o legătură romantică, deși se știe prea bine că legăturile romantice sfîrșesc deplorabil? Vezi familia regală. Vezi mama și tata.

¹⁸ Regizorul filmului Saving Grace.

Ziua îndrăgostiților este un eveniment organizat în scop pur comercial, o afacere cinică, oricum. Mă lasă absolut rece.

Marti, 14 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 2 (tratație specială de Ziua Îndrăgostiților – două sticle de Becks¹⁹, de una singură, sic), țigări: 12, calorii: 1545.

8 a.m. O, Doamne! Ziua Îndrăgostiților. Mă întreb dacă a venit poșta. Poate voi primi o ilustrată de la Daniel. Sau de la vreun admirator misterios. Sau niște flori, sau bomboane de ciocolată în formă de inimioară. Sînt, sincer vorbind, foarte tulburată pe chestia asta.

Am avut un moment de bucurie nebună cînd am descoperit un buchet de trandafiri pe hol. Daniel! M-am năpustit jos pe scări și l-am înșfăcat în culmea fericirii, dar exact în clipa aceea s-a deschis ușa apartamentului de la parter și a ieșit Vanessa.

– Ooo, arată foarte drăguț, a zis ea invidioasă. De la cine sînt?

– Nu știu, am răspuns fîstîcită, examinînd ilustrata. Ah... m-am tuflit brusc. Sînt pentru tine.

– Nu-i nimic. Uite, asta e pentru tine, a zis Vanessa încurajator.

Era nota de plată pentru telefon.

M-am hotărît să-mi cumpăr un capuccino și un corn cu ciocolată în drum spre serviciu, ca să mă înveselesc cît de cît. Nu-mi pasă de siluetă. Nu are nici un rost să-mi pese, atîta vreme cît nu am pe nimeni care să mă iubească sau căruia să-i pese de mine.

¹⁹ Bere germană, originară din Bremen

Pe drum, în metrou, vedeai de la o poștă cine primise ilustrată de Ziua Îndrăgostiților și cine nu. Călătorii se uitau în toate părțile încercînd să prindă privirea celorlalți, fie rînjind triumfător, fie ferindu-și defensiv privirile.

Am intrat în birou și am văzut că Perpetua avea pe birou un buchet de trandafiri mare cît o oaie.

– Ei, Bridget! a zbierat în așa fel încît s-o audă toată lumea. Cîte ai primit?

M-am strecurat la biroul meu murmurînd "Plissscul" din colțul gurii, ca o adolescentă vexată.

– Ei hai, spune! Cîte?

Aveam senzația că are de gînd să mă prindă de ureche și să înceapă să mi-o răsucească.

– Toată chestia asta e ridicolă și lipsită de importanță. Pură exploatare comercială.

– Știam eu că n-ai primit nimic, a cîrîit Perpetua.

Abia atunci am observat că Daniel asculta din partea cealaltă a încăperii și se hlizea.

Miercuri, 15 februarie

Surpriză neașteptată. Tocmai ieșeam din apartament să mă duc la serviciu, cînd am observat un plic trandafiriu pe măsută – evident, o ilustrată întîrziată de Ziua Îndrăgostiților – pe care scria:

"Pentru o frumusețe în amurg". Preț de o clipă, am fost foarte surescitată, imaginîndumi că ar fi pentru mine și văzîndu-mă deodată obiectul înnegurat, misterios al dorințelor bărbaților din stradă. Apoi mi-am adus aminte de afurisita de Vanessa și de silueta ei întunecată și zveltă.

9 p.m. Tocmai m-am întors acasă. Ilustrata e tot acolo.

10 p.m. Tot acolo.

11 p.m. Incredibil. Ilustrata e tot acolo. Poate că Vanessa încă nu s-a întors.

Joi, 16 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (pierdere de greutate prin folosirea scărilor), unități de alcool: 0, țigări: 5 (excelent), calorii: 2 452 (nu f. b.), timp petrecut coborînd și urcînd scările ca să verific prezența ilustratei de Ziua îndrăgostiților: 18 (prost din punct de vedere psihologic, dar f.b. ca exercițiu fizic).

Ilustrata e tot acolo! Evident, e ca atunci cînd trebuie să mănînci ultima bomboană de ciocolată din cutie sau să iei ultima prăjitură de pe platou. Sîntem amîndouă prea politicoase ca să o luăm de acolo.

Vineri, 17 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 1 (f.b.), țigări: 2 (f.b.), calorii: 3241 (dar consumate pe scări), verificarea prezenței ilustratei: 12 (obsesiv deja).

9 a.m. Ilustrata e încă acolo.

9 p.m. Tot acolo.

9:30 p.m. Tot acolo. Nu am mai rezistat. Știam că Vanessa e acasă, pentru că veneau arome culinare dinspre apartamentul ei, așa că i-am bătut la ușă.

– Cred că asta trebuie să fie pentru tine, am spus și i-am întins ilustrata, când a deschis ușa.

– O, am crezut că e pentru tine, a zis ea.

– O deschidem? am întrebat-o.

– O deschidem.

I-am înmînat-o, iar ea mi-a înapoiat-o chicotind. I-am dat-o iarăși. Îmi plac grozav fetișcanele.

– Hai, dă-i drumul, i-am zis, și ea a tăiat o latură a plicului cu cuțitul de bucătărie pe care îl avea în mîină. Era o ilustrată cu un desen artistic, cum găsești la galeriile de artă. I s-a lungit fața.

– Nu înseamnă nimic pentru mine, și mi-a întins-o.

Pe ilustrată scria: "O bucățică de exploatare comercială ridicolă și lipsită de importanță – pentru micuța și draga mea vacă frigidă". Am expirat cu zgomot.

10 p.m. Tocmai am sunat-o pe Sharon și i-am relatat toată povestea. Mi-a zis că nu ar trebui să mă las sedusă de o ilustrată de doi bani și să-l dau încolo pe Daniel, că nu e bun de nimic și n-o să iasă nimic ca lumea din toată povestea asta.

L-am sunat pe Tom ca să am și o a doua părere, dar mai ales ca să aflu dacă ar trebui să îl sun pe Daniel în weekend.

– Nuuuuuuu! a zbierat el.

Mi-a pus mai multe întrebări de baraj: de exemplu, cum s-a comportat Daniel în ultimele cîteva zile, perioadă în care, după ce a trimis ilustrata, nu a primit nici un răspuns de la mine. I-am raportat că, după cum mi s-a părut mie, îmi face curte mai mult ca de obicei. Rețeta lui Tom a fost să aștept pînă săptămîna viitoare și să rămîn distantă.

Sîmbată, 18 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 4, țigări: 6, calorii: 2 746, numere corecte la loterie: 2 (f.b.).

În sfârșit, am aflat care-i problema cu mama și tata. Începusem să bănuiesc că e vorba de o vacanță portugheză à la Shirley Valentine*, că o să deschid ziarul Sunday People și o să văd acolo poza mamei, cu părul vopsit blond și cu un sutien din piele de leopard, așezată pe o canapea alături de un tip pe nume Gonzales, cu niște blugi spălăciți trași pe el și explicînd că, dacă iubești pe cineva cu adevărat, diferența de patruzeci și șase de ani dintre parteneri nu contează.

Astăzi m-a rugat să luăm prînzul la o cafenea pe strada Dickens, colț cu Jones, și am întreat-o verde-n față dacă are un amant.

– Nu e vorba de nimeni altcineva, mi-a răspuns ea, scrutînd depărtările cu o privire dîrzmelancolică, pe care aș putea jura că a preluat-o de la prințesa Diana.

– Și atunci, de ce te porți așa de urît cu tata? am întreat eu.

– Draga mea, cînd a ieșit taică-tău la pensie, am realizat că mi-am trăit treizeci și cinci de ani din viață fără întrerupere făcîndu-i menajul și crescîndu-i copiii...

– Jamie și cu mine sîntem și copiii tăi, am intervenit eu jignită.

– ...și că, în ceea ce-l privește, munca lui de o viață se încheiase, în vreme ce a mea continua, adică exact ce simțeam cînd voi erați mici și venea weekend-ul. În fond, nu ai decît o singură viață. Am luat decizia de a schimba puțin situația și de a-mi petrece ce mi-a rămas purtîndu-mi doar mie de grijă.

M-am dus la casierie să plătesc și tocmai mă gîndeam la vorbele mamei, încercînd, ca o feministă ce mă aflu, să înțeleg punctul ei de vedere, cînd privirea mi-a fost atrasă de un bărbat înalt, cu înfățișare distinsă, cu păr grizonat, îmbrăcat într-o

jachetă din piele după moda europeană și purtând un soi de borsetă. Privea în cafenea, arăta spre ceasul de la mână ridicând din sprâncene. M-am întors pe călcâie și am surprins-o pe mama schițând din buze:

"Doar o clipită" și arătând mutește spre mine, în chip de scuză.

Nu i-am spus mamei nimic pe moment, mi-am luat doar la revedere și am plecat, dar mam întors apoi pe propriile-mi urme să o urmăresc, ca să mă asigur că nu am vedenii. Și, da, iat-o în raionul de parfumerie plimbându-se cu fantele acela înalt, dându-se cu toate parfumurile posibile și imposibile pe mâini, ducându-și mâinile la nas și rîzînd cochet.

M-am întors acasă și am găsit pe robot un mesaj de la fratele meu, Jamie. L-am sunat imediat și i-am povestit totul.

– O, pentru Dumnezeu, Bridge, mi-a spus el rîzînd în hohote. Ești atît de obsedată de sex, încît și dacă ai vedea-o pe mama împărtășindu-se la biserică ai crede că îi face avansuri preotului. Ai primit ceva de Ziua Îndrăgostiților anul ăsta?

– Ca să fiu sinceră, da, i-am spus supărată, pe nerăsuflăte. La care a izbucnit din nou în rîs și a zis că trebuie să mă lase, pentru că el și Becca se duc în parc să practice Tai Chi.

Duminică, 19 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame (f.b., dar numai din cauza grijilor), unități de alcool: 2 (dar e Ziua Domnului), țigări: 7, calorii: 2100.

Am sunat-o pe mama să se explice cu privire la fantele puriu cu care am văzut-o după prînzul nostru.

Comedie britanică de Willy Russell, despre o gospodină care se hotărăște la un moment dat să plece în Grecia cu o prietenă, în căutarea aventurii.

– A, e vorba probabil de Julian, a ciripit ea.

Asta a dat-o de gol imediat. Părinții mei nu se referă niciodată la prietenii lor folosindu-le doar numele de botez. Ei spun mereu: Una Alconbury, Audrey Coles, Brian Enderby. "Îl cunoști pe David Ricketts, dragă – căsătorit cu Anthea Ricketts, care e membru al clubului Lifeboat." Este un stil dictat de faptul că, în sinea lor, ei știu prea bine că eu habar n-am cine e Mavis Enderby, dar ei urmează să vorbească despre Brian și Mavis Enderby în următoarele patruzeci de minute ca și când i-aș cunoaște îndeaproape de la vârsta de patru ani.

Mi-am dat seama pe loc că Julian nu va putea fi întâlnit la vreun prînz oferit de cluburile Lifeboat, Rotary sau de biserica "Prietenii Sfîntului Gheorghe". Și mi-am mai dat seama că l-a cunoscut pe fante în Portugalia înainte de certurile cu tata și că e foarte posibil să îl cheme Julio, nu Julian. Și, în fine, mi-am dat seama că, hai să fim serioși, Julio era însăși cauza certurilor cu tata.

Am interogat-o pe chestia asta, spunîndu-i franc ce bănuiam. A negat totul. Ba chiar a inventat o poveste complicată despre acest "Julian" care, chipurile, s-ar fi ciocnit de ea la Marble Arch²⁰, în Marks and Spencer²¹, făcînd-o să scape din mîină farfuria cu mîncare la restaurant, și de aceea i-a oferit o cafea în magazinul Selfridges, și că, de atunci, a început o prietenie platonice și solidă, bazată exclusiv pe întâlniri la cafenelele din magazinele universale.

De ce oare, atunci cînd oamenii își părăsesc partenerii pentru că s-au încurcat cu altcineva, își închipuie că e mai bine să pretindă că nu există un altul? Au cumva impresia că e mai puțin dureros pentru partener să creadă că îl părăsesc doar pentru că

²⁰ Arc de triumf din Londra.

²¹ Lanț de magazine universale.

nu îl mai pot suporta și că abia două săptămîni după asta au întîlnit un tip înalt, gen Omar Sharif, cu borsetă bărbătească, asta în timp ce fostul partener își petrece serile izbucnind în plîns la vederea paharului în care fusese periuța ei de dinți? E ca atunci cînd tragi o minciună ca să justifici ceva, chiar dacă adevărul e mai bun în acel caz decît minciuna.

Am auzit odată că prietenul meu Simon și-a anulat întîlnirea cu o fată care-i plăcea foarte mult doar pentru că-i ieșise un coș galben drept lîngă nas și pentru că, din cauza unei probleme de curățătorie, se dusese la serviciu într-o jachetă oribilă, după croiala anilor șaptezeci, în speranța că o să-și poată recupera cealaltă jachetă de la curățătorie în timpul pauzei de prînz, dar aceasta nu fusese curățată încă.

Ei, și s-a hotărît să-i spună fetei că nu se poate vedea cu ea, pentru că sora lui sosise inopinat și trebuia să stea cu ea toată seara, și că, în afară de asta, trebuia să și vizioneze niște casete video de serviciu pentru ziua următoare; moment în care fata i-a reamintit că el îi spusese că nu are frați și surori și i-a sugerat să vină la ea acasă să vadă casetele, în timp ce îi va pregăti cina. Dar, întrucît nu existau, firește, nici un fel de casete de serviciu de plimbat și vizionat, a trebuit să țeară o rețea și mai sofisticată de minciuni. Incidentul a culminat în momentul în care fata și-a declarat convingerea că el are altă prietenă, cu toate că ar fi trebuit să fie abia a doua lor întîlnire, după care i-a dat papucii, iar Simon și-a petrecut seara de unul singur îmbătîndu-se criță, îmbrăcat cu jacheta din anii șaptezeci.

Am încercat să-i explic mamei că nu spune adevărul, că e atît de stăpînită de patimi carnale, încît a cam pierdut orice altceva din vedere.

— Zău că devii foarte cinică și suspicioasă, draga mea, a zis ea. Julio — ha, ha, ha-ha-haha-ha! — mi-e doar prieten. Aveam nevoie doar de puțin spațiu.

Și, după cum am înțeles într-un final, tata, pentru a-i face pe plac, urmează să se mute în fostul apartament al răposatei bunici a familiei Alconbury, în capătul celălalt al grădinii lor.

Marti, 21 februarie

F. obosită. Tata și-a făcut obiceiul să mă sune de mai multe ori pe noapte, și asta doar așa, ca să mai stăm și noi de vorbă.

Miercuri, 22 februarie

(Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 2, țigări: 19, unități de grăsime: 8 (noțiune neașteptat de respingătoare: nu m-am confruntat niciodată cu realitatea unor straturi de grăsime care se preling pe fund și pe pulpe sub piele. Mîine trebuie să revin la metoda numărării de calorii).

Tom a avut perfectă dreptate. Am fost atît de preocupată de mama și tata și atît de obosită din cauza conversațiilor nocturne cu tata, încît nici nu l-am băgat în seamă pe Daniel – cu rezultatul miraculos că el s-a dat la mine toată ziua. Dar azi m-am făcut de baftă ceva de groază. M-am suit în lift – voiam să mă duc să-mi cumpăr un sandviș – și am dat acolo de Daniel și de Simon de la Marketing, care discutau despre niște fotbaliști arestați pentru că "aruncaseră chibrituri" pe stadion²².

– Ai auzit de chestia asta, Bridget? m-a întrebat Daniel.

– O, da, am mințit eu, străduindu-mă cu disperare să-mi încropesc o părere. De fapt, consider toată chestia foarte

²² Joc de cuvinte: „To throw a match” înseamnă a arunca un chibrit, dar și „a face un blat” în sport, respectiv a fi de acord să pierzi un meci contra unei sume de bani. * Roman de Anne Hopper, care tratează chestiunea relațiilor sexuale.

meschină. Știu că e un comportament cam golănesc, dar cîtă vreme nu au dat foc nimănui, nu văd ce atîta tam-tam pe tema asta.

Simon m-a privit ca pe-o alienată mintal, Daniel s-a holbat și el la mine preț de o clipă, apoi a izbucnit în rîs. Și a tot rîs pînă cînd a coborît împreună cu Simon din lift, apoi s-a întors spre mine și mi-a zis:

– Mărită-te cu mine.

Ușile liftului s-au închis între noi. Hmnnnnnn.

Joi, 23 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame (ce bine ar fi să pot rămîne sub cincizeci și șapte de kilograme și să nu tot urc și cobor ca un înecat – înecat în grăsime), unități de alcool: 2, țigări: 17 (nervozitatea dinaintea unei partide de sex – de înțeles), calorii: 775 (un ultim efort de a coborî în plonjeu pînă la cincizeci și patru de kilograme înaintea zilei de mîine).

8 p.m. La naiba. Mesajele pe calculator s-au stins de tot. La ora 6 mi-am îmbrăcat hotărîta paltonul și am plecat, și asta numai ca să dau peste Daniel, care urcase în lift la etajul de dedesubt. Și iată-ne, numai noi doi, prinși într-un masiv cîmp electric, atrași irezistibil unul spre altul ca doi magneți. Apoi ușa liftului s-a deschis brusc și ne-am separat gîfîind, în timp ce intra Simon de la Marketing, înveșmîntat într-un vintiac cenușiu hidos care abia îi cuprindea trupul gras.

– Bridget, a zis el cu un aer superior, în timp ce eu îmi îndreptam fără să-mi dau seama fusta, arăți de parcă tocmai ai fi fost prinsă aruncînd chibrituri.

Pe cînd părăseam clădirea, Daniel a venit după mine și m-a invitat să iau cina cu el mîine. Urraaa!

Miezul nopții. Uff. Sînt totalmente extenuată. Sînt convinsă că nu e normal să te pregătești pentru un rendez-vous ca pentru un interviu, cînd cauți un nou loc de muncă. Presupun că cerebelul impresionant de bine îmbibat cu cărți al lui Daniel ar putea deveni dea dreptul dezagreabil dacă relația noastră ar continua. Poate ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de cineva mai tînăr și mai fără minte, care să gătească pentru mine, să-mi spele hainele și să fie de acord cu orice spun. De cînd am plecat de la serviciu, aproape că mi-am dislocat o vertebră la ora de aerobică; mi-am frecat timp de șapte minute trupul gol cu o perie aspră; am făcut curățenie în apartament; am umplut frigiderul; mi-am pensat sprîncenele; am scotocit prin ziare și prin *Ultimate Sex Guide**; am băgat rufele în mașina de spălat și m-am epilat singură pe picioare, pentru că era prea tîrziu să ajung și la un salon de cosmetică. Am sfîrșit prin a îngenunchea pe un prosop, căznindu-mă să trag o fișie de ceară prinsă tenace pe dosul unei pulpe și urmărind concomitent emisiunea de știri *Newsnight* în efortul de a mă alege cu ceva păreri interesante pe diverse teme. Mă doare spatele, îmi plesnește capul și am picioarele stacojii și peticite pe ici, pe colo cu fișiuțe de ceară.

Dacă ar fi să ne luăm după înțelepți, Daniel ar trebui să mă placă așa cum sînt, dar, cum eu sînt un copil al culturii Cosmopolitan, am fost traumatizată o viață întregă de fotomodele și de autoanalize și știu că nici personalitatea, nici trupul nu mi se descurcă lăsate singure și neajutorate. Nu suport presiunea și basta. Am de gînd să renunț la cura de slăbire și să-mi petrec seara în jacheta pătată, mîncînd gogoși și ouă.

Sîmbătă, 25 februarie

Cincizeci și cinci de kilograme și optsprezece grame (miracol: sexul s-a dovedit a fi, întradevăr, cel mai eficace exercițiu fizic), unități de alcool: 0, țigări: 0, calorii: 200 (am

descoperit în sfârșit cum să faci să nu mănânci: înlocuiești pur și simplu mîncarea cu sex).

6 p.m. Doamne sfinte. Am petrecut ziua într-o stare de spirit pe care o pot numi doar, ca

să zic așa, euforie sexuală, am umblat fără rost prin apartament, am zîmbit, am luat diverse lucruri în mîină și le-am pus din nou la loc. A fost de-a dreptul încîntător. Unicele aspecte negative au fost: 1) imediat ce s-a terminat, Daniel a spus : "La naiba, am uitat să duc Citroen-ul la garaj" și 2) cînd m-am ridicat să mă duc la baie, el a remarcat că mi s-au prins chiloții de-o pulpă.

Dar pe măsură ce norișorii rozalii au început să se destrame, am intrat în panică. Ce urmează acum? Nu mi-am făcut nici un fel de planuri. Am realizat brusc că iar aștept să sune telefonul. Cum se face oare că, după prima noapte petrecută împreună, relația dintre un bărbat și o femeie rămîne atît de agonizant dezechilibrată? Parcă aș fi dat un examen și acum aș aștepta rezultatul.

11 p.m. O, Doamne. De ce nu m-a sunat Daniel? Sîntem amanți acum sau ce? Cum se face că mama poate trece de la o relație la alta cu atîta ușurință, iar eu nu sînt în stare să încep nici cea mai rudimentară legătură cu un bărbat? Poate că generația ei se pricepe mai bine la relații de genul ăsta? Poate că nu îi preocupă atît de mult ideea de a nu deveni paranoici și lipsiți de încredere în ei. Poate era mai bine să nu fi citit niciodată cărți din astea cu sfaturi privind viața intimă.

Duminică, 26 februarie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 5 (mi-am înecat și eu năduful), țigări: 23 (mi-am afumat năduful), calorii: 3 856 (mi-am uns năduful).

Stau trează, singură, și mă pomenesc încercînd să mi-o imaginez pe mama în pat cu Julio. Viziunea asta a sexului părintesc sau, mă rog, semi-părintesc, mă umple de repulsie; sînt revoltată în numele tatei și mă încearcă un optimism năvalnic și egoist la gîndul unui alt exemplu de pasiune nestăvilită pe care aș putea-o și eu trăi treizeci de ani de acum înainte (nu total lipsit de legătură de gîndul la Joanna Lumley și Susan Sarandon); dar sînt și teribil de frustrată de eșecul propriu și de situația tîmpită de a mă afla singură în pat, duminică dimineața, în timp ce mama mea, care are peste șaiszeci de ani, este probabil pe punctul de a o face pentru a doua... O, Doamne. Nu. Nu pot îndura un asemenea gînd.

MARTIE

Panică serioasă din cauza zilei mele de naștere — împlinesc treizeci de ani

Sîmbătă, 4 martie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame (ce rost are să țin cură de slăbire, cînd am la începutul lui martie aceeași greutate pe care o aveam la începutul lui februarie? Ha. Am de gînd să nu mă mai tot cîntăresc și să tot număr la calorii, de vreme ce tot n-are nici un rost).

Mama a devenit o forță de nerecunoscut. Azi-dimineață a intrat val-vârtej în apartamentul meu în timp ce eu, în capot, cocoșată, îmi dădeam posomorită cu oja pe unghiile de la picioare, urmărind începutul raliului automobilistic.

– Dragă, pot să las câteva ore boarfele astea la tine? a ciripit ea, a trântit pe podea un morman de sacoșe și s-a îndreptat spre dormitor.

Câteva minute mai târziu, într-un moment de vagă curiozitate, m-am strecurat după ea să văd ce face. Stătea în fața oglinzii într-un sutien de culoarea cafelei, care părea foarte scump, și își rimela genele cu gura larg deschisă (imperativul de a-ți deschide gura în timp ce te rimelezi reprezintă un mare mister al naturii).

– Nu crezi că ar fi cazul să te îmbraci, dragă?

Arăta colosal: piele curată, păr strălucitor. Am aruncat o privire spre propria-mi reflexie în oglindă. Zău că ar fi trebuit să mă demachiez aseară. Pe-o parte, părul mi-era lipit de cap, iar pe cealaltă mi-era sculat ca țepii de arici. Ai zice că firele mele de păr au o existență proprie, se poartă frumos toată ziua și nu așteaptă decât să mă culc ca să pornească să sară și să țopăie care-ncotro, ca niște copii, între-bîndu-se: "Și-acum, ce facem?"

– Știi, dragă, mi-a spus mama, stropindu-și decolteul cu parfum Givenchy, toți anii ăștia taică-tu a făcut mare caz de faptul că plătea facturile și calcula impozitele – de parcă asta ar fi compensat cei treizeci de ani ai mei de spălat. Ei bine, cum tocmai venise termenul pentru calculat și plătit impozitele, m-am gândit: ce mare lucru, o să fac eu asta. Evident, nu am priceput nimic din hîrțoagele alea, așa că am sunat la biroul de impozite. Tipul m-a luat foarte de sus. "Zău așa, doamnă Jones, mi-a spus. Nu înțeleg ce vi se pare atît de dificil." I-am spus: "Uite ce e, tu poți să faci o brioșă?" A priceput ce-am vrut să spun, mi-a explicat totul pas cu pas și am rezolvat treaba în mai puțin de cincisprezece minute. Ei, și tipul îmi face cinste astăzi cu un prînz. Un expert în materie de impozite! Închipuie-ți!

– Ce? am bĂlmăjit eu și m-am ținut de cadrul ușii. Și cu Julio cum rămîne?

– Doar pentru că sînt "prietenă" cu Julio nu înseamnă că nu pot avea și alți "prieteni", a zis ea dulce, strecurîndu-se într-un deux-pieces galben, îți place costumul meu? Tocmai l-am cumpărat. Super-citron, ce zici? Ei, gata, trebuie s-o iau din loc. Mă întîlnesc cu el în cafeneaua din Debenhams* la unu și-un sfert.

După ce a plecat, am mîncat cu lingura niște budincă direct din castron și am secat cei cîtiva stropi de vin rămași într-o sticlă din frigider.

Știu acum care îi e secretul: a descoperit puterea. Are putere asupra tatei: el și-o vrea înapoi. Are putere asupra lui Julio și a expertului în impozite, iar ei îi simt puterea și vor să guste și ei din acea putere, ceea ce o face să pară încă mai irezistibilă. Așa că tot ce am eu de făcut e să găsesc pe cineva asupra căruia să-mi pot exercita puterea, și pe urmă... o, Doamne. Eu nu-mi pot exercita puterea nici măcar asupra propriului meu pĂr.

Sînt atît de deprimată. Daniel, deși a fost vorbăreț și chiar în dispoziție curtenitoare toată săptămîna, nu mi-a dat nici o lĂmurire cu privire la ceea ce se petrece între noi, de parcă ar fi absolut normal să te culci cu o colegă și apoi să lași totul baltă. Serviciul – cîndva doar un plictis iritant – a devenit acum o tortură letală. Resimt o traumă profundă ori de cîte ori el dispare în timpul prînzului sau își pune paltonul ca să plece la sfîrșitul zilei: unde pleacă? cu cine?

Perpetua pare să fi reușit să-și arunce toate treburile pe capul meu și își petrece ziua în conversații telefonice cu Arabella sau cu Piggy despre apartamentul de jumătate de milion de lire sterline din Fulham pe care are de gînd să îl cumpere împreună cu Hugo.

– Mda. Nu. Mda. Sînt întru totul de acord. Dar întrebarea e: chiar vrea omul să plătească încă treizeci de miare pentru al patrulea dormitor?

Vineri după-amiază, la patru și-un sfert, Sharon m-a sunat la birou.

– Ieși în oraș cu mine și cu Jude mâine seară?

– Aăă, am intrat eu în panică mută, cugetînd: Cu siguranță, înainte de plecare, Daniel îmi va cere să ne vedem în weekend-ul ăsta!

– Sună-mă dacă nu ți-o va cere, a zis Shazzer sec după o scurtă pauză.

La șase fără un sfert l-am văzut pe Daniel cu paltonul pe el ieșind pe ușă. Expresia mea traumatizată trebuie că l-a rușinat pînă și pe el, pentru că a zîmbit șmecherește, a arătat spre ecranul calculatorului și a ieșit glonț pe ușă.

Și, evident, Mesaj nou apăruse pe ecran. Am tastat RMS. Scria:

Mesaj pentru Jones

Îți urez un weekend plăcut. Pa, pa!

Cleave

Profund nefericită, am ridicat receptorul telefonului și am format numărul lui Sharon.

– La ce oră ne vedem mâine? am murmurat spășită.

– La opt jum'ate. Cafe Rouge. Nu-ți face griji, noi te iubim. Spune-i să-și ia tălpășița din partea noastră. Futangiu afectiv.

2 a.m. M-an cam'bătat cu Shaz și Jude. Nu-m mai passă de tîmpitu' de Daniel cu to' cu tîmpenia lui. Da' acum mi-e rău dă tot. Am făcut-o lataăă.

Duminică, 5 martie

8 a.m. Uf. Aș vrea să fiu moartă. Nu mai beau cît trăiesc.

8:30 a.m. Ooof. Mi-e foarte poftă de niște sărățele.

11:30 a.m. Mi-e o sete cumplită, dar prefer să țin ochii închiși și capul nemișcat pe pernă, ca să nu deranjez roțițele și fazanii care-mi fojgăie pe sub țeastă.

* Lanț de magazine universale.

Prînz. M-am distrat pe cinste, dar am rămas total nelămurită în privința lui Daniel. A trebuit să discutăm prioritar problemele pe care le are Jude cu Ticălosul Richard, acestea fiind, fără nici o îndoială, mai grave, pentru că ei sînt împreună de optsprezece luni și nu au făcut sex nici măcar o singură dată, ca mine. Așa că am așteptat cu umilință pînă mi-a venit rîndul să povestesc ultimul episod cu Daniel. Verdictul unanim a fost: "Futangiu ticălos".

Dar, interesant, Jude a venit cu conceptul "timp de răcire", ca în filmul *Clueless*²³, concept conform căruia cinci zile ("șapte", am intervenit eu) în care o relație nouă e lăsată de izbeliște după ce fac sex nu li se par masculilor din diferite specii o întreagă viață de agonie, ci doar o perioadă firească de răcire, în care înmagazinează afect înainte de a merge mai departe. Este firesc ca Daniel, a opinat Jude, să fie neliniștit din pricina situației de la locul de muncă etc, etc, așa că zicea să îi mai dau o șansă, să fiu prietenoasă, să flirtez cu el, asigurîndu-l în acest fel că am încredere în el, că n-o să-i cad pe cap și n-o să devin isterică.

Cînd a auzit una ca asta, Sharon mai să scuipe în brînză ei parmezan și a zis că e inuman să lași o femeie așa, în aer, timp de două weekend-uri după ce ai făcut sex cu ea și că asta e o încălcare grosolană a încrederii pe care ea ți-a acordat-o și că ar trebui să

²³ Comedia produsă în 1995, după o idee din romanul *Emma* de Jane Austen.

îi spun verde-n față ce cred despre el. Hmmm. Mă rog. Deocamdată mai trag un pui de somn.

2 p.m. Tocmai m-am întors biruitoare din expediția făcută la parter după ziar și după un pahar cu apă. Simțeam cum apa se prelinge ca un pîrîu cristalin exact în acea parte a căpăținii care avea mai mare nevoie de ea. Nu știu sigur, dar am senzația că apa chiar poate să-ți pătrundă în cap. Poate că intră prin intermediul sîngelui. Sau poate că, mahmureala fiind provocată de deshidratare, apa este atrasă spre creier prin te miri ce acțiune a vaselor capilare.

2:15 p.m. Povestea din ziare despre un copil de doi ani care a trebuit să dea examen ca să fie primit la grădiniță m-a făcut să țîșnesc din pat. Mi-a amintit că trebuia să fiu la petrecerea de ziua finului meu, Harry.

6:00 p.m. Am condus cu viteză monstruoasă, de parcă eram pe moarte, prin Londra muiată de ploaie și cenușie, pînă la Magda acasă, după ce am oprit scurt la magazinul Waterstone să cumpăr un cadou. Mă seca la inimă gîndul că am întîrziat, că sînt mahmură și că voi fi înconjurată de mame care fuseseră la vremea lor femei cu o carieră de succes și care aveau să expună neobosite Arta Creșterii Copilului. Magda, fost broker, minte în legătură cu vîrsta lui Harry, ca să-i pară copilul mai dezvoltat și mai dotat decît vîrsta. Chiar și conceperea lui a cam stat pe muche de cuțit, pentru că Magda a încercat să ia de opt ori mai mult acid folie și minerale decît oricine altcineva. Iar nașterea a fost de pomină. Se lăudase tuturor luni de zile că va avea o naștere normală, dar după zece minute de dureri a cedat și a început să zbiere : "Dă-mi medicamente, vacă grasă ce ești".

Petrecerea a fost ceva de coșmar: eu, plus o cameră ticsită de mame hotărîte, dintre care una avea un bebeluș de numai patru săptămîni.

– O, nu-i așa că e dulce? a gîngurit Sarah de Lisle, apoi a trîntit: Ce notă a luat la AGPAR²⁴?

Nu știu ce mare scofală e și testul ăsta AGPAR, că se face la cîteva minute după naștere. Magda s-a pus singură într-o situație jenantă cu doi ani în urmă, cînd a declarat la o petrecere că Harry a luat douăsprezece puncte la test, la care una dintre musafire care, întîmplător, era soră medicală, a declarat că testul AGPAR merge numai pînă la zece.

Neabătută, Magda a început să se bată cu pumnul în piept prin cercul dădacelor că fiul ei este un adevărat geniu în materie de stat pe oliță și a declanșat o adevărată maree de lăudăroșenii de tot Celui. Drept urmare, bebelușii, la o vîrstă la care ar fi trebuit să fie strîns înfășați în scutece solide, se împleticeau în tot locul îmbrăcați în hăinuțe subțirele și scumpe. Nu ajunseseam acolo nici de zece minute, că și apăruseră trei grămăjoare de excremente pe covor. S-a iscat o dispută ușor amuzantă, dar feroasă privind autorul celor trei grămăjoare, urmată de dezgolirea pruncilor pentru verificări, ceea ce a declanșat imediat o nouă dispută – de data asta cu privire la dimensiunile organelor genitale ale băieților și, firește, ale tăticilor acestora.

– Nu prea ai ce face, e o chestie ereditară. Cosmo nu are probleme în privința asta, nu-i așa?

Am crezut că o să-mi plesnească țeasta de atîta gălăgie. În cele din urmă, m-am scuzat și m-am dus acasă, felicitîndu-mă călduros că sînt nemăritată.

Luni, 6 martie

11 a.m. La birou. Sînt total extenuată. Aseară zăceam frumușel într-o baie fierbinte cu uleiuri și cu o vodcă cu tonic alături, cînd am auzit soneria. Era mama, care stătea în pragul

²⁴ Evaluare AGPAR, făcută la un minut, apoi la cinci minute după nașterea copilului, în care se notează ritmul cardiac, respirator, tonusul muscular etc, cu puncte între 1 și 10.

ușii cu lacrimi și roindu-i pe obraji. Mi-a trebuit ceva timp pînă am realizat care era problema, în vreme ce ea umbla de colo-colo prin bucătărie, izbucnind în noi și noi hohote de plîns și spunînd că nu vrea să vorbească despre asta, pînă cînd am început să mă întreb dacă nu cumva forța ei sexuală autopropulsată se prăbușise ca un castel din cărți de joc, cu tata, Julio și expertul în impozite cu tot, care-și pierduseră simultan interesul pentru ea. Dar nu.

Suferea doar de sindromul "Femeia-care-vrea-să-le-aibă-pe-toate".

— Mă simt ca greierele care a cîntat toată vara, mi s-a destăinuit ea în secunda în care a simțit că încep să-mi pierd interesul față de criza ei de nervi. Iar acum am ajuns în iarna vieții și nu am pus nimic deoparte.

Eram pe punctul de a menționa că trei potențiali parteneri căzuți în freză după ea, plus jumătate din casă și partea ei din fondul de pensii nu erau tocmai nimic, dar mi-am mușcat limba.

— Vreau să fac carieră, a zis ea.

Și o mică, dar oribilă și vanitoasă parte din mine s-a simțit fericită, pentru că eu aveam o carieră. Mă rog, un loc de muncă cel puțin. Eram un fel de greiere care pune deoparte un morman de iarbă sau de muște sau de ce or mînca greierii pe timp de iarnă, chiar dacă nu aveam un iubit.

În cele din urmă, am reușit să o liniștesc pe mama permițîndu-i să-mi ia toată garderoba mea la rînd și să-mi critice toate hainele, ca să-mi spună apoi că ar trebui să încep să-mi cumpăr toate cele de la Jaeger și Country Casuals²⁵. A fost un tratament sui-generis pentru ea și, în cele din urmă, și-a revenit pînă într-atît, încît l-a sunat pe Julio și au stabilit să se vadă la un pahar înainte de culcare.

Cînd a plecat, era trecut de zece, așa că l-am sunat pe Tom ca să îi dau odioasele vești cum că Daniel nu m-a căutat tot weekend-ul și să-l întreb ce crede el despre sfaturile lui Jude și

²⁵ Magazine universale destul de scumpe.

Sharon, care se bat cap în cap. Tom a zis că nu ar trebui să urmez nici unul dintre ele, să nu flirtez, să nu îi țin predici, ci să rămân aceeași crăiasă a gheței care păstrează distanța profesională.

Bărbații, pretinde el, se închipuie permanent cocoțați pe un soi de scară sexuală și toate femeile se află fie deasupra, fie dedesubtul lor. Dacă femeia este "dedesubt" (cu alte cuvinte, dacă ea este cea care dorește să se culce cu el, dacă ei i s-a pus pata), atunci, aidoma lui Groucho Marx²⁶, el nu vrea să facă parte din "clubul" ei. Toată mentalitatea asta mă deprimă teribil, dar Tom zice să nu fiu naivă și că, dacă îl iubesc cu adevărat pe Daniel și vreau să îi câștig inima, trebuie să îl ignor și să fiu cât mai rece și mai distantă.

M-am culcat în cele din urmă la miezul nopții, foarte deprimată și nedumerită, dar m-au trezit de trei ori în timpul nopții telefoanele de la tata.

– Când te iubește cineva, e ca și când ai avea inima înfășurată într-un pled, mi-a zis el, iar apoi, când pledul este tras de pe ea... și a izbucnit în lacrimi.

Vorbea din apartamentul acelei bunici din grădina familiei Alconbury, unde locuia, zicea el plin de speranță, "numai pînă cînd se lămuresc lucrurile".

Realizez brusc că totul s-a întors cu susul în jos și că acum eu am grijă de părinții mei, în loc ca ei să aibă grijă de mine, ceea ce pare nefiresc și în neregulă. E oare sigur că încă nu sînt chiar atît de bătrînă?

Luni, 6 martie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (f., f.b. - mi-am dat seama că secretul într-o cură de slăbire e să nu te mai cîntărești).

²⁶ Unul din cei cinci frați Marx, actori în numeroase comedii produse între anii 1920 și 1968, Groucho Marx, a trăit între 1890 și 1977.

Pot să afirm cu certitudine că, în zilele noastre, calea spre inima unui bărbat nu sînt frumusețea, mîncarea, sexul sau tăria de caracter, ci doar capacitatea de a te preface că nu te prea interesează persoana lui.

Nu l-am băgat deloc în seamă pe Daniel toată ziua la serviciu și m-am prefăcut că sînt extrem de ocupată (nu rîdeți!). Mesaj nou a apărut întruna pe ecran, dar eu am oftat de zor dîndu-mi părul pe spate, ca o persoană extrem de atrăgătoare și importantă, aflată sub presiunea numeroaselor îndatoriri de serviciu. Spre sfîrșitul zilei, am descoperit, ca pe-un miracol din laboratorul școlar de chimie (testul cu turnesolul sau așa ceva), că strategia funcționează bine. El s-a holbat mereu la mine, aruncîndu-mi priviri pline de subînțeles. În cele din urmă, cînd Perpetua nu era acolo, s-a oprit în dreptul biroului meu și a murmurat:

– Jones, creatură splendidă, de ce nu mă bagi în seamă?

Cuprinsă brusc de o efuziune de fericire și afecțiune, eram pe punctul de a debita toată povestea cu teoriile care se băteau cap în cap ale lui Tom, Jude și Shazzer, dar soarta mi-a surîs și a sunat telefonul. Am dat ochii peste cap în chip de scuză, am ridicat receptorul, apoi Perpetua a dat buzna pe ușă, a răsîndit pe jos un morman de hîrțoage de pe biroul ei trecînd cu fundul prea aproape de ele și a zbierat:

– A, Daniel, stai să-ți spun ceva...

... și l-a luat cu ea, ceea ce a fost un mare noroc, pentru că la telefon era Tom, care mi-a spus să-mi mențin comportamentul de crăiasă a gheței și mi-a sugerat un mic text pe care să-l repet, cînd simt că sînt pe punctul de a ceda tentației: "Crăiasă a gheței, distantă și inabordabilă; Crăiasă a gheței, distantă și inabordabilă".

Marți, 7 martie

Cincizeci și nouă de kilograme și douăzeci și patru de grame – sau șase?, unități de alcool: 0, țigări: 20, calorii: 1500, bilete de loterie: 6 (slăbuț).

9 a.m. Cum oi fi putut pune pe mine peste trei kilograme de la miezul nopții încoace? Aveam cincizeci și opt șaptezeci și opt când m-am culcat, cincizeci și șapte optzeci și opt la patru dimineața și cincizeci și nouă douăzeci și patru când m-am sculat. Înțeleg cum greutatea poate să scadă – se poate evapora sau trece din organism în toaletă – dar cum poate crește? Este posibil ca mîncarea să intre în reacții chimice cu alte produse, să își dubleze densitatea și volumul, sau se poate cumva solidifica într-o grăsime mai grea și mai densă? Nu arăt mai grasă. Pot să-mi închei nasturele, deși, din păcate, nu și fermoarul de la blugii mei datînd din '89. Așa că, cine știe, poate că trupul meu devine în general mai mic și mai dens. Toată chestia asta începe să aducă a culturism, ceea ce îmi produce o stranie senzație de greutate. Am sunat-o pe Jude ca să mă plîng de eșecul total al curei de slăbire, dar ea mi-a zis să notez exact tot ce mînc, dar la modul cinstit, și să aflu astfel dacă m-am ținut de cură. Și iată lista.

Micul dejun: chiflă caldă cu unt (cura de slăbire metoda Scarsdale²⁷, cu o mică variație la pîinea prăjită), o ciocolată Mars (cura de slăbire Scarsdale, mică variație cu jumătatea de gref).

Gustare: două banane (am trecut la planul F²⁸, căci mor de foame și nu reușesc să mă țin de metoda Scarsdale, care prevede doi morcovi ca gustare). Suc de portocale din cutie (cura de slăbire anti-celulită).

Prînz: Cartof copt (cura de slăbire vegetariană Scarsdale) și fasole neagră (cura de slăbire pe bază de păioase, cu păstăi, că și

²⁷ Cură de slăbire bazată pe anumite feluri de mîncare cuprinzînd alimente clar specificate, timp de șapte zile.

²⁸ Cură de slăbire bazată pe scăderea numărului de calorii.

astea fac parte din aceeași categorie, în timp ce micul dejun și gustarea au fost toate produse alcaline, cu excepția chiflei calde și ciocolatei Mars : mici abateri).

Cină: patru pahare de vin, pește cu cartofi prăjiți (cura de slăbire Scarsdale și cea pe bază de păioase formează proteine), o porție de prăjitură și bomboane de mentă (că sînt ofuscată).

Îmi dau seama că e de-acum mult prea ușor să găsesc o cură de slăbire care să se potrivească întocmai cu ce am eu chef să mănînc la momentul respectiv și că toate curele astea au fost concepute nu ca să fie amestecate grămadă, ci ca să alegi una și să te ții de ea, și asta este exact ceea ce am de gînd să fac imediat ce termin de mîncat cornul ăsta cu ciocolată.

Marți, 14 martie

Dezastru. Dezastru total. Îmbătățită de succesul teoriei lui Tom despre crăiasa gheței, am început s-o iau pe lîngă gard, ca să zic așa, dînd în teoria lui Jude și începînd să-i trimit din nou mesaje pe calculator lui Daniel, ca să-l asigur că am încredere în el și că nu am de gînd să devin dependentă de el sau isterică.

Spre mijlocul dimineții, cele două teorii – combinate și cu Bărbații sînt de pe Marte, femeile, de pe Venus – au avut un asemenea succes, încît Daniel a venit glonț la mine, lîngă mașina de cafea, și mi-a zis:

– Vrei să vii cu mine la Praga în weekend-ul viitor?
– Ce? Ăăă, adică în weekend-ul de după ăsta care vine?
– Daaa, weekend-ul viitor, a zis el cu un aer încurajator, luîndu-mă cam de sus, de parcă mă învăța să vorbesc limba engleză.

– Oooo. Da, te rog, am răspuns eu, și în starea mea de exaltare am dat-o pe loc uitării pe crăiasa ghețurilor.

Pe urmă a venit și m-a întrebat dacă vreau să mergem împreună după colț să luăm prânzul. Am stabilit să ne vedem în afara clădirii, pentru ca nimeni să nu bănuiască ceva, și totul mi se părea foarte incitant și clandestin, asta însă pînă cînd el mi-a zis, în drum spre local:

– Uite ce e, Bridge, îmi pare foarte rău că am dat-o în bară.

– De ce? Ce? am zis eu și, chiar în timp ce spuneam asta, mi-am amintit că poate ar fi trebuit să spun "Poftim?".

– Nu pot să merg la Praga în weekend-ul viitor. Nu știu ce-a fost în capul meu cînd am spus asta. Dar o să mergem cu altă ocazie.

O sirenă a început să-mi urle în căpățîină și tot acolo s-a învăpăiat și o mare firmă luminoasă, cu figura lui Sharon drept în mijloc, care glăsuia astfel : "FUTANGEALĂ AFECTIVĂ, FUTANGEALĂ AFECTIVĂ."

Am înțepenit locului pe trotuar privind năucă în sus, spre el.

– Ce s-a-ntîmplat? m-a întrebat el amuzat.

– M-am săturat de tine pînă-n gît, am ripostat eu furioasă. Ți-am spus foarte clar prima dată cînd ai încercat să-mi scoți fusta că nu-mi place futan-geala afectivă. A fost foarte urît din partea ta să flirtezi în continuare cu mine, să te culci cu mine și apoi să nu dai măcar un telefon și să te prefaci că nu s-a întîmplat nimic. M-ai întrebat dacă vreau să merg cu tine la Praga doar ca să te asiguri că te mai poți culca cu mine dacă ai chef, ca și cum am fi pe un soi de scară?

– Pe o scară, Bridge? a întrebat Daniel. Ce soi de scară?

– Mai tacă-ți gura, i-am tăiat-o eu, enervată. Totul cu tine e azi așa, mîine de-andoaselea. Ori sîntem prieteni oficiali și mă tratezi ca atare, ori lasă-mă-n pace. Cum ți-am mai spus, nu mă interesează futangeala afectivă.

– Dar cu tine ce-a fost, săptămîina asta? Întîi mă ignori cu totul, te porți ca o fecioară frigidă stil Hitler, apoi te transformi în pisicuță sexy și mă privești peste calculator cu niște ochi care

îmi spun nu doar "vino în pat", ci "vino", iar acum, brusc, te-ai metamorfozat în Jeremy Paxman²⁹.

Ne-am privit unul pe altul ca două fiare africane înaintea unei încăierări cum vezi în emisiunile lui David Attenborough³⁰. Apoi, fără veste, Daniel s-a răsucit pe călcîie și a intrat în local, lăsându-mă să mă întorc singură și buimacă la birou, unde m-am închis în toaletă și am rămas acolo privind fix spre ușă, cu un ochi. O, Doamne.

5 p.m. Ha. Ha. Sînt de pomină. Sînt fascinată de mine însămi. Am ținut o întîlnire la nivel înalt pentru situații de criză la Cafe Rouge, cu Sharon, Jude și Tom, care s-au declarat cu toții încîntați de evoluția situației cu Daniel, fiecare dintre ei fiind convins că succesul se datorează propriului sfat. În plus, Jude auzise că se făcuseră niște studii care prevesteau că, pînă la sfîrșitul mileniului, o treime din locuințele umane vor fi populate de persoane necăsătorite, așa că măcar nu vom mai fi considerați ciudățenii alienate. Shazzer a bombănit:

– Una din trei? Mai degrabă nouă din zece, zic eu.

Sharon susține că bărbații – cei de față (adică Tom) sînt, firește, exceptați – sînt catastrofal de neevoluați, așa încît în curînd vor fi păstrați de femei doar pe post de instrumente pentru făcut sex, deci nici restul locuințelor umane nu va conta ca fiind populat de persoane căsătorite, căci bărbații vor fi ținuți afară, în cotețe. Deocamdată, mă simt foarte revigorată. Chiar încîntată de mine. Cred că o să mai citesc puțin din Backlash de Susan Faludi.

5 a.m. O, Doamne, cît sînt de nefericită pe chestia cu Daniel. Îl iubesc.

Miercuri, 15 martie

²⁹ Prezentator al unei emisiuni de dezbateri intelectuale numită Start the Week (La început de săptămîna), difuzată în Londra luni dimineața.

³⁰ Sir David Attenborough, cunoscut prezentator de emisiuni despre animale sălbatice

Cincizeci și șapte de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 5 (adevărată rușine: urina Satanei), țigări: 14 (buruiiana Satanei – o să renunț la ea de ziua mea de naștere), calorii: 1 795.

Hmmm. M-am trezit de-a dreptul lehamesită de toate cele. Pe deasupra, mai sînt doar două săptămâni pînă la ziua mea, cînd va trebui să mă confrunt cu adevărul că a mai trecut un an, răstimp în care toți, în afară de mine, au trecut la starea de Căsătoriți Îngîmfați, au trîntit la plozi buf, buf, buf, în Htînga, dreapta și centru, cîștigă sute de mii de lire sterline pe an și avansează cu spor, în timp ce eu plutesc în derivă, fără cîrmă și fără un iubit, printre relații disfuncționale și stagnare profesională.

Mă surprind adesea privindu-mă în oglindă în căutare de riduri sau citind înfrigurată Hello!³¹ în căutarea cuiva pe care să îl iau drept exemplu (Jane Seymour are patruzeci și doi de ani!), și mă lupt cu teama adîncă din sufletul meu că într-o bună zi, după treizeci de ani, o să mă pomenesc brusc cu o fustă mare și lăbărțată crescîndu-mi pe mine, cu o plasă de cumpărături crescîndu-mi în mîină, cu un permanent țeapăn crescîndu-mi pe cap și cu o față căzută și plină de riduri, așa, ca în efectele speciale din filme – și gata. Încerc să mă concentrez asupra Joannei Lumley și a lui Susan Sarandon.

Sînt îngrijorată și în ce privește sărbătorirea zilei mele de naștere. Dimensiunile apartamentului și ale portofelului fac imposibilă o petrecere. Poate o cină? Dar atunci ar trebui să îmi petrec ziua gătind și frecînd și îmi voi urî invitații din clipa în care vor apărea la ușă. Aș putea să-i duc pe toți la un restaurant, dar m-aș simți îngrozitor cerînd oaspeților săși plătească consumația, vîrînd o cină costisitoare și plicticoasă pe gîtul altora în scopul de ami serba propria zi de naștere – încă nu îmi pot

³¹ Revistă despre celebrități

permite să plătesc pentru toată lumea. Of, Doamne. Ce-i de făcut? Aș vrea să nu mă fi născut ca toți ceilalți, ci să fi fost proiectată în chip miraculos în această existență într-o manieră similară, chiar dacă nu identică întru totul, cu Iisus, pentru că atunci nu aș fi fost nevoită să-mi serbez ziua de naștere. Îl înțeleg pe Iisus în ce privește stinghereala pe care poate că o simte – sau pe care poate că ar trebui să o simtă – din cauza celor două milenii în care serbarea zilei lui de naștere a fost impusă pe vaste zone ale globului pământesc.

Miezul nopții. Tocmai m-a fulgerat o idee cu privire la ziua mea. O să-i invit pe toți la un cocktail, poate niște Manhattan-uri³². În acest caz, oaspeții vor fi primit ceva ca din partea unei gazde din înalta societate, iar dacă ulterior vor dori să meargă să ia cina, n-au decît s-o facă. De fapt, dacă stau să mă gîndesc bine, nici nu prea știu ce sînt cocktailurile astea Manhattan. Aș putea să cumpăr o carte de cocktailuri. Probabil că nu am să o fac însă, ca să fiu sinceră.

Joi, 16 martie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 2, țigări: 3 (f.b.), calorii: 2140 (dar, în principal, din fructe), minute petrecute întocmind liste de invitați: 237 (prost).

Eu	Shazzer
Jude	Ticălosul
	:hard
Tom	Jerome (p
Magda	Jeremy
Simon	

³² Cocktail, mai dulce decît cel obișnuit

Rebecca Martin
cticosul
Woney Cosmo
Joanna
Daniel? Perpetua?
Iugo?

O, nu. O, nu. Ce mă fac?

Vineri, 17 martie

Tocmai l-am sunat pe Tom, care m-a sfătuit cu mare înțelepciune :

– E ziua ta și ar trebui să inviți numai și numai pe cine vrei.
Așa că o să-i invit pe următorii:

Shazzer
Jude
Tom
Magda și Jeremy

și am să pregătesc personal cina pentru toată lumea. L-am sunat din nou pe Tom, i-am

împărtășit planul meu, iar el m-a întrebat:

– Și Jerome? – Ce?

– Și Jerome?

– Credeam că, așa cum discutasem, o să invit numai pe...

M-am oprit, dându-mi seama că, dacă aș fi spus "pe cine vreau", ar fi însemnat că nu îl vreau, că, de fapt, nu îl plac pe nesuferitul și mofturosul prieten al lui Tom.

– A, am zis eu, încercînd s-o dreg. Vrei să spui Jerome al tău? Bineînțeles că Jerome e invitat și el, prostuțule. Ptiu! Dar nu crezi că atunci ar fi cazul să îl invit și pe Ticălosul Richard al lui

Jude? Și pe petrecăreața Woney* – că doar ea m-a invitat la ziua ei săptămîna trecută?

– Ea nici n-o să afle.

Cînd i-am spus lui Jude cine vine, ea m-a întrebat șmecherește:

– A, deci ne aducem și jumătățile?

Se referea, firește, la Ticălosul Richard. Așa că acum nu mai sînt doar șase invitați – și va trebui să-l invit și pe Michael. Mă rog. Adică nouă inși, merge. Zece. Și zece e bine. Pe urmă a sunat Sharon.

– Sper că n-am gafat. Tocmai m-am întîlnit cu Rebecca și am întrebat-o dacă vine la ziua ta, iar ea a părut de-a dreptul ofuscată.

O, nu. Acum va trebui să-i invit și pe Rebecca, și pe Plicticosul Martin. Dar asta înseamnă că și Joanna va trebui să vină. La dracu'. Iar acum, că le-am zis că eu gătesc, nu pot să-i anunț pe nepusă masă că mergem la restaurant, că o să par leneșă și răutăcioasă pe deasupra.

O, Doamne. M-am întors acasă și am găsit pe robot un mesaj ofensat de la Woney. "Cosmo și cu mine ne întrebam ce ți-ai dori de ziua ta anul ăsta. Sună-ne, te rog." Realizez că-mi voi petrece ziua de naștere gătind o cină pentru șaisprezece persoane.

Sîmbătă, 18 martie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 4 (sînt sătulă pînă-n gît), țigări: 23 (f., f. prost, mai ales fumate în doar două ore), calorii: 3827 (respingător).

2 p.m. Hmmm. Exact asta-mi mai lipsea. Mama a dat adineauri năvală la mine în apartament, cu criza ei de greiere-care-a-cîntat-toată-vara dată în chip miraculos uitării.

– Ce moașă-sa, dragă! a zis ea dintr-o suflare, în timp ce trecea în plină viteză prin apartamentul meu, îndreptându-se spre bucătărie. Ai avut cumva o săptămână proastă? Arăți de parcă ai avea nouăzeci de ani, zău așa. Ei, dar ghici ce mi s-a întâmplat, dragă, a adăugat ea, cu ceainicul în mână și coborîndu-și modest privirile, după care și le-a îndreptat brusc în sus, cu o expresie de-a dreptul radioasă, ca Bonnie Langford* înainte de a se lansa într-un număr de step.

– Ce? am murmurat eu cătrănită.

– Mi s-a oferit un post de prezentatoare de televiziune.
Mă duc la cumpărături.

Duminică, 19 martie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 3, țigări: 10, calorii: 2465 (dar, în principal, ciocolată).

În original "Sloaney Woney", unde "Sloaney" este derivat de la Sloane Square din Londra.

* Bine cunoscută actriță britanică de teatru și pantomimă

Urraaa. Mi s-a deschis o perspectivă nouă și pozitivă asupra zilei mele de naștere. Am vorbit cu Jude despre cartea pe care a citit-o ea privind diverse sărbători și ritualuri în culturile primitive și acum mă simt fericită și liniștită.

Îmi dau seama acum că e superficial și eronat să consider apartamentul meu prea mic pentru nouăsprezece persoane, să nu mă încînte ideea de a-mi petrece ziua gătind, să prefer să mă îmbrac frumos și să fiu dusă la un restaurant stilat de un zeu al sexului, dotat și cu un portofel încăpător. Voi considera, în schimb, că prietenii mei constituie un fel de familie enormă și caldă, africană sau, poate, turcească.

Cultura noastră e mult prea preocupată de aparențe, de vîrstă și statut social. Iubirea contează, de fapt. Acești nouăsprezece oameni sînt prietenii mei; ei doresc să se simtă bineveniți la mine acasă, pentru a mă sărbători cu afecțiune și cu mîncare simplă, și nu pentru a mă critica. O să gătesc o budincă de cartofi cu carne pentru toată lumea – după o clasică rețetă britanică. Va fi o petrecere minunată, călduroasă, stil lumea a treia.

Luni, 20 martie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 4 (întru In atmosfera sărbăto-i iască), țigări: 27 (dar e ultima zi înainte de a renunța), valorii: 2455.

Am decis să servesc budinca împreună cu o salată belgiană de andive, cu jumări Roquefort și cîrnați prăjiți Chorizo, pentru a adăuga o notă de originalitate (nu am încercat pînă acum să fac așa ceva, dar sînt convinsă că e ușor), urmate de minisufleuri cu Grand Marnier*. Aștept cu nerăbdare ziua mea de naștere. Bănuiesc că voi deveni faimoasă ca gazdă și ca bucătăreasă de excepție.

Marti, 21 martie: ziua de naștere

Cincizeci și șapte de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 9, țigări: 42, calorii :4295. Dacă nu pot s-o fac lată de ziua mea, atunci cînd?

6:30 seara. Nu mai pot. Adineauri am călcat cu pantofii mei cu toculețe delicate într-o cratiță cu piure, uitînd că toată bucătăria mi-e înțesată pe toate suprafețele disponibile, inclusiv

pe jos, de cratițe cu carne tocată și piure. E deja șase și jumătate și trebuie să mă duc la magazin după ingrediente pentru sufleurile Grand Marnier și alte mărunțișuri de care am uitat. O, Doamne, tocmai mi-am adus aminte că tubul de gel contraceptiv e, probabil, pe chiuveta din baie. Și trebuie să ascund și borcanele din cămară, cu desenele acelea jenante reprezentând veverițe sexy, și vederea primită de ziua mea de la Jamie, cu un mielușel desenat pe copertă, care zice: "Ghici care ești tu?" Apoi, înăuntru, răspunsul: "Tu ești aia bătrîna."

Hmmm.

Program:

6:30. Mers la magazin.

6:45. Întors cu ingredientele lipsă.

6:45 – 7. Pus ingredientele pentru budinca de carne cu cartofi în cratiță și băgat la cuptor (O, Doamne, de sperat să încapă).

7 – 7:05. Pregătit sufleurile Grand Marnier. (De fapt, cred că am să gust puțin Grand

Marnier chiar acum. În fond, e ziua mea.)

7:05 – 7:10. Mmm. Grand Marnier-ul e delicios. De verificat farfurii și tacîmuri pentru eventuale senine de spălare neatentă și de aranjat frumos. A, de cumpărat și șervețele (sau ștergare? Nu pot deloc să țin minte care sînt mai potrivite pentru ocazie).

7:10 – 7:20. Făcut ordine și tras mobila în partea cealaltă a încăperii.

7:20 – 7:30. Prăjit șunca și pregătit chestia aia, cu chorizo.

Iar, după toate astea, tot îmi mai rămîne o întreagă jumătate de oră pentru a mă aranja, așa că n-are rost să intru în panică. Trebuie neapărat să fumez o țigară. Ufff. E șapte fără un sfert. Cum a trecut timpul?Ufff.

7:15 p.m. Abia m-am întors de la magazin și mi-am dat seama că am uitat să iau unt.

7:35 p.m La naiba. La naiba. La naiba. Budinca e tot în zeci de mii de cratițe împrăștiate

* Lichior de portocale franțuzesc, foarte fin peste tot pe podeaua bucătăriei, și eu nici nu m-am spălat încă pe cap.

7:40 p.m. O, Doamne. Am căutat laptele și mi-am dat seama că am uitat plasa la magazin. Și aveam și ouăle în ea. Iar asta înseamnă că... O, Doamne, și uleiul de măsline... așa că nu pot să fac afurisita aia de salată de andive.

7:45 p.m. Hmmm. Cel mai bine ar fi să intru în baie cu un pahar de șampanie și să mă aranjez. Cel puțin, dacă arăt decent, pot să gătesc mai departe în timp ce lumea e aici și poate îl trimit pe Tom după ingredientele lipsă.

7:55 p.m. Ufff. Sună la ușă. Sînt în sutien și chiloți, cu părul ud. Budinca e tot împrăștiată pe podea. Mă năpădește o ură subită față de musafiri. A trebuit să muncesc pe brînci două zile la rînd, pentru ca acum să dea cu toții năvală pe ușă cerînd să fie hrăniți. Simt nevoia imperioasă de a deschide ușa și de a zbiera: "Și mai duceți-vă cu toții dracului!"

2:00 a.m. Sînt foarte emoționată. La ușă erau Magda, Tom, Shazzer și Jude cu o sticlă de șampanie. Mi-au zis să mă grăbesc cu aranjatul și, după ce m-am uscat la păr și m-am îmbrăcat, am constatat că între timp ei făcuseră curat în bucătărie și aruncaseră budinca. Am aflat apoi că Magda rezervase o masă imensă la un restaurant și le spusese tuturor să meargă direct

acolo, nu la apartamentul meu, așa că acum mă așteptau toți cu cadouri și cu intenția de a-mi oferi o cină. Magda mi-a spus că avuseseră un fel de presimțire stranie că sufleul cu Grand Marnier-ul și șunca prăjită nu-mi vor ieși tocmai cum trebuie. Îmi iubesc prietenii, sînt mai ceva ca supradimensionatele familii turcești cu baticurile lor bizare pe cap.

A, da: în anul care vine îmi voi reînnoi hotărîrile și voi adăuga următoarele :

Voi înceta să mai fiu atît de agitată și să mă tem de toate cele.

Nu voi mai face sex sau mai băga în seamă pe Daniel Cleaver.

APRILIE

Echilibru sufletesc

Duminică, 2 aprilie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: O (minunat), țigări: O, calorii: 2250.

Am citit într-un articol că faimoasa Kathleen Tynan, decedata soție a decedatului Kenneth*, dispunea de "echilibru sufletesc" și că, atunci cînd scria, putea fi văzută îmbrăcată impecabil, așezată la o măsută în mijlocul încăperii și sorbind dintr-un pahar de vin alb rece. Indiscutabil, dacă ar fi întîrziat predarea unui comunicat de presă pentru Perpetua, pe Kathleen Tynan n-o aflai acum complet îmbrăcată și îngrozită sub plapumă, fumînd țigară de la țigară, bînd sake rece dintr-un

păhăroi de plastic și fardându-se isteric cu tot ce găsește prin trusa de machiaj. Kathleen Tynan nu i-ar permite lui Daniel Cleaver să se culce cu ea ori de câte ori i se năzare, fără a fi prietenul ei oficial. Și nici nu ar bea în neștire pînă i seapleacă. Aș vrea să fiu precum Kathleen Tynan (deși, firește, nu aș vrea să fiu decedată, ca ea).

Așa că, de-o vreme, de câte ori o situație riscă să-mi scape de sub control, repet întruna expresia "echilibru sufletesc" și mă închipui îmbrăcată în alb, așezată la o măsuță cu flori pe ea. "Echilibru sufletesc." Nici o țigară de șase zile. Am abordat un aer de superioritate față de Daniel și nu i-am mai trimis mesaje pe e-mail, nu am mai flirtat și nu m-am mai culcat cu el de trei săptămîni. Am consumat trei unități de alcool în decursul ultimei săptămîni, și asta doar ca favoare acordată, cam fără tragere de inimă, lui Tom, care s-a plîns că a-și petrece seara cu noua mea persoană lipsită de vicii e ca și cînd ar merge să ia cina însoțit de un melc de mare, o stridie sau altă arătare din aia, moale, din adîncul oceanelor.

Trupul meu e ca un templu. Mă întreb dacă nu e cumva momentul să mă culc. O, nu. E doar ora opt și jumătate. Echilibru sufletesc. Ooo. Telefonul.

* Kenneth Tynan, critic britanic de teatru care s-a îndrăgostit de Louise Brooks, cîndva actriță de filme mute, povestea lor fiind ulterior transpusă chiar de fosta lui soție, Kathleen Tynan, într-un scenariu de film.

9 p.m. Era tata, care vorbea cu o voce stranie, detașată, ca de extraterestru.

– Bridget. Deschide televizorul pe BBC1.

Am schimbat postul și am icnit de oroare. Era emisiunea cu Anne și Nick³³ și acolo, pe canapea, chiar între Anne și Nick, se

³³ Emisiune matinală difuzată în Londra

afla mama, înțolită și machiată de zile mari, ce mai, Katie Boyle³⁴ în persoană sau ceva de genul ăsta.

– Nick, a zis Anne cu voce plăcută.

– ... și acum, vă prezentăm noua noastră rubrică de primăvară, a glăsuț Nick, rubrică numită "Brusc – singură" – problemă cu care se confruntă un număr tot mai mare de femei.

Anne.

– Și iat-o pe noua noastră prezentatoare, Pam Jones, a adăugat Anne. Este chiar una dintre acele femei "Brusc – singure" și își face astăzi debutul în televiziune.

În timp ce Anne vorbea, imaginea mamei a început să se mărească și să se apropie, făcându-i să dispară pe Anne și pe Nick, și arătând cum, în decursul acestei translații, mama împingea un microfon sub nasul unei femei cu mutră de șoricel.

– Ați avut cumva intenții sinucigașe? a bubuit mama.

– Da, a răspuns femeia cu mutră de șoricel și a izbucnit într-un șuvoi de lacrimi, moment în care imaginea a încrămențit, s-a micșorat la loc și s-a prelins într-un colț al ecranului, pentru a-i face din nou loc lui Anne și Nick, care se așezaseră iarăși pe canapea și abordau un aer solemn.

Tata era răvășit. Mama nici nu-i spusese despre noul ei post de prezentator de televiziune. Am senzația că tata neagă realitatea, el s-a autoconvins că mama trece printr-o criză a vârstei a treia, că își dă deja seama că a făcut o greșală, dar îi e prea jenă să se întoarcă la el.

De fapt, mă pronunț într-un tot în favoarea negării realității. Poți crede în orice scenariu vrei, și acesta te poate face fericit ca pe-un copil de țîță – dar asta numai cîtă vreme partenerul tău nu apare hodoronc-tronc pe ecranul televizorului, făurindu-și o nouă carieră de pe urma faptului că nu mai e cu tine. Am încercat să mă prefac, spunându-i că asta nu înseamnă sfârșitul speranțelor, că mama poate are de gînd să se întoarcă la el pe post de final al serialului, dar n-a ținut. Bietul tata. Nu cred

³⁴ Actriță britanică de comedie

că știe ceva despre Julio sau despre expertul în impozite. L-am întrebat dacă n-ar vrea să trec mâine pe la el și să mergem la un restaurant, să luăm cina împreună sîmbătă seara și, poate, să mergem și la o plimbare duminică, dar el a zis că nu e nevoie. Familia Alconbury găzduiește sîmbătă seara o cină tradițională englezească pentru clubul Lifeboat.

Marți, 4 aprilie

Acum sînt hotărîtă să rezolv veșnica mea problemă cu întîrziatul la locul de muncă și cu vrafurile de note care conțin amenințări din partea portăreilor și cîte cele. Am decis să-mi încep programul de autoame-liorare cu studiul timpului și al mișcării.

7 a.m. M-am cîntărit.

7:03 a.m. M-am întors morocănoasă în pat din cauza greutății excesive. Început prost. A dormi sau a mă scula – ambele acțiuni ies din discuție. Mă gîndesc la Daniel.

7:30 a.m. Mă extrag cu forcepsul din pat. Fac cafeaua, mă gîndesc să mănînc un gref.

Scot din frigider un corn cu ciocolată.

7:35 – 7:50 a.m. Privesc pe fereastră.

7:55 a.m. Deschid șifonierul. Mă holbez la haine.

8 a.m. Aleg o bluză. Încerc să găsesc fusta neagră mini. Scot toate hainele din partea de jos a șifonierului în căutarea fusteii. Cotrobăii prin toate sertarele și mă uit și după fotoliul din dormitor. Scotocesc și în coșul cu rufe murdare. Scotocesc și în coșul cu rufe de călcat. Fusta a dispărut. Fumez o țigară ca să-mi vin în fire.

8:20 a.m. Mă frec cu peria aspră (anticelulită), fac baie și mă spăl pe cap.

8:35 a.m. Încep alegerea lenjeriei de corp. Criza rufelor murdare se traduce prin aceea că nu am decît desuuri albe din bumbac. Prea urîte pentru a le purta, chiar și la serviciu (traumă psihologică). Mă întorc la coșul cu rufe de călcat. Găsesc o pereche nepotrivită de chiloței negri de mătase – cam îngustuți, dar mai buni decît ororile alea gen bunicuță.

8:45 a.m. Încep să examinez dresurile negre. Prima pereche pare a fi intrat la apă – chilotul e la cîțiva centimetri deasupra genunchiului. Iau a doua pereche și constat că au o gaură în partea din spate a cracului. O arunc. Îmi aduc brusc aminte că purtam fusta neagră mini cînd m-am întors acasă cu Daniel ultima dată. Mă duc în sufragerie. Găsesc triumfătoare fusta între pernele canapelei.

8:55 a.m. Mă întorc la dresuri. A treia pereche are doar o găurică la degete. Îi trag pe mine. Găurica se transformă într-o scară care urcă rapid și vizibil în sus pe picior. Mă duc la coșul cu rufe de călcat. Găsesc ultimul dres negru răsucit ca o sfoară marinărească, cu bucățele de șervețel de hîrtie pe ici, pe colo. Îl desfac și îl curăț de șervețele.

9:05 a.m. Am acum dresul pe mine. Pun și bluza, încep să calc fusta.

9:10 a.m. Îmi dau brusc seama că părul mi se usucă brambura. Caut peria. O găsesc în geantă. Pun uscătorul de păr. Nu se usucă așa cum trebuie. Dau pe păr cu un spray de plante și îl mai întind puțin cu uscătorul.

9:40 a.m. Mă întorc la scîndura de călcat și descopăr o pată vizibilă pe partea din față a fustei. Orice altă fustă disponibilă e murdară. Intru în panică din cauza timpului. Încerc să scot pata cu apă. Toată fusta e acum udă leoarcă. O usuc cu fierul de călcat.

9:55 a.m. E deja foarte tîrziu. În disperare de cauză, trag o țigară și citesc o revistă de călătorii timp de cinci minute, pentru a mă calma.

10 a.m. Încerc să îmi găsesc geanta. Geanta a dispărut. Hotărăsc să mă uit dacă a venit ceva drăguț în cutia poștală.

10:07 a.m. Doar nota de la telefon despre neachitarea sumelor minime de plată. Încerc să îmi aduc aminte ce căutam. Reiau căutarea genții.

10:15 a.m. E deja mai mult decît tîrziu. Îmi aduc brusc aminte că geanta era în dormitor cînd am căutat peria de păr, dar nu o găsesc nicicum. O depistez în cele din urmă sub vraful de haine scoase din șifonier. Îmi pun haina pe mine. Mă pregătesc să plec. Nu găsesc cheile.

Dau năvală prin toată casa într-o adevărată criză de nervi.

10:25 a.m. Găsesc cheile în geantă. Îmi dau seama că am uitat peria de păr.

10:35 a.m. Plec de acasă.

Trei ore și treizeci de minute scurse între momentul în care m-am trezit și cel în care am plecat de acasă e totuși prea mult. Pe viitor, va trebui să mă scol din pat imediat ce mă trezesc și va trebui, de asemenea, să reformez întregul sistem al rufăriei. Deschid ziarul și citesc că un criminal condamnat în America e convins că autoritățile i-au plantat un microcip în fese pentru a-i monitoriza mișcările, ca să zic așa. Gîndul că un astfel de microcip ar putea fi introdus în fesele mele spre a-mi monitoriza mișcările, mai cu seamă în timpul dimineților, mă îngrozește.

Miercuri, 5 aprilie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 5 (din vina lui Jude), țigări: 2 (i s-ar putea înțimpla oricui – nu înseamnă că m-am apucat din nou de fumat), calorii: 1 765, bilete de loterie : 2.

I-am spus lui Jude astăzi despre chestia cu echilibrul sufletesc și, interesant, ea a zis că a citit o self-help book despre Zen. Cică dacă studiezi bine viața, Zen se poate aplica la orice –

Zen și arta cumpărăturilor, Zen și arta achiziției de apartamente etc. Ea zice că ideea este de a merge pe cursul vieții, în loc să te lupți cu ea. Iar dacă, de exemplu, ai o problemă sau lucrurile nu-ți ies cum vrei, în loc să te enervezi sau să te dai cu capul de pereți, trebuie să te relaxezi pur și simplu și să te lași dusă de cursul evenimentelor, și totul o să-ți iasă de minune. Cică e ca atunci când nu reușești să deschizi o ușă cu cheia; dacă o forțezi plin de draci, nu faci decât să înrăutățești situația, dar dacă o scoți din broască, o ungi cu puțină cremă și o răsucești apoi delicat înapoi în broască – evrika! Dar să nu-i pomenesc nimic despre teoria asta lui Sharon, ea crede că nu face două parale.

Joi, 6 aprilie

M-am dus să mă văd cu Jude la un pahar de ceva, ca să mai vorbim despre mersul pe cursul evenimentelor, și am descoperit acolo o figură bine cunoscută mie, stînd liniștită întrun colț și cinînd: era Jeremy, soțul Magdei. Am făcut cu mîna în direcția lui și, preț de o fracțiune de secundă, am văzut cum pe chipul lui s-a așternut o expresie de oroare, ceea ce m-a făcut s-o privesc pe tovarășa lui de masă, care a) nu era Magda; b) nu împlinise încă treizeci de ani; c) purta un deux-pièces pe care îl probasem și eu de două ori la magazinul Whistles și pe care a trebuit să îl dau imediat jos pe motiv că era prea scump. Vrăjitoare afurisită.

Am realizat că Jeremy va încerca să se strecoare pe lîngă mine aruncîndu-mi o privire care va spune: "Bonjour, dar nu acum, te rog", admițînd adică faptul că între noi există o

prietenie apropiată, îndelungată și verificată, dar pe care, în același timp, va spune că nu e momentul să ne-o reafirmăm prin pupături și taclale prea insistente. Eram pe punctul de a accepta ideea, când m-am gîndit: Stai puțin! Surori! Surori de suflet! Magda! Dacă soțul Magdei are nerușinarea să se afișeze la

o cină cu vagaboanda asta de nimic, înțolită în deupières-ul meu, atunci să facă bine să mă prezinte.

Mi-am schimbat ruta special pentru a trece pe lângă masa lui, moment în care el s-a scufundat cu totul în scaun, conversând cu vagaboanda și privind în sus spre mine, aruncându-mi un zîmbet ferm și încrezător, care parcă spunea: "întîlnire de afaceri". I-am aruncat la rîndul meu o privire care spunea "nu mă lua tu pe mine cu întîlnirile de afaceri" și am mers mai departe.

Ce-ar trebui să fac acum? Măi, să fie. Să-i spun Magdei? Să nu-i spun Magdei? Să o sun pe Magda și să o întreb dacă totul e OK? Să-l sun pe Jeremy și să-l întreb dacă totul e OK? Să-l sun pe Jeremy și să-l ameninț că îl spun Magdei dacă nu scapă imediat de vrăjitoarea aia îmbrăcată în deupières-ul meu? Să-mi văd de treabă?

Mi-am adus aminte de Zen, de Kathleen Tynan, de echilibrul sufletesc și de o versiune de salut adresat soarelui, învățat pe vremea cînd făceam yoga, m-am concentrat și m-am concentrat asupra cercului meu interior, pînă cînd am simțit cursul vieții înlăuntrul meu. Și atunci am decis cu seninătate să nu spun nimănui nimic, căci bîrfa este o otravă care se propagă încet, dar sigur. O voi suna însă foarte des pe Magda și îi voi fi alături, așa că, dacă lucrurile nu vor merge bine (iar ea, cu intuiția ei feminină, va simți ceva), îmi va spune singură. Apoi, dacă pe acest curs al vieții ideea va părea justă, îi voi spune ce am văzut. Nimic valoros nu se cîștigă prin luptă; totul nu e decît o chestiune de curs armonios al vieții. Zen și arta vieții. Curs armonios. Hmmm, păi atunci, cum se explică faptul că m-am ciocnit de Jeremy și de vagaboanda lui de nimic, dacă nu tot prin cursul ăsta armonios? Și atunci, cum vine asta?

Marți, 11 aprilie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame, unități de alcool: 0, țigări: 0, bilete de loterie: 9 (trebuie să termin o dată cu asta).

Totul pare a fi în regulă cu Magda și Jeremy, așa că poate, totuși, chiar fusese o întâlnire de afaceri.

Poate că Zenul ăla și cursul armonios al vieții sînt noțiuni corecte, pentru că, fără îndoială, am făcut bine relaxîndu-mă și urmînd cursul firesc al evenimentelor. Sînt invitată la lansarea cu mare pompă a romanului Motocicleta lui Kafka, săptămîna viitoare, la Ivy. Sînt hotărîtă să nu mai fiu înspăimîntată de petrecere, să nu mai intru în panică și să nu mă mai întorc acasă abțiguită și deprimată, vreau, în schimb, să-mi îmbunătățesc manierele, încrederea în sine și să mă simt bine în societate – conform instrucțiunilor citite în revistă.

Se pare că Tina Brown de la New Yorker se descurcă strălucit la petreceri, strecurîndu-se cu grație de la un grup la altul, turuind: "Martin Amis! Nelson Mandela! Richard Gere!" cu o intonație care sugerează imediat ceva de genul: "Doamne sfinte, în viața mea nu am fost mai încîntată să văd pe cineva! Ai făcut cunoștință cu cea mai minunată persoană de la această petrecere în afară de tine? Vorbiți! Vorbiți! Eu trebuie să mă întîlnesc și cu alte persoane!

Paaa!" Aș vrea să îi semăn Tinei Brown, deși nu aș vrea să muncesc atît de mult.

Articolul mustește de indicații utile. Cică la o petrecere nu trebuie niciodată să vorbești cu cineva mai mult de două minute. La încheierea celor două minute spui: "Cred că trebuie să mergem mai departe. Mi-a părut bine să te văd." și pornești mai departe. Dacă rămîi în pană verbală după ce întreb pe cineva cu ce se ocupă și auzi ceva de genul "Antreprenor de pompe funebre" sau "Lucrez la o agenție pentru protecția copilului", trebuie să întreb: "Și munca asta îți oferă satisfacții?" Cînd prezinți pe cineva, trebuie să adaugi un amănunt bine gîndit despre

respectiva persoană, pentru ca interlocutorul acesteia să aibă un punct de plecare pentru conversație. De exemplu: "El este John – e din Noua Zeelandă și îi place să facă surfing" sau: "Gina e o parașutistă de excepție și trăiește într-o casă plutitoare".

Cel mai important însă este faptul că nu trebuie niciodată să te duci la o petrecere fără a avea stabilit un obiectiv foarte clar: fie că vrei să cunoști oameni noi, și prin aceasta să-ți extinzi rețeaua de cunoștințe care te vor ajuta să avansezi în carieră, fie că vrei să faci cunoștință cu cineva anume, fie chiar pentru a încheia o afacere importantă. De unde trebuie să înțeleg că am procedat greșit mergând la petreceri cu unicul obiectiv de a nu mă îmbăta prea rău.

Luni, 17 aprilie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: o (f.b.), țigări: o (f.b.), bilete de loterie: 5 (dar am câștigat două lire sterline, așa încît costul total al biletelor a fost doar de trei lire).

Bun. Mîine e Motocicleta lui Kafka. O să îmi stabilesc un set clar de obiective. Într-o clipă.

Mă mai uit puțin la televizor și pe urmă o sun pe Jude. Bun.

- 1) Să nu mă îmbăt prea tare.
- 2) Să încerc să întîlnesc oameni care să îmi fie de folos.

Hmmm. Ei, mă gîndesc eu și la altele mai tîrziu.

11 p.m. Bun.

3) Să mă simt bine în societate, ca în articolul pe care l-am citit.

~~4) Să îl fac pe Daniel să își dea seama că dispun de echilibru sufleteș, ca să vrea să fie din nou cu mine. Nu. Nu.~~

~~4) Să întâlnească și să mă culească cu un zeu al sexului.~~

4) Să cunosc persoane interesante din lumea editorială, poate chiar și din alte domenii, pentru a mă lansa într-o nouă carieră.

O, Doamne. Nu vreau să mă duc la petrecerea aia îngrozitoare. Vreau să stau acasă cu o sticlă de vin alături și să mă uit la serialul EastEnders.

Marti, 18 aprilie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 7 (O, Doamne), țigări: 30, calorii (nici nu mă pot gândi la asta), bilete de loterie: 1 (excelent).

Petrecerea a început prost, pentru că nu am văzut persoane cunoscute ca să le pot prezenta una alteia. Mi-am luat ceva de băut, apoi am zărit-o pe Perpetua vorbind cu James de la ziarul Telegraph. M-am apropiat plină de încredere de Perpetua, gata să intru în acțiune, dar Perpetua, în loc să zică: "James, Bridget e din Northamptonshire și e o sportivă de excepție" (am de gând să mă duc din nou, în curînd, la sala de sport), a continuat să vorbească – cu mult peste cele două minute de care am pomenit – și m-a ignorat cu desăvîrșire.

M-am mai foit puțin pe-acolo, simțindu-mă total stingheră, apoi l-am zărit pe Simon de la Marketing. După ce m-am prefăcut cu viclenie că nici măcar nu avusesem intenția să intru în conversație cu Perpetua, m-am îndreptat hotărîtă spre Simon, pregătită să spun: "Simon Barnett!" în stilul Tinei Brown³⁵. Dar, cînd am ajuns mai aproape, am constatat că, din păcate,

³⁵ Celebră ziaristă

Simon de la Marketing vorbea cu Julian Barnes. Intuind că nu voi fi în stare să strig: "Simon Barnett! Julian Barnes³⁶!" cu veselia și intonația necesare, m-am apropiat șovăielnic, apoi am vrut să mă strecor, moment în care Simon mi s-a adresat pe un ton enervat și superior (ton pe care nu îl folosește niciodată – ciudat lucru – la copiator, când vrea să te seducă):

– Voiai ceva, Bridget?

– A! Da! am răspuns și m-a cuprins o panică nebună pe când gândeam ce anume aș putea să spun că vreau. Ăăăă.

– Daaa?

Simon și Julian Barnes m-au privit amândoi, așteptându-mi răspunsul.

– Știți cumva unde sînt toaletele? am bîiguit.

La naiba. La naiba. De ce am spus așa ceva? La naiba. Am văzut cum buzele subțiri-daratrăgătoare ale lui Julian Barnes schițează un zîmbet slab.

– A, păi, de fapt, cred că sînt în partea aceea.

Grozav, mi-am răspuns pe loc tot eu și m-am îndreptat spre ieșire.

O dată ajunsă dincolo de ușile batante, m-am sprijinit sfîrșită de perete, într-o strădanie disperată de a-mi recăpăta suflul și repetîndu-mi mental "echilibru sufletesc, echilibru sufletesc". Nu-mi prea mersese bine pînă în clipa de față, nu încăpea nici o îndoială în privința asta.

Am privit visător spre scări. Gîndul de a pleca acasă, de a-mi pune pijamaua și de a da drumul la televizor a început să-mi pară irezistibil de atrăgător. Mi-am amintit de obiectivele frecventării unor petreceri și am inspirat adînc pe nas, apoi am murmurat "echilibru sufletesc" și am împins din nou ușile batante – înapoi, la petrecere. Perpetua era tot lîngă ușă, vorbind cu oribilele ei prietene Piggy și Arabella.

– A, Bridget, a zis ea. Vrei să iei ceva de băut? și mi-a arătat paharul ei.

³⁶ Scriitor britanic contemporan

Cînd m-am întors cu trei pahare de vin și o sticlă de apă minerală, ele turuiau în viteza a cincea.

– Trebuie să mărturisesc, consider că totul e de-a dreptul dezgustător. Asta nu înseamnă decît că, în ziua de azi, o întreagă generație face cunoștință cu marile opere literare – ale lui Austen, Eliot, Dickens, Shakespeare și așa mai departe – exclusiv prin intermediul televiziunii.

– Chiar așa. E absurd. Chiar criminal.

– Absolut. Și au impresia că filmele pe care le văd, schimbînd întruna canalele, printre Noel's House Party și Blind Date, chiar reprezintă Austen sau Eliot.

– Blind Date se difuzează sîmbăta, am intervenit eu.

– Poftim? a zis Perpetua.

– Sîmbăta. Blind Date se difuzează sîmbăta la ora șapte și un sfert, după Gladiators.

– Și? a întrebat Perpetua iritată, privind pieziș spre Arabella și Piggy.

– Adaptările alea cinematografice grozave nu se dau de obicei sîmbăta seara.

– Ei, dar uite-l pe Mark! m-a întrerupt Piggy.

– Ei, Doamne, da, a făcut Arabella, afectată. Și-a părăsit nevasta, nu-i așa?

– Ce am vrut să spun este că nu se dă nimic mai bun ca Blind Date la televizor în timp ce se difuzează ecranizările unor capodopere, deci nu cred că mulți oameni schimbă întruna canalele.

– O, deci Blind Date e ceva "bun", nu-i așa? s-a stropșit Perpetua.

– Da, e foarte bun.

– Și îți dai seama, firește, că Middlemarch* a fost inițial o carte, Bridget, nu un serial de doi bani?

O urăsc pe Perpetua cînd se poartă în felul ăsta. Vacă grasă și bătrînă.

– O, și eu care credeam că e un serial pentru copii, am replicat morocănoasă, am înhățat un pumn de saleuri și mi le-am îndesat pe toate în gură.

Cînd am ridicat privirea, am constatat că un bărbat cu părul negru, îmbrăcat în costum, se proțăpise drept în fața mea.

– Bună, Bridget, a zis el.

Mai să casc gura de uimire și să las să-mi cadă din ea toate saleurile. Era Mark Darcy.

Dar fără puloverul lui în carouri galben cu albastru â la Frank Bough*.

– Bună, i-am răspuns printre saleuri, încercînd să nu intru în panică.

Apoi mi-am amintit de articol și m-am întors spre Perpetua.

– Mark. Perpetua e... am început eu și am înțepenit.

Ce puteam să-i spun? Că Perpetua e foarte grasă și că își petrece tot timpul făcînd-o pe șefa mea? Iar ei – că Mark e foarte bogat și are o fostă nevastă dintr-o rasă crudă?

– Da? a zis Mark.

– ... e șefa mea și e pe punctul de a-și cumpăra un apartament în Fulham, iar Mark e..., am zis eu privind-o cu disperare pe Perpetua, un avocat de mare succes în domeniul drepturilor umane.

– O, bună, Mark. Am auzit, firește, de tine, s-a fandosit Perpetua, de parcă era Prunella Scales în Fawlty Towers*, iar el era ducele de Edinburgh.

– Mark, bună! a zis Arabella, deschizîndu-și ochii foarte larg și clipind într-un fel care ea credea fără îndoială că e foarte atrăgător. Nu te-am văzut de un car de ani. Cum a fost Mărul cel Mare*?

– Tocmai vorbeam despre ierarhii culturale, a bubuit Perpetua. Bridget e unul din oamenii care cred că momentul în care ecranul se umple cu Blind Date stă pe același plan cu acela în care se difuzează zguduitorul monolog al lui Othello, a zis ea

printre hohote de rîs. – A. Înseamnă că Bridget e în mod evident o postmodernistă de excepție, a zis Mark Darcy. Ea e Natasha, a adăugat el, arătînd spre fata înaltă, subțire și atrăgătoare de lîngă el.

Natasha e o avocată de primă mîna în domeniul problemelor de familie.

Am avut senzația că mă ia peste picior în stil mare. Ce impertinent nerușinat.

– Trebuie să mărturisesc, a făcut Natasha cu un zîmbet atoateștiutor, că am fost dintotdeauna de părere că, în ceea ce privește literatura clasică, oamenii ar trebui să dovedească mai întîi că au citit cartea, și abia apoi să aibă voie să vadă versiunea televizată.

– O, sînt cu totul de acord, a zis Perpetua și a emis noi hohote de rîs. Ce idee minunată!

O și vedeam așezîndu-i în mintea ei pe Natasha și pe Mark Darcy în jurul mesei, la o cină, laolaltă cu o grămadă de personaje din desenele animate.

– Ar trebui să li se refuze dreptul de a asculta melodia din deschiderea Cupei Mondiale la Fotbal acelor persoane care nu dovedesc în chip convingător că au ascultat întreaga operă Turandot, a chicotit și Arabella.

– Deși, din multe puncte de vedere, a zis Natasha, devenită brusc serioasă, ca și cînd era

* Roman clasic de George Eliot

* Prezentator de emisiuni sportive la BBC pînă în 1988, cînd s-a pensionat

* Serial TV britanic de comedie

* New York, supranumit The Big Apple (Mărul cel Mare).
adînc preocupată că întreaga conversație ia o turnură greșită, democratizarea culturii noastre e un lucru bun...

– Mai puțin domnul Blobby*, care trebuia dezumflat încă de la naștere, a zbierat Perpetua.

M-am uitat fără să vreau la fundul ei enorm și am gândit: "Venind tocmai din partea ei, asta-i cam prea de tot" și am constatat că și Mark Darcy privea în aceeași direcție.

– Ceea ce nu pot să sufăr însă – Natasha părea cam chinuită și tensionată, de parcă s-ar fi aflat la o dezbatere stil Oxbridge* – este acest individualism arogant, fiecare nouă generație își închipuie că este în măsură să creeze cumva întreaga lume, de la un cap la altul.

– Dar asta este exact ceea ce face fiecare generație, a rostit Mark Darcy cu blîndețe.

– Mă rog, dacă vrei să privești lucrurile din acest unghi, a mai spus Natasha bătînd în retragere.

– Ce unghi? a întrebat Mark Darcy. Nu e vorba de un unghi, e un punct de vedere perfect viabil.

– Nu. Nu. Îmi pare rău, dar în mod deliberat nu vrei să înțelegi, a ripostat ea, împurpurîndu-se ca racul. Nu vorbesc despre o viziune aerisită și proaspătă asupra vieții.

Vorbesc despre vandalizarea completă a bazei culturale.

Mark Darcy părea pe punctul de a izbucni în rîs.

– Ceea ce vreau să spun este că, dacă accepți linia asta ușurică, moralmente relativistă: "Blind Date e un serial strălucit"..., a continuat ea aruncîndu-mi o privire încărcată de resentimente.

– Nu asta am vrut să spun, atîta doar că îmi place Blind Date, am întrerupt-o eu. Deși cred că ar fi mai bine dacă i-ar lăsa pe invitați să dea propriile răspunsuri, în loc să citească toate răspunsurile alea stupide pline de ghicitori și aluzii sexuale.

– Absolut, a replicat Mark.

– În schimb, nu-mi place deloc Gladiators. Mă face să mă simt grasă, am adăugat eu. Ei, mi-a părut bine de cunoștință. Pa!

Stăteam și așteptam și mi se aducă haina, reflectînd la importanța pe care o poate avea prezența sau absența unui pulover în carouri pentru înfățișarea atrăgătoare a cuiva, cînd am simțit o pereche de mîini cuprinzîndu-mă ușor de talie.

M-am întors.

– Daniel!

– Jones! De ce ștergi putina atît de devreme?

S-a aplecat și m-a sărutat.

– Mmmmm, ce frumos miroși, a declarat el, după care mi-a oferit o țigară.

– Nu, mulțumesc, mi-am regăsit echilibrul sufletesc și m-am lăsat de fumat, i-am spus eu, în stilul bine gândit "nevastă Stepford"* și dorindu-mi ca Daniel să nu fie atît de atrăgător cînd te afli singură cu el într-o încăpere.

– Înțeleg, a rînjit el, "echilibru sufletesc" zici?

– Da, am făcut înțepată. Ai fost la petrecere? Nu te-am văzut.

– Știu că nu m-ai văzut. Dar eu te-am văzut pe tine. Vorbeai cu Mark Darcy.

– De unde îl cunoști pe Mark Darcy? l-am întrebat uluită.

– Cambridge. Nu pot să-l sufăr pe tocilarul ăla. Parcă-i o baborniță. De unde îl cunoști tu?

– E fiul lui Malcolm și al lui Elaine Darcy, am început eu și mai-mai să continuu cu binecunoscuta frază: "Îi cunoști pe Malcolm și Elaine, dragă. Veneau pe la noi cînd locuiam în Buckingham..."

– Și cine naiba sînt...

– Sînt prieteni cu părinții mei. Ne-am jucat împreună în copilărie.

– Da, sînt sigur că așa ai făcut, cățea mică și murdară, a mîrîit el. Vrei să iei cina cu mine?

Echilibru sufletesc, mi-am spus, echilibru sufletesc.

– Haide, Bridge, a insistat el, aplecîndu-se seducător spre mine. Trebuie neapărat să avem o discuție despre bluza ta. Este extrem de subțire. De fapt, la o analiză atentă, constați că e aproape transparentă. Te-ai gândit vreodată că bluza ta suferă de... bulimie?

– Trebuie să mă întîlnesc cu cineva, am șoptit disperată.

- Hai, Bridge.
- Nu, i-am răspuns cu o fermitate care m-a surprins și pe mine.
- Păcat, a zis el încetișor. Ne vedem luni, și mi-a aruncat o privire atît de murdară, încît

* Păpușă roz, reprezentînd un grăsan, care s-a vîndut cu succes în Anglia la începutul anilor '80

* Combinație între cuvintele Oxford și Cambridge, desemnînd o selectă societate academică.

* Nevastă Stepford – personaj al unui serial britanic de televiziune, în care bărbații din localitatea Stepford sînt proști și neatrăgători, iar nevestele lor sînt inteligente și frumoase. era cît pe ce s-o iau la goană după el strigînd: "Culcă-te cu mine!"

11 p.m. Am sunat-o mai înainte pe Jude și i-am povestit incidentul cu Daniel și felul în care fiul lui Malcolm și Elaine, cu care încercaseră mama și Una să îmi facă lipeala la petrecerea cu curcan și sos curry, își făcuse apariția la petrecere și mi se păruse de-a dreptul atrăgător.

– Ia stai puțin, a zis Jude. Doar nu cumva te referi la Mark Darcy? Avocatul?

– Da. Ce – îl cunoști și tu?

– Păi da. Vreau să spun că am lucrat puțin cu el. E un bărbat incredibil de drăguț și atrăgător. Parcă spusesei că tipul de la petrecerea cu curcan și sos curry era un papă-lapte în toată regula.

Hmmm. Afurisita de Jude.

Sîmbătă, 22 aprilie

Cincizeci și trei de kilograme și optzeci și două de grame, țigări: 0, unități de alcool: 0, calorii: 1800.

Astăzi e o zi istorică și fericită. După optsprezece ani de strădanie, am reușit, în sfârșit, să am sub cincizeci și patru de kilograme. Nu e o păcăleală a cântarului, e lucru confirmat de blugi. Sînt subțire. Nu există o explicație plauzibilă. Am fost la sala de sport de două ori săptămîna trecută, dar acest lucru, deși mi se întîmplă rar, nu reprezintă în sine ceva chiar ieșit din comun. Am mîncat normal. E un miracol. L-am sunat pe Tom, care zice că am de bună seamă un vierme intestinal. Cică pot scăpa de el ținînd un castron de lapte cald și un creion în fața gurii. (Pasămite, viermilor intestinali le place laptele cald. Le place la nebunie.) Trebuie să deschid gura. Și atunci, capul viermelui apare și eu îl înfășor cu grijă în jurul creionului.

– Uite ce e, i-am spus eu, viermele ăsta rămîne exact acolo unde e. Îmi iubesc la nebunie acest vierme intestinal. Nu numai că sînt subțire, dar nici nu mai simt nevoia de a fuma sau de a da vreo dușcă pe gît.

– Ești cumva îndrăgostită? m-a întrebat Tom pe un ton bănuitor și gelos.

Nu că ar vrea să fie cu mine, pentru că el, cum spuneam, e homosexual. Dar dacă ești singur și necăsătorit, ultimul lucru pe care ți-l dorești în genere e ca prietena cea mai bună să stabilească o relație trainică și durabilă cu altcineva. Mi-am frămîntat creierii și m-am oprit brusc, șocată de înțelegerea instantanee și uluitoare a faptului că nu mai sînt îndrăgostită de Daniel. Sînt liberă.

Marți, 25 aprilie

Cincizeci și trei de kilograme și optzeci și două de grame, unități de alcool: o (excelent), țigări: o (f., f. bine), calorii: 995 (treabă bună în continuare).

Hmmm. M-am dus astă seară la petrecerea lui Jude într-o rochiță neagră și strîmtă ca să-mi pun silueta în valoare, pentru că sînt de-a dreptul plină de încredere în propria persoană.

– Doamne sfinte, te simți bine? m-a întrebat Jude de cum am intrat pe ușă. Arăți teribil de obosită.

– Mă simt bine, am răspuns, pleoștită. Am slăbit trei kilograme. Care e problema?

– Nimic. Nu, am crezut doar că...

– Ce? Ce?

– Poate că ai pierdut ceva mai mult la... față, și-a terminat ea șovăitor fraza, cu ochii în decolteul meu, ce-i drept, mai dezumflat ca de obicei.

Simon s-a comportat la fel.

– Bridgiiiiit! Ai o țigară?

– Nu, m-am lăsat de fumat.

– Aha, de aia arăți așa de...

– Așa de cum?

– O, nimic, nimic. Doar puțin cam... trasă la față.

Și tot așa cît a fost seara de lungă. Nimic nu e mai rău decît să ți se spună că arăți obosită. Mai bine-mi spuneau dintr-o suflare și pe șleau că arăt ca cinci feluri de rahat. Eram teribil de mulțumită de mine însămi pentru că nu băusem, dar, pe măsură ce orele înaintau și toată lumea începea să fie tot mai beată, am început să mă simt atît de calmă și de încrezută, că mă enervam pînă și pe mine. Mă tot nimeream în mijlocul unor conversații la care nu catadicseam să particip măcar cu un cuvînt, mulțumindu-mă să privesc și să dau din cap cu un aer înțelept și detașat.

– Ai un ceai de mușetel? am întrebat-o pe Jude pe cînd tocmai trecea pe lîngă mine sughițînd fericită, moment în care a izbucnit în hohote isterice de rîs, m-a înconjurat cu un braț și a căzut grămadă pe jos. Am decis că ar fi mai bine să plec acasă.

O dată ajunsă, mi-am pus capul pe pernă, dar nu s-a petrecut nimic. Mi-am tot răsucit capul cînd într-o parte, cînd

într-alta, dar somnul tot nu venea, în mod normal, trebuia deja să sforăi și să am un vis traumatizant și paranoic. Am aprins lumina. Era abia unsprezece și jumătate. Poate ar trebui să fac ceva, de exemplu, ăăă... să cos? Echilibru sufletesc. A sunat telefonul. Era Tom.

– Te simți bine?

– Da. Mă simt grozav. De ce?

– Păi, mi s-a părut că erai cam fleșcăită as-tă-seară. Toată lumea spunea că nu erai în apele tale.

– Nu, mă simt bine. Ai văzut ce subțire sînt? Liniște.

– Tom?

– Cred că arătai mai bine înainte, scumpo.

Acum mă simt golită pe dinăuntru și uluită – parcă mi-a tras cineva preșul de sub picioare. Optsprezece ani iroșiți. Optsprezece ani de numărat calorii și unități de grăsime. Optsprezece ani de cumpărat tricouri și jachete lungi și de părăsit încăperea, în situații intime, cu fundul înainte, pentru a mi-l ascunde. Milioane de prăjituri cu ciocolată și cremă, zeci de milioane de felii de cașcaval Emmenthal neconsumate. Optsprezece ani de luptă, sacrificiu și chin – pentru ce? Optsprezece ani și rezultatul – "obosită și fleșcăită". Mă simt ca un om de știință care descoperă că munca lui de o viață a fost o eroare monumentală.

Joi, 27 aprilie

Unități de alcool: 0, țigări: 0, bilete de loterie: 12 (f., f. rău, dar nu m-am cîntărit și nici nu m-am mai gîndit la cura de slăbire toată ziua; f. bine).

Trebuie neapărat să încetez chestia asta cu biletele de loterie, dar necazul e că se întîmplă foarte des să cîștig. Biletele de loterie sînt mai bune decît lozul în plic, fiindcă numerele

cîstigătoare de la lozuri nu se mai difuzează în timpul serialului Blind Date și adesea nu conțin nici unul din numerele tale, ceea ce îți dă senzația că ești neputincios și înșelat și că nu-ți rămîne nimic de făcut decît să rupi lozul în bucăți și să îl arunci sfidător pe podea.

Nu așa stau lucrurile cu biletele de loterie, o chestie pe bază de participare, cu șase cifre care trebuie răzuite – ceea ce reprezintă adesea o treabă care cere străduință și pricepere – și nu te lasă niciodată cu impresia că nu ai nici o șansă. Trei cifre identice răzuite înseamnă un cîștig și, conform experienței mele, ești întotdeauna foarte aproape să cîștigi, uneori cu două perechi care se potrivesc, cincizeci de mii de lire sterline.

Și, în fond, nu-ți poți refuza chiar toate plăcerile în viață. Am ajuns la doar patru sau cinci pe zi și, oricum, o să termin în curînd și cu asta.

Vineri, 28 aprilie

Unități de alcool: 14, țigări: 64, calorii: 8400 (f.b., deși e rău că le-am numărat. Obsesia cu slăbitul e foarte nocivă), bilete de loterie: 0.

Aseară, la nouă fără un sfert, făceam o foarte relaxantă baie cu spumant și sorbeam un ceai de mușețel, cînd s-a declanșat o alarmă auto. Am condus multă vreme o adevărată campanie împotriva alarmelor auto de pe strada noastră, căci sînt intolerabile și contraproductive, dat fiind că e mai probabil ca un vecin furios să îți dea spargere la mașină, încercînd să oprească în acest scop alarma, decît un hoț.

Dar de data asta însă, în loc să fac o criză de nervi și să sun la poliție, m-am mulțumit să inspir pe nări și să murmur: "echilibru sufletesc". Cineva a sunat la ușă. Am ridicat receptorul interfonului. O voce mieroasă și foarte stilată a debitat:

– Are o căcăcioasă de problemă de amor.

S-a auzit apoi un hohot isteric de plîns. M-am repezit la parter și am zărit-o pe Magda cu lacrimi de crocodil pe obraji, bocind sub volanul mașinii decapotabile marca Saab a lui Jeremy, care emitea un "piuam-piuam-piuam" cu un număr exagerat de decibeli, cu toate luminile clipind pe ea, în vreme ce bebelușul urla de parcă îl asasina pe scaunul din spate o pisică domestică.

– Oprește o dată alarma aia! a zbierat cineva de la o fereastră de sus.

– Nu pot, fir-ar să fie, a chirăit Magda, izbind cu piciorul în capotă.

– Jerrers! a țipat ea în celular, Jerrers, futangiu ticălos și adulter ce ești! Cum se deschide capota Saabului?

Magda are maniere foarte stilate. Strada noastră nu e foarte stilată. E ceva în genul celor care încă mai au la ferestre afișe care zic: "Eliberați-l pe Nelson Mandela".

– Nu mă întorc acasă, ticălosule! Magda țipă din toți bojocii: Spune-mi doar cum să deschid căcăcioasa asta de capotă.

Magda și cu mine eram de-acum amîndouă în mașină și smuceam de toate mînerile posibile, iar Magda tot trăgea dușcă după dușcă dintr-o sticlă de șampanie Laurent-Perrier. Se adunase deja o ceată furioasă de vecini. Dar iată-l și pe Jeremy, sosind călare pe o motocicletă Harley-Davidson. Și, în loc să oprească alarma, s-a apucat să scoată bebelușul de pe scaunul din spate, cu Magda zbierînd la el. Pe urmă, tipul ăla australian, Dan, care locuiește chiar sub apartamentul meu, a deschis fereastra.

– Alo, Bridgid, a strigat el. Curge apă prin tavanul meu.

– La naiba! Cada!

Am dat fuga pe scări în sus, dar, cînd am ajuns la ușă, mi-am dat seama că o trăseseam după mine, cu cheia pe dinăuntru. Am început să mă dau cu capul de ușă zbierînd: "La dracu', la dracu'".

Apoi, Dan a apărut pe hol.

- Hristoase, a zis el. Cred gă țî-ar prinde bine o d-asta.
- Mersi, am răspuns, devor nd practic dintr-un fum țigara oferită.

După mai multe țigari și pisc lit ușa cu dalta, am intrat în apartament, pentru a găsi acolo o inundație masivă. Nu am reușit să închidem robinetele. Dan s-a repezit până la parter și s-a întors cu o cheie pentru piulițe și cu o sticlă de whisky. A reușit să închidă robinetele și m-a ajutat să adun apa cu c rpele. Apoi alarma auto s-a oprit și am alergat la fereastră tocmai la timp pentru a vedea cum Saabul pornește în tromb , cu motocicletata Harley-Davidson pe urmele lui.

Am început am ndoi să r dem – aveam deja o grămadă de whisky la bord. Apoi, dintr-o dată – nici nu prea știu cum – m-am pomenit că el mă sărută. Eram într-o situație foarte anapoda din punct de vedere al etichetei, pentru că eu tocmai  i inundasem apartamentul și  i distrusesem seara, aș  că nu voiam să par ingrată. Știu că asta nu îl  ndrept tea să mă hărțuiască sexual, dar complicația asta era de-a dreptul plăcută după at tea drame și at ta echilibru sufletesc. La un moment dat, un individ în pantaloni de piele ca de motociclist a apărut fără veste în ușa deschisă, cu o cutie de pizza în m n .

- O, la naiba, a zis Dan. Am uitat că am comandat o pizza.

Aș  că am m ncat pizza și am băut o sticlă de vin împreună, și am mai fumat c teva țigari, și am mai băut și ceva whisky, și pe urmă el a încercat din nou să mă sărute, iar eu am bălmăjit: "Nu, nu trebuie să facem asta", moment în care el s-a str mbat și a zis: "O, Iisuse Hrisdoase, O, Iisuse Hrisdoase".

- Dar ce este? am întrebat eu.
- Sînt însurat, a zis el. Dar, Bridgid, cred că te iubesc pe tine.

C nd a plecat în cele din urmă, m-am prelins domol pe podea tremur nd din toate încheieturile, fum nd țigară de la țigară. "Echilibru sufletesc" mi-am zis eu cam fără tragere de

inimă. Apoi a sunat cineva la ușă. Am ignorat soneria. A sunat din nou. Apoi a sunat fără întrerupere. Am ridicat interfonul.

– Iubito, a spus o altă voce – tot beată – pe care am recunoscut-o.

– Pleacă, Daniel, am șuierat eu.

– Nu. Lasă-mă să-ți explic...

– Nu.

– Bridge... Vreau să intru la tine.

Liniște. O, Doamne. De ce îl plac încă atât de mult pe Daniel?

– Te iubesc, Bridge.

– Pleacă. Ești beat, am zis eu cu mai multă convingere decât simțeam.

– Jones?

– Ce e?

– Pot să folosesc toaleta ta?

Sîmbătă, 29 aprilie

Unități de alcool: 12, țigări: 57, calorii: 8 489 (excelent).

Douăzeci și două de ore, patru pizza, un prînz cu mîncare indiană, trei pachete de țigări și trei sticle de șampanie mai tîrziu, Daniel e încă aici. Sînt îndrăgostită. Acum sînt una sau toate din următoarele :

- a) O țipă care fumează din nou 30 de țigări zilnic.
- b) Logodită.
- c) Proastă.
- d) Însărcinată.

11:45 seara. Tocmai mi s-a făcut rău și m-am dus la toaletă, încercînd să-mi vărs mațele fără ca Daniel să audă, dar chiar atunci el a zbierat brusc din dormitor:

– Ei, și așa se duce echilibrul tău sufletesc, dovlecelule. Acolo îi e și locul, după părerea mea.

MAI

Viitoare mamă

Luni, 1 mai

Unități de alcool: 0, țigări: 0, calorii: 4 200 (mănînc pentru doi).

Serios, cred că sînt însărcinată. Cum am putut fi atît de proști? Daniel și cu mine am fost atît de transportați de euforia de a fi din nou împreună, încît realitatea a părut a zbura pe fereastră – și o dată dacă ai... dar lasă, nu vreau să vorbesc despre asta. Azi-dimineață am simțit fără dubiu începutul grețurilor matinale, dar asta ar putea fi și din cauza mahmurelii pe care am resimțit-o după ce Daniel a plecat în cele din urmă ieri dimineață, așa că am mîncat următoarele, în strădania de a mă simți mai bine:

2 pachete de cașcaval Emmenthal.

1 litru de suc de portocale proaspăt stoarse.

1 cartof copt.

2 bucăți de prăjitură cu brînză (foarte ușoare; poate că mănînc, de asemenea, pentru doi).

1 ciocolată Milky Way (doar 125 de calorii. Răspunsul entuziasmat al trupului la prăjitura cu lămîie sugerează că bebelușul are nevoie de zahăr).

1 ciocolată fierbinte cu frișcă deasupra (bebelușul ăsta e foarte pretențios).

Morcovi fierți (într-o încercare de a hrăni bebelușul cu ceva sănătos și de a nu îl face să crească răsfățat).

4 cîrnați reci Frankfurter (erau singurul aliment pe care îi aveam sub formă de conservă în cămară și sînt prea extenuată de sarcină ca să mă mai duc la cumpărături).

O, Doamne. Încep să fiu de-a dreptul obsedată de imaginea propriei persoane în chip de mamă gen Calvin Klein, purtînd un tricou fără mîneci, sau aruncîndu-și bebelușul în aer și rîzînd cu un aer satisfăcut, pe post de reclamă la aragaz, la programe de divertisment sau așa ceva.

La birou, Perpetua a atins apogeul dispoziției ei nesuferite, dezbătînd timp de patruzeci și cinci de minute la telefon cu Desdemona dacă pereții galbeni ar arăta bine cu jaluzele roz cu cenușiu și dacă ea și Hugo nu ar trebui totuși să se hotărască să zugrăvească pereții în roșu sîngeriu, cu floricele roz. Timp de cincisprezece minute nu a zis decît: "Absolut... nu, absolut... absolut", apoi a concluzionat:

– Dar, firește, într-un anume fel, s-ar putea oferi aceleași argumente și în favoarea roșului.

În loc să simt, ca de obicei, nevoia de a-i capsă diverse chestii de căpătîină, am zîmbit doar suav la gîndul că toate aceste lucruri îmi vor părea neesențiale față de îngrijirea unei mici făpturi omenești. Pe urmă am descoperit o întreagă lume nouă de fantezii, avîndu-l ca subiect pe Daniel: Daniel purtînd bebelușul în brațe, Daniel zorind acasă după serviciu, încîntat să ne găsească pe amîndoi, roz bombon și lucioși în baie și, în anii următori, răspunzînd cu incredibil entuziasm chemărilor la ședințele cu părinții, care au loc după-amiaza.

Dar, pe urmă, a apărut Daniel. Nu l-am văzut niciodată arătînd în așa hal. Singura explicație posibilă ar fi că ieri, după ce a plecat de la mine, a continuat să bea. Mi-a aruncat o privire

scurtă, ca de ucigaș cu securea. Instantaneu, fanteziile de adineauri au fost înlocuite de imagini din filmul *Barfly*³⁷, în care cei doi își petrec vremea beți turtă, urlînd și aruncînd cu sticle unul în celălalt, sau *The Slobs*³⁸ al lui Harry Enfield, cu Daniel zbierînd: "Bridge. Copilu'. Vezi că urlă. Taie-i căpățîna".

Și cu mine răspunzînd: "Daniel. O ză vumez o zigară".

Miercuri, 3 mai

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, (Valeu. Bebelușul crește într-un ritm monstruos de anormal), unități de alcool: o, țigări: o, calorii: 3100 (dar, în principal, cartofi, o, Doamne). Trebuie să fiu din nou atentă la greutate acum, de dragul bebelușului.

Ajutor! Luni și mare parte din marți am avut impresia că sînt gravidă, dar știam în adîncul sufletului că, de fapt, nu sînt – e cam ca atunci cînd vii acasă seara tîrziu și ți se pare că cineva te urmărește, știind totuși că nu e adevărat. Dar exact în clipa aceea cineva te înșfacă de gît; și uite că acum ciclul mi-a întîrziat două zile. Daniel nu m-a băgat în seamă toată ziua de luni și m-a prins pe urmă pe hol la ora 6 seara și mi-a spus:

– Uite ce e, o să fiu la Manchester pînă la sfîrși-tul săptămîinii. Ne vedem sîmbătă seara, OK?

Nu m-a sunat de acolo. Sînt o mamă necăsătorită.

Joi, 4 mai

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame, unități de alcool: o, țigări: o, cartofi:

12.

³⁷ Film realizat în 1987, cu Mickey Rourke și Faye Dunaway, despre lumea bețivilor.

³⁸ Comedie britanică BBC

M-am dus la farmacie ca să cumpăr discret un test de sarcină. Tocmai arătam pachetul casieritei, cu capul plecat, dorindu-mi să-mi fi pus un inel pe deget, când farmacistul a zberlat:

– Vrei un test de sarcină?

– Şşş, am şuiert eu, privind peste umăr.

– Cu cât ți-a întârziat ciclul? a continuat el să urle. Cred că ai face mai bine să iei pachetul albastru. Testul ăsta îți arată dacă ești gravidă chiar din prima zi după ce ar fi trebuit să-ți vină ciclul.

Am înhățat pachetul albastru recomandat, am înmînat cele opt afurisite de lire sterline și nouăzeci și cinci de pence și m-am strecurat afară.

Timp de două ore în dimineața asta m-am zgîit la geantă ca la o bombă neexplodată. La unsprezece și jumătate nu am mai răbdat, am înșfăcat geanta, am luat liftul și m-am dus la toaletă două etaje mai jos, pentru a evita riscul de a da peste cineva cunoscut care să audă fișuitul suspect al pachetului. Din motive obscure, toată povestea m-a umplut brusc de ură față de Daniel. Era și răspunderea lui, și el nu a fost silit să cheltuiască opt lire și nouăzeci și cinci de pence și să se ascundă prin toalete, chinându-se să facă pipi pe un bețigaș. Am desfăcut pachetul mînioasă, am aruncat cutia și ce mai avea în ea la coșul de gunoi, am făcut ce aveam de făcut, apoi am pus bețigașul cu susul în jos în partea din spate a toaletei, la fereastră, fără să mă uit la el. Trei minute. Nici prin gînd nu-mi trece să mă uit cum îmi pecetluiește soarta o liniuță albastră care se formează încetișor. Am așteptat cu chiu cu vai să treacă acele o sută optzeci de secunde – ultimele mele o sută optzeci de secunde de libertate – apoi am luat bețigașul și aproape că am urlat de groază. Acolo, la ferestruica toaletei, se vedea o liniuță albastră, pronunțată și clară. Văleu! Văleu!

După ce timp de patruzeci și cinci de minute m-am zgîit, fără să văd nimic, la calculator, căznindu-mă să mă prefac că Perpetua e o plantă exotică mexicană ori de câte ori mă întreba ce e cu mine, m-am năpustit afară și m-am dus la un telefon public să o sun pe Sharon. Afurisita asta de Perpetua. Dacă Perpetua s-ar speria de o sarcină, la ce persoană respectabilă este ea, ar merge la altar în zece minute, îmbrăcată într-o rochie de mireasă ca a Amandei Wakeley*. Afară era atîta zgomot, că nu am putut-o face pe Sharon să priceapă ce vreau să spun.

– Ce? Bridget? Nu te aud. Ai probleme cu poliția?

– Nu, m-am smiorcăit eu. Cu linia albastră din testul de sarcină.

– Iisuse. Ne întîlnim la Café Rouge în cincisprezece minute.

Deși era abia ora 12:45, m-am gîndit că o vodcă cu suc de portocale ar fi potrivită, fiind vorba de o situație reală de criză, însă apoi mi-am amintit că bebelușul nu trebuie să bea vodcă. Am așteptat, simțindu-mă cam ca o hermafrodită sau ca o alienată și trecînd prin stări de cea mai violentă inco-gruență cu privire la bebeluș, pe care le pot avea o femeie și un bărbat în același timp. Pe de o parte, eram fericită la ideea unui cuibușor al meu, mititel și frumușel, cu Daniel, simțeam împlinirea de a fi atît de fecundă! – și îmi imaginam pielea dulce și rozalie a bebelușului, ca să nu mai vorbim de hăinuțele acelea adorabile marca Ralph

* Supermodel internațional, de origine britanică

Lauren. Pe de altă parte, mă gîndeam – o, Doamne, viața mea s-a sfîrșit, Daniel e un alcoolic bezmetic, o să mă omoare cînd o să afle și pe urmă o să-mi dea papucii. De-acum s-a zis cu plimbările seara cu fetele, cu mersul la cumpărături, cu flirtul, cu sexul, cu sticlele de vin și cu țigările. În loc de asta, mă voi transforma într-o hidoasă-mașină-buhăită-de-produs-lapte, care nu va plăcea nimănui și care nu va mai intra în nici o pereche de pantaloni, mai cu seamă în nou-nouța mea pereche de jeanși

verzi marca Agnes B. Și întreagă această situație confuză este, presupun, prețul pe care trebuie să îl plătesc pentru că am devenit o femeie modernă, în loc să urmez cursul firesc al naturii, măritându-mă cu Abnor Rimmington din Northampton, când aveam optsprezece ani.

Cînd a venit Sharon, i-am împins morocănoasă pe sub masă testul de sarcină cu elocvența lui liniuță albastră.

– Țsta e testul? a întrebat ea.

– Bineînțeles că ăsta e, am bombănit eu. Ce credeai că e? Un telefon celular?

– Tu, a zis ea, ești o făptură de-a dreptul ridicolă. Nu ai citit instrucțiunile? Trebuie să fie două liniuțe. Linia asta apare doar ca să arate că testul funcționează. O singură liniuță înseamnă că nu ești gravidă – prostuțo!

Cînd am ajuns acasă, am găsit pe robot un mesaj de la mama, care spunea: "Dragă, sună-mă imediat. Am nervii făcuți ferfeniță".

Auzi colo, nervii ei sînt ferfeniță!

Vineri, 5 mai

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame (la naiba, nu pot să scap de un obicei de o viață, mai ales după sperietura cu sarcina – o să fac ceva terapie pe chestia asta în viitor), unități de alcool: 6 (urraaa!), țigări: 25, calorii: 1895, bilete de loterie: 3.

Mi-am petrecut dimineața morocănoasă, jelind după bebeluș, dar m-am înseninat puțin cînd m-a sunat Tom cu sugestia să ne vedem la prînz și să bem un Bloody Mary ca să pornim weekend-ul cu dreptul. Am ajuns acasă și am găsit un mesaj arțăgos de la muma, care spunea că s-a dus la cosmetică și că mă sună ea mai tîrziu. Mă întreb ce probleme are. Poate că o fi

coplesită de prea numeroasele cutii cu produse Tiffany's, primite de la telespectatorii îndrăgostiți de ea, și de oferte de prezentator TV, primite de la companii rivale.

11:45 p.m Tocmai m-a sunat Daniel, din Manchester.

– Ai avut o săptămână plăcută? m-a întrebat el.

– Grozavă, mulțumesc, i-am răspuns cu voce fericită.

Grozav, mulțumesc. Ha! Am citit undeva că cel mai de preț dar pe care o femeie i-l poate face unui bărbat este liniștea sufletească, așa că nu-i puteam mărturisi, după ce abia am început să avem o relație cât de cât normală, că, îndată ce a întors spatele, eu am început să am crize de nervi din cauza unei sarcini-fantomă.

Mă rog. Ce mai contează? Ne vedem mâine seară. Urrraaa!
Lalalala.

Sîmbătă, 6 mai:

Ziua Victoriei în Europa

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 6, țigări: 25, calorii: 3800 (dar serbez sfîrșitul numărării caloriilor), numere corecte la loterie: 0 (prost).

M-am trezit de Ziua Victoriei în Europa într-un val de căldură neașteptat pentru sezonul ăsta, în mari emoții pe chestia cu sfîrșitul războiului, libertatea Europei, minunat, minunat etc, etc. De fapt, ca să fiu sinceră, mă simt foarte nefericită cu privire la întreaga chestiune. Mai exact, expresia nimerită ar fi "exclusă". Nu am bunicii. Tata e teribil de emoționat din cauza unei petreceri care se va organiza în grădina familiei Alconbury, la care, din motive total necunoscute, el va face clătite. Mama se va duce pe strada unde a crescut, în Cheltenham, la o petrecere cu carne de

balenă, probabil împreună cu Julio. (Slavă Domnului că nu a fugit cu un neamț.)

Nici unul dintre prietenii mei nu organizează ceva. Ar părea cumva jenant de festivist și ar fi o greșeală, ca și când am sugera o abordare pozitivă a vieții sau ca și cum am încerca să ne strecurăm cu de-a sila într-o afacere care nu are nimic de-a face cu noi. Păi, eu nu eram nici măcar o celulă când s-a terminat războiul. Eram un nimic; iar ei în vremea asta luptau și făceau dulceață din morcovi sau, mă rog, ce făceau.

Nu îmi place ideea asta și am de gând să o sun pe mama și să o întreb dacă ea avea deja menstruație când s-a terminat războiul. Oare ovulele alea se produc câte unul sau se depozitează din momentul nașterii, în formă microscopică, pînă când sînt activate? Am simțit eu oare sfîrșitul războiului în calitate de ovul depozitat pe undeva? Dacă mi-ar fi trăit măcar un bunic, aș fi putut să aflu cîte ceva despre toată problema asta, pretextînd că vreau să fiu drăguță cu el. O, la naiba, mă duc la cumpărături.

7 p.m. Căldura mi-a dublat volumul corporal, zău așa. Nu mai intru în veci în cabinele comune de probă din magazine. La Warehouse m-am ales cu o rochie prinsă la subraț în timp ce încercam să o scot și am sfîrșit prin a mă contorsiona cu materialul întors pe dos și răsucit pe cap, trăgînd de rochie, cu brațele fluturîndu-mi prin aer, cu burta și pulpele grăsuțe expuse liber, spre deliciul grupului de fetișcane de cincisprezece ani care chicoteau. Când am încercat să trag tîmpita aia de rochie în jos și să o scot pe partea cealaltă, mi s-a împotmolit în șolduri.

Urăsc cabinele de probă. Toate femeile trag cu ochiul una la corpul celeilalte și nimeni nu se privește în ochi. Există întotdeauna fete care știu că arată fantastic în orice rochie și care se fîție prin tot spațiul de probă strălucind de încîntare, aruncîndu-și părul pe spate, pozînd în oglindă ca niște fotomodele și întrebînd: "Asta mă face cumva să par grasă?",

întrebare adresată prietenelor neapărat obeze, care arată ca niște bizoni de apă dulce în orice rochie.

Expediția la cumpărături a fost oricum un dezastru total. Soluția în privința cumpărăturilor, știu, este să cumperi câteva obiecte de îmbrăcăminte de la magazine ca Nicole Farhi, Whistles și Joseph, dar prețurile îmi stîrnesc o asemenea groază, încît dau mereu năvală la Warehouse și Miss Selfridge, unde mă pot lăfăi într-o multitudine de rochii pentru prețul total de treizeci și patru de lire sterline și nouăzeci și nouă de șilingi, rochii pe care mă chinuiesc să le scot de pe mine pînă mi se prind de căpățîină, sfîrșind apoi prin a-mi cumpăra haine de la Marks and Spencer, fiindcă nu trebuie să le probez și măcar știu că am cumpărat ceva.

M-am întors acasă cu patru articole vestimentare, toate nepotrivite și toate dezavantajîndu-mă. Unul dintre ele va fi lăsat pe spătarul scaunului din dormitor în punga originală Marks and Spencer timp de doi ani. Iar celelalte trei vor fi schimbate pe alte note de credit de la Boules, Warehouse etc. pe care, ulterior, le voi rătăci. Am reușit deci să irosesc o sută nouăsprezece lire sterline, sumă suficientă ca să cumpăr ceva foarte drăguț de la Nicole Farhi, de pildă un tricou superminuscul.

Totul este probabil doar o pedeapsă pentru că sînt obsedată de ideea de a-mi cumpăra lucruri ieftine, idee de sorginte materialistă, în loc să port rochii din aceeași mătase artificială și să-mi desenez o linie lungă verticală pe partea din spate a picioarelor; dar și pedeapsă pentru că nu m-am alăturat festivităților consacrate Zilei Victoriei în Europa. Poate că ar trebui să îl sun pe Tom și să organizez o petrecere minunată în ziua liberă de luni. Poate că o să avem o festivitate de doi bani de Ziua Victoriei – cam ca aceea organizată cu ocazia căsătoriilor din familia regală. Nu, de fapt nu e bine să fii ironic la adresa răposașilor. Și mai e și problema cu steagurile. Jumătate dintre prietenii lui Tom au făcut parte cîndva din liga antinazistă și ar putea crede că, arborînd steagurile, ne-am putea trezi cu capetele rase peste noi. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă și generația

noastră ar fi trăit un război. Ei, mă rog, e timpul să tragem puținel la măsă. Daniel vine curînd. Aș face bine să încep pregătirile.

11:59 seara. Splendid. Mă ascund în bucătărie ca să fumez o țigară. Daniel doarme. De fapt, am impresia că doar se preface că doarme. A fost o seară completamente bizară. Mi-am dat seama că întreaga noastră relație s-a bazat pînă acum pe ideea că unul din noi trebuia să reziste imboldului de a face sex. O seară petrecută împreună, cu perspectiva certă a sexului la capătul ei, e cel puțin stranie. Am stat amîndoi pe canapea, urmărind programele speciale de Ziua Victoriei, cu brațul lui Daniel petrecut de-a dreptul incomod pe după umerii mei, ca doi puști de paisprezece ani la cinema. Brațul lui mă incomoda teribil, dar simțeam că nu e cazul să îl rog să și-l ia de acolo. Apoi, cînd devenise de-acum imposibil să mai evităm tema patului, am devenit amîndoi foarte formali și britanici din cap pînă în picioare. În loc să ne mai sfîșiem pur și simplu hainele de pe noi ca sălbăticiunile, am început să dialogăm foarte țepeni:

– Du-te tu la baie mai întîi.

– Nu! După tine!

– Nu, nu, nu! După tine!

– Zău! Insist.

– Nu, nu, nici nu vreau să aud. Stai să îți aduc un prosop pentru oaspeți și niște săpunule în formă de scoică.

În cele din urmă, ne-am întins unul lîngă altul, fără a ne atinge, de parcă am fi fost

Morecambe și Wise* sau John Noakes și Valerie Singleton în Blue Peter House*. Dacă există

* Cuplu de actori de comedie, care au jucat împreună timp de patruzeci de ani și care au fost și prieteni foarte buni.

un Dumnezeu, aș dori să îl rog cu umilință – explicîndu-i însă foarte clar că îi sînt profund recunoscătoare pentru că l-a

transformat pe Daniel, în chip inexplicabil, într-un articol de uz curent după atîta futangeală afectivă – să nu-l mai lase să se suie în pat în pijama și cu ochelari, și nici să citească o carte vreme de douăzeci și cinci de minute și apoi să stingă lumina și să se întoarcă pe partea cealaltă – și să îl transforme la loc în fiara turbată de sexualitate pe care am cunoscut-o și iubit-o.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru atenția acordată în această problemă.

Sîmbătă, 13 mai

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, țigări: 7, calorii: 1145, bilete la loterie: 5 (am cîștigat două lire sterline, așa că total cheltuieli cu biletele de loterie doar trei lire, f.b.), lozuri în plic cumpărate în valoare de două lire, numere corecte: unul (ceva mai bine).

Cum se face că am pus pe mine doar patruzeci și cinci de grame după orgia cu consum exagerat de alimente de aseară?

Poate că povestea asta cu mmcarea și greutatea este precum aceea cu usturoiul și duhoarea gurii: dacă mănînci o duzină întregă de căței de usturoi, gura nu-ți miroase deloc, la fel, dacă bagi în tine cantități impresionante de alimente, nu te îngrași: situație de-a dreptul încântătoare, dar care creează o stare proastă în căpățîină. Ar fi cazul să o extrag de acolo spre a o curăța. A fost totuși plăcută o seară de aiureli feministe împreună cu Sharon și Jude.

S-a consumat o cantitate impresionantă de mîn-care și vin, căci fetele, generoase cum sînt, au adus nu numai două sticle de vin fiecare, dar și cîte ceva de la magazinul M&S. Prin urmare, în afara mesei compuse din trei feluri de mîncare și cele două sticle de vin (unul spumos și unul alb), pe care le-am adus eu de la M&S

(pardon, pregătite cu efortul unei întregi zile de robotit lângă cuptorul încins), am servit:

- 1 pachet de humus* și o pungă de pînici.
- 12 cubulețe de pastă de somon afumat și brînză topită.
- 12 minipizza.
- 1 tortuleț cu zmeură și frișca.
- 1 tiramisu (foarte mare).
- 2 ciocolate elvețiene.

Sharon a fost într-o formă de zile mari.

– Ticăloșii! zbiera ea încă de la ora opt jumătate, dînd pe gît trei sferturi de pahar cu Kir Royale*. Ticăloși proști, încrezuți, aroganți, manipulatori și răzgîiați. Ei trăiesc într-o societate care le permite tot ce poftesc. Ești amabilă să-mi dai și mie o minipizza din alea?

Jude era deprimată pentru că Ticălosul Richard, de care e despărțită la ora actuală, o sună mereu, azvîrlindu-i de fiecare dată cîte o mică nadă verbală, adică sugerîndu-i că ar vrea s-o mai întîlnească, și asta pentru a-i menține treaz interesul pentru el, dar își apără propriile interese spunîndu-i că ar vrea să fie doar "buni prieteni" (concept fraudulos și otrăvit). Iar aseară îi dăduse telefon și o întrebare, cu o incredibilă aroganță și impertinență, dacă merge la petrecerea unui prieten de-al lor.

– A, păi în cazul ăsta, eu nu vin, a zis el. Nu. Nu ar fi corect față de tine. Vezi tu, aveam de gînd să vin cu un fel de amică de-a mea. Sigur, nimic serios. Nu-i decît o fetișcană care a fost destul de proastă să mă lase să mă culc cu ea de vreo două săptămîni încoace.

– Ce? a explodat Sharon, devenind rozalie la față. E cel mai respingător lucru pe care lam auzit vreodată spus despre o femeie. Nemernic arogant! Cum își permite el să te trateze cum îi vine la mînă, și asta în numele prieteniei, pentru ca apoi să-și

închipuie că e teribil de deștept încercînd să te tachineze cu idila asta nouă a lui? Dacă într-adevăr l-ar interesa să nu te rănească, ar tăcea naibii din gură și ar veni de unul singur la petrecere, în loc să-ți fluture aventura lui pe sub nas.

— Prieteni? Ha! Dușmani, mai degrabă! am strigat și eu fericită, servindu-mă cu încă o țigară Silk Cut și vreo două cubulețe de somon afumat. Ticălosul!

Pe la unsprezece și jumătate, Sharon bătea cîmpii ceva de groază.

— Acum zece ani, cei cărora le păsa de mediul înconjurător erau ridiculizați și numiți

* Actori într-un serial pentru copii care s-a difuzat vreme îndelungată la BBC.

* Pastă de năut, tahini (susan sfărîtnat), lămîie, ulei și usturoi. Specialitate orientală, răspîndită și în Europa.

* Cocktail de șampanie cu lichior de coacăze

bărboși-ciudați-încălțați-în-sandale — și acum ia te uită la puterea consumatorului de zarzavaturi, zbiera ea, băgîndu-și degetele în tiramisu și transferînd bucățile direct în gură. În anii care vor urma, același lucru se va întîmpla și cu feminismul. Nu vor mai exista bărbați care să își părăsească familiile și soțiile ajunse la menopauză pentru amante mai tinere, sau care să încerce să impresioneze femeile lăudîndu-se aroganți cu alte femei care li se aruncă în brațe, sau care să încerce să facă amor fără să manifeste un dram de amabilitate față de femei, sau fără nici o obligație, fiindcă tinerele amante și femei se vor întoarce pur și simplu spre ei și le vor spune să-și caute de drum, iar bărbații nu vor putea avea parte de sex decît dacă învață să se poarte ca lumea, în loc să se strecoare în paturi alunecoase cu femei de aceeași CONDUITĂ MORALĂ CĂCĂCIOASĂ, AROGANTĂ ȘI RÎZGÎLATĂ!

— Ticăloșii, a zbierat Jude, sorbind din vinul ei Pinot Grigio.

– Ticăloșii! am zbierat eu cu gura plină de prăjitura cu zmeură amestecată cu tort de ciocolată.

– Ticăloși afurisiți! a țipat Jude, aprinzându-și o țigară Silk Cut, direct de la cea de dinainte.

Apoi a sunat cineva la ușă.

– Fac pariu că ăsta e ticălosul afurisit de Daniel, am zis eu. Ce vrei? am zbierat în interfon.

– O, bună, dragă, a zis Daniel, cu intonația lui cea mai blîndă și mai politicoasă. Îmi pare teribil de rău că te deranjez. Am sunat mai devreme și ți-am lăsat un mesaj pe robot. Am avut cea mai plicticoasă ședință de consiliu pe care ți-o poți imagina și a durat toată dupăamiaza, așa că aș fi dorit grozav să te văd. Îți dau doar un pupic și apoi plec, dacă dorești. Pot să urc pînă la tine?

– Of. Bine, bine, am mormăit morocănoasă și am apăsător pe buton, după care m-am întors la masă. Ticălos afurisit.

– Cultură care le permite tot ce-și poftesc, a mîrîit Sharon. Mîncare gătită, ajutor la nevoie, trupuri de fete, tinere și frumoase, atunci cînd ei sînt bătrîni și burduhănoși. Au impresia că femeile există numai pentru a le oferi lor tot ce vor... Ei, ni s-a terminat cumva vinul?

Apoi Daniel și-a făcut apariția pe scări, cu un zîmbet încîntător. Arăta obosit și, totuși, cu un chip proaspăt, bine ras și purtînd un costum foarte elegant. Avea în mînă trei cutii cu ciocolată Milk Tray.

– V-am adus fiecareia cîte o cutie, a zis el cu o sprinceană ridicată sexy, ca să le mîncăți la cafea. Nu vreau să vă întrerup. Am făcut și cumpărăturile săptămînale.

Avea opt pungi de plastic pline cu alimente, pe care le-a dus în bucătărie și a început să rînduiască toate cele la locul lor.

În momentul acela a sunat telefonul. Era cineva de la firma de taximetre pe care o sunaseră fetele în urmă cu o jumătate de oră și care a spus că a avut loc un accident teribil cu mai multe

mașini în Landbroke Grove, plus că mașinile lor explodaseră pe neașteptate, așa că nu puteau să vină decît peste vreo trei ore.

– Unde locuiți? le-a întrebat Daniel. Vă duc eu acasă cu mașina. Doar n-o să umblați pe străzi după taxiuri la ora asta.

În timp ce fetele se îmbulzeau să-și găsească gentile și rînjeau ca proastele la Daniel, eu am început să înfulec toate alunele, nucile și caramellele din cutia mea de ciocolată Milk Tray, cu un simțămînt de înfumurare generat de existența noului meu iubit perfect, cu care fetele ar fi avut în mod vizibil chef să se culce, și furioasă pe cel care, în forma sa normală, era un afemeiat dezgustător și bețivan, care pusese capăt însă pălăvrăgelilor noastre feministe deghizîndu-se în bărbatul perfect. Ha! Vedem noi cît durează prefăcătoria asta, îmi ziceam, așteptînd să se întoarcă.

Cînd s-a întors, a alergat pe scări în sus, m-a luat în brațe și m-a purtat spre dormitor.

– O să capeți încă o bucată de ciocolată fiindcă ai fost foarte drăguță, chiar dacă te-a luat apa, a zis el scoțînd din buzunar o ciocolată în formă de inimioară, înfășurată în țiplă. Și pe urmă... Mmmmm.

Duminică, 14 mai

7 p.m. Urăsc serile de duminică. Mă simt ca în după-amiezele de pe vremuri, cînd aveam de făcut teme pentru acasă. Trebuie să fac o copie de catalog pentru Perpetua pînă mîine. Cred că mai întîi o voi suna pe Jude.

7:05 p.m. Nu răspunde. Hmmmmmm. Mă rog, mă apuc de treabă.

7:10 p.m. Cred că o voi suna pe Sharon.

7:45 p.m. Shazzer a fost foarte iritată de telefonul meu, pentru că tocmai intrase pe ușă

și avea de gând să sune la 1471, să afle dacă tipul cu care era prietenă acum o sunase câtă vreme fusese plecată, or acum ultimul număr de la care se sunase la ea acasă era al meu, așa că acesta era înregistrat în calculator.

Consider că 1471 reprezintă o invenție strălucită: formezi un număr de telefon și auzi o voce înregistrată pe calculator care îți spune numărul de telefon al persoanei care a sunat ultima la telefonul tău. E de-a dreptul o ironie a soartei, pentru că, atunci când noi trei am aflat despre acest 1471, Sharon a fost total împotriva ideii, considerînd-o drept exploatare de către societatea de telefonie britanică British Telecom a condiției omului singur și a epidemiei de permanentă dizolvare a relațiilor interpersonale în rîndul populației britanice. Se pare că unii oameni sună la acest 1471 de peste douăzeci de ori pe zi. Jude, pe de altă parte, se pronunță viguros în favoarea ideii, dar e de acord că, dacă tocmai te-ai despărțit de cineva sau dacă tocmai ai început să te culci cu cineva, potențialul de nefericire se poate dubla când suni: poți avea de-a face cu nefericirea-că-nu-e-nici-un-număr-în-memorie-la-1471, care se poate adăuga la nefericirea-de-a-nu-avea-nici-un-mesaj-pe-robotul-telefonic-de-acasă, sau, mai rău, nefericirea-număr-înregistrat-la-1471-care-se-dovedește-a-fi-al-mamei.

Se pare că echivalentul din America al serviciului telefonic oferit prin 1471 îți spune toate numerele de la care ai fost sunat de când ai verificat ultima oară și de câte ori. Mă cutremur de oroare la ideea că putea fi descoperită frenezia mea telefonică atunci când îl tot sunam pe Daniel la început. Treaba bună la noi este că, dacă formezi 141 înainte de a suna la numărul dorit, numărul tău de telefon nu mai e memorat de telefonul celeilalte persoane. Dar Jude zice că trebuie să fii cu băgare de seamă, pentru că, dacă ai o pasiune obsesivă pentru cineva și suni atunci când acel cineva se întîmplă să fie acasă, după care închizi telefonul, iar el sună la 1471 și constată că nu e nici un număr în

memorie, poate să bănuiască ușor că tu ai fost aceea. Trebuie să am grijă ca Daniel să nu afle nimic din toate astea.

9:30 p.m. Am hotărît să mă duc pînă la colț să îmi cumpăr un pachet de țigări. La întoarcere, pe cînd urcam scările spre apartamentul meu, am auzit telefonul sunînd. Am realizat instantaneu că am uitat să conectez la loc robotul după ce a sunat Tom, așa că am rupt-o la fugă pe scări, am deșertat conținutul genții pe jos ca să găsesc mai repede cheile și am plonjat spre telefon, moment în care acesta a amuțit. Tocmai intrasem la baie cînd a început din nou să sune. S-a oprit cînd am ajuns la el. Apoi a început iar să sune. În sfîrșit, am ajuns la el în timp util.

– Bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat?

Mama.

– Ce? am întrebat total nefericită.

– Am hotărît să te iau cu mine să te vopsești la păr! Și nu tot spune "Ce?", te rog, dragă. La salonul de coafură "Color Me Beautiful". M-am săturat pînă peste cap să te văd umblînd de colo-colo cu nuanța aia cenușie, incoloră, inodoră și insipidă. Arăți ca președintele Mao.

– Mamă, nu pot să vorbesc acum, aștept să primesc...

– Lasă, lasă, Bridget. Nu vreau să aud asemenea prostioare, a zis ea pe un ton de Ginghis-Han-pe-piscul-răului. Mavis Enderby obișnuia să fie absolut nefericită cu părul ăla, tot numai nuanțe de bej și cenușiu, iar acum s-a vopsit într-o mulțime de nuanțe de un splendid roz și verde aprins și arată cu douăzeci de ani mai tînără.

– Dar eu nu vreau să mă vopsesc într-o mulțime de nuanțe de un splendid roz și verde aprins, am zis printre dinții încleștați.

– Ei, vezi tu, dragă, Mavis e ca iarna. Și eu sînt ca iarna, dar tu poți fi ca vara, ca Una, și atunci poți să îți alegi ceva pastel. Nu-ți poți da seama ce-a ieșit pînă nu-ți iau prosopul de pe cap.

– Mamă, nu vreau să merg la "Color Me Beautiful", am șuiert disperată.

– Bridget, nu vreau să mai ascult asemenea vorbe. Mătușica Una chiar spunea deunăzi: dacă ai fi avut și tu părul în culori ceva mai acătării, mai aprinse, la petrecerea cu curcan și sos curry, Mark Darcy ar fi fost poate mai interesat de persoana ta. Nimeni nu-și dorește o prietenă care arată ca scăpată de la Auschwitz, dragă.

Mi-a trecut prin minte să mă laud cu faptul că aveam un prieten în ciuda nuanțelor mele placide de păr, dar ideea că Daniel și cu mine puteam deveni tema unor conversații ardente și teama ca nu cumva mama să reverse asupra mea un potop de sfaturi înțelepte au fost cele două motive care m-au determinat să renunț la idee. În cele din urmă, am reușit să o fac să mă lase în pace cu acest "Color Me Beautiful", asigurînd-o că o să mă mai gîndesc.

Marți, 17 mai

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (Uraa!), țigări: 7 (f.b.), unități de alcool: 6 (grozav de bine, comportament de-a dreptul puritan).

Daniel se poartă în continuare superb. Cum a putut toată lumea să îl judece atît de

greșit pînă acum? Am capul doldora de fantezii cu noi doi trăind împreună într-un apartament și alergînd pe o plajă cu niște mici moștenitori, cam ca în reclamele Calvin Klein, cu mine în calitate de persoană Căsătorită și încrezută, în locul timidei Domnișoare Bătrîne. Am plecat să mă văd cu Magda.

11 p.m. Hmmm. M-a pus pe gînduri cina luată cu Magda, care e foarte deprimată din cauza lui Jeremy. Tot ce s-a întîmplat în seara aceea, cu alarma auto și cu dezastrele care au urmat, a pornit de la o remarcă făcută de Sloane Woney, cum că l-a văzut

pe Jeremy împreună cu o fată la Harbour Club, fată care aducea suspect de mult cu vrăjitoarea cu care îl văzusem eu atunci, cu săptămîni în urmă. Apoi Magda m-a întrebat direct dacă văzusem sau auzisem ceva pe tema asta, așa că i-am povestit despre vrăjitoarea în deux-pièces-ul achiziționat de la Whistles.

Se pare că, într-adevăr, Jeremy recunoscuse că îi făcuse curte respectivei și că fusese foarte atras de ea. Nu se culcase cu ea, zicea el. Dar Magda era sătulă pînă peste cap de toată treaba asta.

– Ar trebui să te bucuri de statutul tău de femeie nemăritată pînă mai poți, Bridge, mi-a spus ea. O dată ce ai copii și ai renunțat la serviciu, ajungi într-o poziție extrem de vulnerabilă. Știu, Jeremy își închipuie că viața mea nu e decît o lungă și frumoasă vacanță, dar a avea grijă de un bebeluș și de un copil mic toată ziua e o treabă foarte grea și nu se termină niciodată. Cînd Jeremy se întoarce acasă la sfîrșitul zilei, vrea să-și pună picioarele în sus, să fie căutat în coarne și, după cîte pricep acum, să viseze la fete tinere îmbrăcate în deux-pieces-uri, prin restaurante. Aveam un loc de muncă foarte bun înainte. Sînt convinsă că e mult mai plăcut să pleci la serviciu, să te îmbraci frumos, să flirtezi la birou și să ieși la cîte un prînz bun, decît să te tot duci la afurisita aia de piață și să îl iei pe Harry de la grădiniță. Dar Jeremy afișează mereu aerul acela îndurerat, de parcă eu aș fi o cucoană din cele obsedate de Harvey Nichols*, care nu face altceva decît să mănînce, în vreme ce el muncește din greu pentru a cîștiga bani.

Magda e atît de frumoasă. Priveam cum se joacă amărîtă cu paharul de șampanie și mă întrebam care e soluția ideală pentru o viață de femeie. Se spune că iarba pare întotdeauna mai verde în curtea vecinului. De cîte ori n-am bocit eu, deprimată, gîndindu-mă cît sînt de inutilă și cum îmi petrec eu sîmbată seara nefăcînd altceva decît să mă îmbăt criță și să mă lamentez în fața lui Jude sau Shazzer sau Tom că nu am și eu un iubit; și cum mă chinuiesc eu să-mi cîștig existența, și cum sînt veșnic ridiculizată,

ca o femeie ciudată și nemăritată ce sînt, în timp ce Magda locuiește într-o casă mare, are opt feluri diferite de macaroane în borcane și se duce zilnic la cumpărături. Și acum, iat-o în fața mea, înfrîntă, nefericită și neîncrezătoare în propria persoană, spunîndu-mi cît sînt eu de norocoasă...

– A, apropo, a zis ea și s-a înseninat puțin, că veni vorba de magazinul Harvey Nichols, am cumpărat azi de-acolo cea mai frumoasă rochie din lume – roșie, cu doi nasturi lîngă gît, cu un decolteu foarte drăguț, două sute optzeci de lire sterline. O, Doamne, Bridge, cît aș vrea să fiu ca tine, să pot avea pur și simplu o aventură. Sau să stau două ore într-o baie cu spumă, duminica. Sau să fiu plecată de-acasă toată noaptea și să nu măntrebe nimeni nimic. Nu vrei să vii cu mine la cumpărături mîine dimineată?

– Aăă, păi, trebuie să merg la serviciu, am zis eu.

– A, da, a făcut Magda oarecum surprinsă. Vezi tu, a continuat ea în timp ce se juca mai departe cu paharul de șampanie, o dată ce ai senzația că există o altă femeie pe care soțul tău o preferă, e foarte dificil să stai acasă și să îți închipui toate genurile de femei pe care el le-ar putea întîlni pe lumea asta. Te simți atît de neputincioasă!

M-am gîndit la mama.

– Ai putea să iei tu frîiele în mîină, am zis, năpădită brusc de un val de îndrăzneală. Dute înapoi la muncă. Ia-ți un amant. Fă-l praf pe Jeremy.

– Nu cu doi copii care nu au împlinit nici trei ani, mi-a răspuns resemnată. Cred că miam așternut deja patul, acum trebuie să dorm în el.

O, Doamne. Așa cum nu se satură Tom să-mi repete, cu o voce cavernoasă și cu o mîină pe brațul meu, cu ochii ațintiți în ochii mei și cu o expresie de-a dreptul alarmantă în priviri: "Doar femeile sîngerează."

Vineri, 19 mai

Cincizeci și șase de kilograme și treizeci și unu de grame (am pierdut vreun kilogram și jumătate peste noapte – probabil am consumat produse care ard mai multe calorii decât depun pe corp, de exemplu, salată verde), unități de alcool: 4 (modest), țigări: 21 (prost), bilete la loterie: 4 (nu f.b.).

* Magazin alimentar foarte luxos și scump.

4:30 p.m. Pe când Perpetua îmi stătea în ceafă și mai multe nu, de teamă să nu întârzie cumva la obișnuita sa vizită de weekend în Gloucestershire, la familia Trehearnes, a sunat telefonul.

– Bună, dragă. Era mama. Ghici ce s-a întâmplat? Am găsit cea mai minunată soluție pentru tine.

– Care? am mormăit eu prost dispusă.

– O să apari la televizor, a trântit ea fericită, în timp ce eu m-am dat cu capul de birou.

– O să vin cu echipa de filmare mâine pe la ora zece. O, draga mea, nu-i așa că ești de-a dreptul încântată?

– Mamă. Dacă vii la mine acasă cu o echipă de filmare, eu n-o să fiu.

– Ba da, va trebui să fii, a zis ea pe un ton glacial.

– Nu, am zis eu. Apoi, însă, vanitatea a început să-și ițească și ea capul. Și de ce toate astea? Ce înseamnă?

– O, dragă, a ciripit ea. Vor ca o femeie mai tânără decât mine să prezinte emisiunea, o femeie pre-menopauză, brusc-singură, care știe cum e să fii nemăritată și să se pomenească, mă-nțelegi, fără copii și așa mai departe.

– Eu nu sînt pre-menopauză, mamă! am explodat. Și nu sînt nici brusc-nemăritată. Am devenit peste noapte jumătatea unui cuplu.

– O, nu fi tontuță, dragă, a șuierat ea.

Am auzit pe fundal o rumoare ca dintr-un birou.

- Am un prieten.
- Pe cine?
- Nu contează, am zis, privind brusc peste umăr, la Perpetua, care rânjea.
- O, te rog, dragă. Le-am spus deja că am găsit pe cineva.
- Nu.
- O, te rooooooog. Nu am avut niciodată o carieră pînă acum, sînt în toamna vieții și am nevoie de ceva pentru mine însămi, a debitat ea, citind parcă un comunicat de presă.
- S-ar putea să mă vadă vreun cunoscut. Și, oricum, nu-și vor da seama că sînt fiica ta?

Pauză. Am auzit-o vorbind cu cineva în fundal. Apoi a revenit la telefon și a zis:

- Am putea să-ți acoperim fața.
- Cum? Îmi trageți o pungă pe căpățîină? Mersi mult.
- Îți arătăm doar silueta, dragă, silueta. O, te rog, Bridget. Dacă n-ai uitat cumva, eu ți-am dat viață. Unde ai fi tu fără mine? Nicăieri. Nimic. Un ou mort. O bucată de vid, dragă. Chestia e că dintotdeauna mi-am dorit în secret să apar la televizor.

Sîmbătă, 20 mai

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (de ce? de ce? de unde?), unități de alcool: 7 (e sîmbătă), țigări: 17 (m-am abținut serios, ținînd cont de împrejurări), numere corecte la loterie: 0 (dar fiind foarte ocupată cu filmarea).

Echipa a reușit să verse trei pahare cu vin pe covor în mai puțin de treizeci de secunde după ce a intrat pe ușă, dar nu mă apucă pe mine pandaliile din chestii de genul ăsta. Doar după ce unul dintre ei a zbierat: "Faceți loc!" și a intrat cărînd un proiecteur enorm, și a urlat din toți bojocii: "Trevor, unde vrei

animalul ăsta?", după care și-a pierdut echilibrul, a scăpat proiectorul drept în geamlîcul dulăpiorului din bucătărie și a trîntit o sticlă deschisă cu ulei de măsline fix pe cartea mea de bucate de la River Cafe, mi-am dat seama în ce intrasem.

La trei ore după sosire, filmarea nu începuse încă și oamenii tot se mai fîțiau de colocolo, tachinîndu-mă: "Pot să-ți mai trag un prim-plan aici, drăguță?" Cînd am început deadevăratele, cu mama și cu mine stînd față în față în semiobscuritate, se făcuse deja aproape ora unu și jumătate.

– Și, spune-mi, mi s-a adresat ea, cu o voce plină de afecțiune și înțelegere, pe care nu io auzisem niciodată pînă atunci, cînd te-a părăsit soțul tău, ai avut cumva – vocea ei era aproape șoptită acum – gînduri sinucigașe?

M-am holbat la ea, fără să-mi vină a crede.

– Știu că povestea e foarte dureroasă pentru tine. Dacă simți că te copleșește amărăciunea, putem să ne oprim pentru cîteva clipe, a adăugat ea, plină de speranță.

Eram prea lividă de furie ca să pot vorbi. Care soț?

– În fond, trebuie să fii trecut prin mari dificultăți, fără un partener la orizont și simțind cum ticăie ceasul acela biologic, a spus ea, trăgîndu-mi un șut pe sub masă.

I-am tras la rîndul meu un șut, iar ea a tresărit și a emis un icnet scurt.

– Nu îți dorești un copil? m-a întrebat ea și mi-a înmînat o batistă.

În acest moment, s-a auzit cineva pufnind în rîs în capătul celălalt al încăperii.

Crezusem că e totul în regulă dacă îl las pe Daniel în dormitor, pentru că el și așa nu se trezește sîmbăta înainte de prînz, și îi lăsasem și țigările pe pernă, lîngă el.

– Dacă Bridget ar avea un copil, l-ar pierde, a mormăit el. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Jones. Bridget, de ce nu te aranjezi și tu așa de frumos sîmbăta, cum face mămica ta?

Duminică, 21 mai

Mama nu mai vorbește cu nici unul din noi, pentru că am umilit-o ieri și am divulgat falsul în fața echipei de filmare. Măcar așa poate ne lasă pe amîndoi în pace o vreme. Oricum, aștept cu nerăbdare vara. Cît va fi de plăcut să am un prieten cînd e frumos afară! Voi putea petrece cîte un weekend romantic. F. fericită.

IUNIE

Halal prieten!

Sîmbătă, 3 iunie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 5, țigări: 25, calorii: 600, minute petrecute examinînd broșuri despre: călătorii lungi: 45, weekend-uri: 87, telefoane date la numărul 1471: 7 (b.).

Mi se pare imposibil să mă concentrez pe căldurile astea la altceva în afara weekendurilor romantice pe care le voi petrece împreună cu Daniel. Mi-e capul plin cu imagini de vis, cu noi doi lungiți la umbră pe lîngă vreun rîu; cu mine într-o rochiță albă vălurită; cu Daniel și cu mine pe terasa unui bar scoțian vechi, sorbind dintr-o halbă de bere, purtînd tricouri identice în dungi și privind cum soarele apune în mare; cu Daniel și cu mine cinînd la lumina luminărilor în curtea unui hotel istoric și retrăgîndu-ne apoi în camera noastră, unde facem amor toată noaptea caldă de vară.

Mă rog. Daniel și cu mine mergem în seara asta la o petrecere, la prietenul lui Wicksy, iar mâine presupun că vom merge într-un parc sau la un bar drăguț să luăm prânzul. E minunat să ai un prieten.

Duminică, 4 iunie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 3 (b.), țigări:

13 (b.), minute petrecute examinând broșuri: despre călătorii lungi: 30 (b.), despre weekend-uri:

52, telefoane date la numărul 1471:3 (b.).

7 p.m. Hmmm. Daniel tocmai a plecat acasă. De fapt, m-am cam săturat de el. A fost o sîmbătă foarte călduroasă, dar Daniel nu a vrut să ieșim, și nici să discute despre un weekend petrecut pe undeva, ci a insistat să-și petreacă toată după-amiaza cu perdelele trase, urmărind meciul de cricket. La petrecerea de aseară a fost bine, dar la un moment dat ne-am apropiat de Wicksy și de o foarte drăguță fată cu care vorbea acesta. Am observat, cînd ne-am apropiat, că fata părea a avea o atitudine ușor defensivă.

– Daniel, a zis Wicksy, ai făcut cunoștință cu Vanessa?

– Nu, a răspuns Daniel, afișînd aerul lui cel mai seducător în timp ce îi întindea mîna.

Îmi pare bine de cunoștință.

– Daniel, a zis Vanessa și și-a încrucișat brațele pe piept cu o expresie lividă de furie pe față. Doar m-am culcat cu tine!

Doamne, ce cald e. Îmi place să mă aplec afară pe fereastră. Cineva cîntă la saxofon, în efortul de a ne face să credem că sîntem cu toții într-un film a cărui acțiune se petrece în New York, și aud voci peste tot în jurul meu, pentru că toată lumea stă cu ferestrele deschise, și simt aroma mîncărilor din

restaurante. Hmm. Cred că mi-ar plăcea să mă mut la New York, deși nu cred că e o zonă prea potrivită pentru minivacanțe romantice. Poate numai dacă minivacanțele cu pricina ar fi petrecute chiar în New York, dar asta ar fi lipsit de noimă dacă aş locui permanent acolo.

O să îi dau un telefon lui Tom, apoi mă apuc de treabă.

8 p.m. Mă duc pînă la Tom să bem un pahar de ceva. Doar o jumătate de oră.

Marti, 6 iunie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 4, țigări: 3 (f.b.), calorii: 1326, bilete la loterie: 0 (excelent), telefoane la 1471: 12 (prost), ore petrecute dormind: 15 (prost, dar nu e vina mea, e din cauza valului de căldură).

Am reușit să o conving pe Perpetua să mă lase să lucrez astăzi acasă. Sînt sigură că a fost de acord numai pentru că vrea și ea să stea la soare. Mmmm. Am cumpărat o nouă broșură minunată: "Mîndria Marii Britanii: Cele mai frumoase hoteluri rustice din insulele britanice". Splendid. M-am uitat la toate, pagină cu pagină, și m-am închipuit pe mine cu Daniel cînd sexoși, cînd romantici, poposind prin toate dormitoarele și restaurantele.

11 a.m. Bun, gata, mă concentrez de acum pe muncă.

11:25 a.m. Hmmm, cred că mi s-a rupt o unghie.

11:35 a.m. O, Doamne. M-a pocnit un fel de paranoia nejustificată cum că Daniel ar avea o aventură cu altcineva și m-am pomenit căutînd o remarcă tăioasă, ca să-l fac să regrete. Ce

m-o fi apucat? Am simțit oare, cu intuiția mea feminină, că are o aventură?

Problema e că, dacă ai un prieten când îmbătrânești, totul devine foarte complicat. Dacă la peste treizeci de ani nu ai un partener, plictiseala generată de lipsa unei relații – nu tu sex, nu tu un om cu care să ieși în oraș duminica, nu tu un om cu care să te întorci de la petreceri – se amestecă și cu paranoica idee că motivul pentru care nu ai un partener este vârsta ta, că ai terminat ultima relație și ultima experiență sexuală din viața ta, că este vina ta, că ai fost prea sălbatică și prea căpoasă și nu te-ai căpătuit încă din floarea tinereții.

Uiți cu desăvârșire că, atunci când aveai douăzeci și doi de ani și timp de douăzeci și trei de luni nu ai avut nici un prieten și nu ai făcut cunoștință cu nimeni cât de cât acceptabil, ții închipuit că asta nu e decît o foarte scurtă amînare. Ulterior, fenomenul capătă proporții, așa încît a-ți găsi un prieten devine un țel formidabil, aproape de neatins, iar atunci când totuși începi din nou o existență în doi, ea nu se poate ridica în nici un caz la nivelul așteptărilor.

Oare asta e totul? Sau e ceva în neregulă în relația dintre mine și Daniel? Are Daniel cumva o altă aventură?

11:50 a.m. Hmmmm. Unghia asta chiar este ruptă. De fapt, dacă nu iau măsuri, foarte curînd o să încep să mi-o rod și o să mă pomenesc fără unghie de tot. Da. Ar trebui să caut o pilă de unghii. Dacă stau să mă uit, lacul ăsta pare în general cam zgrunțuros. Zău că trebuie să îl șterg și să pun altul. Aș face bine să mă apuc de treabă acum, pînă nu uit.

Prînz. E așa de plicticos când e cald afară și așa-zisul meu prieten refuză să meargă cu mine în vreun loc frumos. Nu știu de ce, dar am impresia că se teme să nu-l atrag cumva într-o capcană cu weekend-urile astea romantice, de parcă nu ar fi vorba de week-end-uri, ci de însurătoare, trei copii și toalete de curățat

într-o casă cu încălzire cu lemne pe undeva, prin Stoke Newington. Cred că toată povestea asta începe să dea într-un soi de criză psihologică. O să-l sun pe Tom (pot să fac catalogul pentru Perpetua diseară).

12:30 p.m. Hmmm. Tom zice că, dacă mergi în week-end-uri cu o persoană cu care ai o relație serioasă, îți petreci tot timpul făcându-ți griji cu privire la mersul relației, așa că poate e mai bine să mergi doar cu un amic oarecare.

Doar că fără sex, am zis eu. Doar că fără sex, s-a declarat el de acord. O să mă întîlnesc mai încolo cu Tom ca să îi arăt broșurile și să plănuim fantezii sau weekend-uri fantomă. Așa că trebuie să muncesc serios pînă atunci.

12:40 p.m. Pantalonii ăștia scurți sînt prea incomozi, la fel și tricoul, pe căldura asta.

Mă duc să mă schimb într-o rochie vaporosă.

O, Doamne, mi se văd chiloții prin rochia asta. Ar trebui să-mi pun unii în culoarea pielii, pentru cazul că vine cineva. Aveam eu unii care ar fi perfecți acum. Mă întreb pe unde or fi.

12:45 p.m. Cred că o să îmi pun și sutienul din același material, dacă îl pot găsi.

12:55 p.m. Așa mai merge.

¹ p.m. Prînzul! În sfîrșit, puțin timp liber.

² p.m. OK, o să lucrez pe bune după-amiază și o să termin totul înainte de căderea serii, și pe urmă o să pot ieși în oraș. Dar mi-e grozav de somn. E așa de cald. Poate o să închid ochii cîteva minute. Se zice că un pui de somn e un mod extraordinar de refacere a forțelor.

Metoda a fost folosită cu rezultate excelente de către Margaret Thatcher și Winston Churchill. Bună idee. Poate o să mă întind puțin pe pat.

7:30 p.m. O, la naiba.

Vineri, 9 iunie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 7, țigări: 22, calorii: 2145, minute petrecute inspectându-mi chipul în căutare de riduri: 230.

9 a.m. Urraaa! Merg în oraș cu fetele diseară.

7 p.m. O, nu. Se pare că vine și Rebecca. O seară cu Rebecca e ca și cum ai înota într-o apă mustind de meduze: totul merge cât se poate de plăcut și dintr-o dată se dă peste cap și te alegi și cu încrederea în sine distrusă. Necazul e că Rebecca țintește mereu călcâiul lui Ahile al fiecăruia, cam ca bombele din războiul din Golf, care fac: "Bzzzzzz fșșșșș" prin coridoarele hotelurilor din Bagdad și nimeni nu le vede la timp. Sharon zice că nu mai am douăzeci și patru de ani și că ar trebui să fiu îndeajuns de matură ca să mă descurc cu Rebecca. Are și ea dreptate.

Miezul nopții. Văârsta asta e ceva orrivil. Ssînt grassanăă. Îmi cade ffațaaa.

Sîmbătă, 10 iunie

Uf. M-am trezit azi-dimineață cu o senzație de mare fericire (încă nu mi-a trecut beția de aseară), asta a durat însă pînă cînd mi-am adus aminte ce fiasco oribil a fost seara precedentă cu

fetele. După prima sticlă de vin Chardonay, când tocmai eram pe punctul de a aborda tema frustrării privind weekend-urile romantice, Rebecca a zis fără veste:

– Ce mai face Magda? – Bine, i-am răspuns.

– E incredibil de atrăgătoare, nu-i așa?

– Mmm, am răspuns.

– Și arată uimitor de tânără – ai putea ușor să-i dai douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Ați fost colege de școală, nu-i așa, Bridget? Era cu trei sau patru ani mai mică decât tine?

– E cu șase luni mai mare, am zis și am simțit primele înțepături de oroare.

– Zău? a făcut Rebecca și s-a lăsat după aceea o lungă pauză jenantă. Ei, Magda e norocoasă. Are o piele într-adevăr minunată.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji pe măsură ce oribilul adevăr al celor spuse de Rebecca îmi ajungea la creier.

– Ei, ea nu zîmbește atît de mult ca tine. Probabil de aceea nici nu are atîtea riduri.

M-am sprijinit de masă ca să-mi recapăt răsuflarea, îmbătrînesc prematur, mi-am dat eu seama. Ca într-o secvență cu desfășurare rapidă, în care o prună se transformă într-o chestie scofilcită.

– Cum merge cura de slăbire, Rebecca? a întreat-o Shazzer.

Bravos. În loc să o respingă, Jude și Shazzer acceptau de bună idee cu îmbătrînirea mea prematură și se străduiau, pline de tact, să schimbe subiectul pentru a-mi menaja mie sensibilitatea. M-am așezat, amețită de oroare, și m-am apucat de fața plină de riduri.

– Mă duc pînă la toaletă, am rostit eu cu dinții încleștați, ca un ventriloc, cu fața încremenită, ca să nu mi se vadă ridurile.

– Te simți bine, Bridge? m-a întreat Jude.

– Da, am răspuns țeapănă.

O dată ajunsă în fața oglinzii, am făcut un pas îndărăt de spaimă când lumina puternică din baie mi-a dezvăluit cărnurile groase, învîrtoșate de vîrstă și fleșcăite. Mi le și închipuiam la masă pe celelalte făcîndu-i observație Rebeccăi că mă pusese în gardă cu privire la ceea ce spuneau ele despre mine pe la spate și nu era cazul să aflu.

M-am simțit brusc invadată de dorința irezistibilă de a da năvală în restaurant și de a-i întreba pe toți cei prezenți ce vîrstă-mi dau: ca la școală, o dată, când mi s-a năzărit la un moment dat că sînt anormală și am luat-o la goană pe terenul de joacă, întrebînd pe toată lumea: "Sînt nebună?," și douăzeci și opt dintre copii au răspuns: "Da".

O dată ce a început să-ți întreprindă capul ideea că îmbătrînești, nu mai e cale de-ntors. Viața începe subit să semene cu o vacanță care, de pe la jumătatea ei încolo, își accelerează brusc desfășurarea, îndreptîndu-se către final. Simt nevoia să fac ceva ca să încetinesc procesul de îmbătrînire, dar ce? Nu îmi pot permite o operație estetică. Sînt prinsă ca într-un fel de cerc vicios – și grăsimea, și cura de slăbire îmbătrînesc. De ce par eu atît de bătrînă? De ce? Mă zgîiesc la femei bătrîne pe stradă și mă căznesc să detectez toate acele mici procese care duc la îmbătrînirea, și nu la întinerirea chipurilor. Caut prin ziare vîrstele tuturor și încerc să-mi dau seama dacă ei par mai bătrîni sau mai tineri decît vîrsta lor.

11 a.m. Tocmai a sunat telefonul. Era Simon, care voia să-mi vorbească despre ultima fată pe care pusese ochii.

– Cîți ani are? am întrebat eu suspicioasă.

– Douăzeci și patru.

Vai. Vai. Am ajuns la vîrsta când bărbații de-un leat cu mine nu-și mai găsesc contemporanele atrăgătoare.

4 p.m. Mă duc să mă văd cu Tom la un ceai. Am hotărît că e cazul să aloc mai mult timp propriei persoane, cum fac stelele

hollywoodiene, așa că am petrecut o veșnicie dându-mă cu pudră pe sub ochi, cu roz în obraji și cu dermatograf pe pleoapele gălbejite.

– Doamne sfinte! a exclamat Tom când am ajuns.

– Ce? am zis eu. Ce?

– Fața ta. Arăți ca Barbara Cartland*.

Am început să clipesc foarte repede, în tentativa de a mă obișnui cu ideea că bomba cu efect întârziat aflată în pielea mea a început brusc și irevocabil să mi-o boțască.

– Arăt foarte bătrână pentru vârsta mea, nu-i așa? am întrebat eu nefericită.

– Nu, arăți ca o fetiță de cinci ani care s-a dat cu toate smacurile din trusa de machiaj a maică-si, a răspuns el. Uită-te la tine.

M-am privit în oglinda imitație victoriană de la bar. Arătam ca un măscărici grotesc, cu obraji de un roz strident, cu două ciori moarte pe post de ochi și cu două movile albe de pudră sub ochi. Am înțeles instantaneu cum ajung femeile bătrâne să se machieze prea strident, din care cauză toată lumea chicotește pe seama lor, și am decis ca eu să nu mai chicotesc.

– Ce se petrece? a întrebat el.

– Îmbătrânesc prematur, am murmurat eu.

– O, pentru numele lui Dumnezeu. E din cauza afurisitei ăleia de Rebecca, nu-i așa? a zis el. Mi-a relatat Shazzer discuția voastră despre Magda. E de-a dreptul ridicol. Arăți de șaisprezece ani.

Îl iubesc pe Tom. Deși presupun că mințea, mă simt totuși foarte încurajată – nici chiar Tom nu mi-ar spune că arăt de șaisprezece ani dacă aş arăta de patruzeci și cinci.

Duminică, 11 iunie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame (f.b., e prea cald ca să mănânc), unități de alcool : 3, țigări: O (f.b., e prea cald ca să fumez), calorii: 759 (constând în totalitate din înghețată).

Încă o duminică irosită. S-ar părea că întreaga vară există numai pentru a fi petrecută urmărind meciuri de cricket cu perdelele trase. Mă încercă un sentiment insolit cu privire la vară, și asta nu doar din pricina duminicilor cu perdele trase și a absenței weekend-urilor romantice. Îmi dau seama, pe măsură ce zilele astea lungi și fierbinți trec una după alta, că, indiferent ce fac, am tot timpul senzația că ar trebui să fac altceva. E o senzație din categoria celor care te fac din când în când să crezi că, numai pentru că locuiești în centrul Londrei, ar trebui să fii la RSC/Albert Hall/Turnul Londrei/ Academia Regală/Madame Tussauds, și nu prin baruri, simțindu-te bine.

Cu cât arde soarele mai tare, cu atât devine mai clar că prin alte locuri alții se folosesc mai deplin, mai bine de el: poate asistând la vreun gigantic meci de baseball la care toată lumea a fost invitată în afară de mine; poate singuri cu amantul sau amanta lor, în vreun luminiș rustic de pe lângă o cascadă unde ies căprioare Bambi la păscut, sau pe la vreo festivitate publică, eventual una la care e prezentă și regina-mamă sau unul din marii tenori, evenimente care să marcheze minunata vară din care eu nu mă aleg cu nimic. Poate că trecutul nostru meteorologic e de vină. Poate nu ne-am adaptat încă unui cer albastru și fără de nori care să reprezinte altceva decât un incident șocant. Instinctul de a intra în panică, de

* Foarte cunoscută autoare de romane de dragoste, a publicat 623 de romane care s-au vândut în peste 650 de milioane de exemplare în lumea întreagă.

a ieși în goana mare din birou, de a arunca de pe noi mare parte din haine și de a zăcea gîfîind în curent e încă prea puternic.

Dar și aici s-a creat o stare de confuzie. Nu ne mai stă în fire să admirăm coline înzăpezite în zare, așa că ce ne rămîne de făcut? Un grătărel la umbră, poate? Să-ți înfometezi prietenii ore întregi, cât te canonești tu cu focul, și să îi otrăvești pe urmă cu fleici tremurînde din carne de porc arse pe deasupra și crude pe dinăuntru? Sau să organizezi picnicuri în parc și într-un sfîrșit să vezi femeile ciugulind bucățele de cașcaval direct din plastic și zbierînd la copiii care fac criză de astm pe chestie de ozon; în timp ce bărbații trag pe gît vin alb și aruncă priviri încărcate de dorințe mocnite spre meciul de baseball din apropiere.

Invidiez viața estivală de pe continent, unde bărbați în costume ușoare și ochelari moderni de soare se plimbă calmi în mașini elegante cu aer condiționat, oprind poate uneori ca să servească un suc rece în vreo cafenea răcoroasă din vreo piațetă veche, nepăsători față de căldura de afară, ignorînd-o total, pentru că ei știu sigur că soarele va continua să strălucească și în weekend, cînd se vor putea duce să facă pajă liniștiți pe iahturile personale.

Sînt sigură că ăsta a fost factorul care a dus la scăderea încrederii noastre naționale, încă de cînd am început să călătorim în străinătate și să observăm toate chestiile astea. Probabil că lucrurile se mai pot schimba. Tot mai multe măsuțe apar pe trotuare. Mesenii reușesc să stea la ele calmi și doar la răstimpuri își amintesc de căldura soarelui și-și întorc spre el ochii mijiți, zîbind larg spre trecători, ca și cînd ar spune: "Priviți, oameni buni, ne bucurăm de o băutură răcoritoare într-o cafenea răcoroasă, și noi putem face așa ceva", și doar arareori, cu o expresie neliniștită, care ar vrea să zică: "Nu cumva ar trebui să fim la un spectacol cu Visul unei nopți de vară?"

Undeva, în adîncul conștiinței mele, se înfiripă nou-născuta și șovăielnică idee că poate Daniel are dreptate: cînd e cald, fie te culci sub un pom, fie te uiți la cricket cu perdelele trase. Dar eu așa gîndesc: ca să te culci, ar trebui să știi că și ziua următoare va fi cald, și la fel și în cea de după aceea și că vei avea parte de destule zile călduroase în viața ta ca să-ți desfășori toate

activitățile specifice unor zile călduroase calm, măsurat și fără nici o grabă. Mda, vezi să nu.

Marți, 12 iunie

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 3 (f.b.), țigări: 13 (b.), minute petrecute căznindu-mă să îmi programez video-ul: 210 (prost).

7 p.m. Tocmai a sunat mama.

– A, bună, dragă. Ghici ce s-a întâmplat? Penny Husbands-Bosworth o să fie la Newsnight!!!

– Cine?

– Îi cunoști pe cei din familia Husbands-Bosworth, dragă. Ursula era cu un an mai mare ca tine la liceu. Herbert a murit de leucemie...

– Ce?

– Nu spune "Ce?", Bridget, spune: "Poftim?". Numai că eu o să fiu plecată de acasă, pentru că Una vrea să vadă niște diapozitive despre fluviul Nil, așa că Penny și cu mine ne întrebam dacă ai fi dispusă să înregistrezi tu emisiunea... Ooo, trebuie să mă grăbesc – a venit Penny!

8 p.m. Păi, să vedem. E de-a dreptul ridicol să am un video de doi ani de zile și să nu fiu în stare să îl fac să înregistreze ceva. Și mai scrie pe el și că e un nemaipomenit FV 67 HV VideoPlus. În mod sigur e simplu să urmezi instrucțiunile de utilizare, să găsești butoanele potrivite etc.

8:15 p.m. Hmmm. Nu găsesc nicăieri instrucțiunile de utilizare.

8:35 p.m. Ha! Am găsit instrucțiunile sub revista Hello!. Bun. Zice aici că: "Programarea aparatului video este o operațiune la fel de ușoară ca și efectuarea unei convorbiri telefonice". Excelent.

8:40 p.m. "Îndreptați telecomanda spre aparatul video." Foarte ușor. "Programați pe Index." Hait, lista aia oribilă cu "înregistrările de sunet HiFi simultan controlate", "decodorul necesar pentru programele cu cod" etc. Vreau doar să înregistrez prostia aia pentru Husbands-Bosworth, nu să îmi petrec toată seara studiind tratate cu privire la tehnici de spionaj.

8:50 p.m. Aha. Diagrama. "Butoane pentru funcțiuni IMC." Dar ce sînt funcțiile IMC?

8:55 p.m. Am decis să ignor pagina cu pricina. Am dat la "înregistrări la oră stabilită cu VideoPlus". 1. "Condițiile pentru funcționarea VideoPlus trebuie respectate." Care condiții?

Urăsc video-ul ăsta tîmpit. Mă simt ca atunci cînd încerc să urmez indicatoarele de pe șosea. În adîncul inimii știu sigur că indicatoarele rutiere, ca și manualul de operare al video-ului, nu au nici o noimă, dar tot nu pot să cred că autoritățile pot fi atît de crude încît să ne înșele în mod intenționat. Mă simt ca o nătîngă incompetentă, ca și cînd toată lumea pe pămîntul ăsta înțelege ceva care mie uneia îmi scapă.

9:10 p.m. "După ce aparatul video este pornit, trebuie afișate ora și data exactă pentru înregistrarea la ora stabilită (nu trebuie uitat să se afișeze opțiunile pentru trecerea de la ora de vară la cea de iarnă). Meniul orarului este de culoare roșie și la numărul 6."

Am apăsat pe culoarea roșie și nu s-a întîmplat nimic. Aș vrea ca prostia asta de video să nu fi fost inventată.

9:25 p.m. Hait. A apărut brusc meniul principal pe ecranul televizorului și zice să apăs cifra 6. O, Doamne. Acum îmi dau seama că foloseam din greșeală telecomanda televizorului în loc de cea pentru video. Se transmit știrile.

L-am sunat pe Tom adineauri și l-am rugat să înregistreze emisiunea pentru Penny Husbands-Bosworth, dar mi-a spus că nu știe nici el să umble la video.

Dintr-o dată s-a auzit un declic în aparatul video și știrile au fost înlocuite în chip inexplicabil cu serialul Blind Date.

Am sunat-o pe Jude și nici ea nu știe cum funcționează video-ul. Aoleu. Aoleu. E zece și un sfert. Newsnight începe peste cincisprezece minute.

10:17 p.m. Casetă nu vrea să intre în aparat.

10:18 p.m. A, pe caseta asta e un episod din serialul Thelma și Louise.

10:19 p.m. Thelma și Louise nu vrea să mai iasă din aparat.

10:21 p.m. Apăs în neștire pe toate butoanele. Casetă iese din aparat și intră la loc.

10:25 p.m. Am băgat o casetă nouă în video. Așa mai merge. Apăs pe butonul "Înregistrare".

"Înregistrarea va începe când se trece pe Tuner la apăsarea oricărui buton (afară de Mem)." Dar ce e Tuner? "Când se înregistrează de pe un Camcorder sau o sursă asemănătoare, se apasă pe AV prog Source de trei ori pe durata unei transmisiuni bilingve și se apasă butonul 1/2 menținându-se apăsat timp de trei secunde pentru a face selecția limbii dorite."

O, Doamne. Manualul ăsta timpit îmi aduce aminte de profesorul de lingvistică pe care l-am avut la Universitatea Bangor, care era atît de pătruns de analiza detaliată a limbii

engleze, încît nu putea spune o frază fără să facă cel puțin o digresiune pentru a descifra sensul etimologic al fiecărui cuvînt: "În dimineața aceasta aş dori... cuvîntul «aş dori» s-a interpretat în anul 1570 ca fiind..."

Valeu, valeu. Începe Newsnight.

10:31 p.m. OK. OK. Calm. Chestia cu leucemia care o interesează pe Penny HusbandsBosworth nu s-a difuzat încă.

10:33 p.m. Urraa! Urraa! PROGRAMUL CURENT SE ÎNREGISTREAZĂ. Am reușit!

Ptiu. Toate parcă au luat-o razna. Caseta a început să se deruleze, acum s-a oprit și a ieșit cu totul afară. De ce? La naiba. La naiba. Realizez că, în surescitarea mea, m-am așezat pe telecomandă.

10:35 p.m. Deja sînt de-a dreptul isterică. I-am sunat pe Shazzer, pe Rebecca, pe Simon și pe Magda. Nici unul dintre ei nu știe să-și programeze aparatul video. Singura persoană pe care o cunosc și care știe să o facă e Daniel.

10:45 p.m. Daniel a rîs de-a căzut de pe scaun cînd a auzit că nu știu să programez un video. A zis că o să mi-o înregistreze el. Măcar am făcut tot ce am putut pentru mama. E un eveniment senzațional și epocal cînd apare vreun prieten de-al tău la televizor.

11:15 p.m. Hmmm. Tocmai m-a sunat mama.

— Scuze, dragă. Nu e în emisiunea Newsnight din seara asta, ci în Breakfast News de mîine dimineață. Poți să programezi aparatul pentru mîine dimineață la ora șapte pe canalul BBC 1?

11:30 p.m. Tocmai m-a sunat Daniel.

– Aăă, îmi pare rău, Bridge. Nu știu ce nu a mers. Aparatul a înregistrat Barry Norman.

Duminică, 18 iunie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 3, țigări: 17.

După ce mi-am petrecut în semiobscuritate cel de-al treilea weekend la rînd, cu mîna lui Daniel strecurată în sutienul meu și jucîndu-mi-se cu sfîrcul, de parcă era o biluță antistres, și cu mine întrebînd la răstimpuri : "Chiar e al treilea weekend la rînd?", am izbucnit brusc: – De ce nu putem să mergem și noi într-un weekend romantic? De ce? De ce? De ce?

– E o idee bună, a zis Daniel blînd și și-a retras mîna din rochia, mea. Ce-ar fi să faci o rezervare undeva pentru weekend-ul viitor? Într-un hotel rustic frumos. Plătesc eu.

Miercuri, 21 iunie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame (f., f.b.), unități de alcool: 1, țigări: 2, bilete la loteriei (f.b.), minute petrecute examinînd broșuri: 237 (prost).

Daniel a refuzat să mai discute despre weekend-ul romantic sau să se uite cu mine prin broșuri și mi-a interzis să mai pomenesc despre așa ceva pînă la plecare, sîmbătă. Cum crede el că pot să-mi ascund exaltarea pe chestia asta, cînd mi-o doresc de atîta vreme? De ce oare bărbații nu s-au deprins să viseze la vacanțe, să le aleagă din broșuri, să le plănuiască și să și le imagineze în același fel în care (măcar unii dintre ei) au învățat să gătească sau să coasă? Mi se pare hidos să port de una singură

povara planificării acestui weekend romantic. Wovingham Hali pare a fi destinația ideală – e un loc de bun gust, dar nu de prea mare clasă, cu paturi stilate, cu un lac în apropiere și cu sală de sport (în care nu se va intra), dar dacă lui Daniel nu-i va plăcea?

Duminică, 25 iunie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame, unități de alcool: 7, țigări: 2, calorii: 4587 (hait!).

O, Doamne. Daniel a decis că locul are un stil modern din momentul în care am ajuns, pentru că se vedeau trei Rolls-Royce-uri parcate la intrare, iar unul dintre ele era galben. Mă luptam cu senzația pătrunzătoare de frig teribil, iar eu împachetasem haine pentru temperaturi de treizeci de grade! Și iată ce pusesem în bagaj:

Costume de baie 2.

Bikini 1.

Rochiță vaporosă albă 1.

Rochie subțire 1.

Papucei-roz-de-femeie-de-stradă 1 pereche.

Rochie mini de culoarea ceaiului 1.

Ursuleț negru de mătase 1.

Sutiene, chiloți, port-jartiere (de diverse tipuri).

S-a auzit un trăsnet de cum am intrat dîrdîind după Daniel, și am constatat că holul e ticsit de domnișoare de onoare și bărbați în costume de culoarea piersicii și că noi doi sîntem singurii vizitatori din hotel care nu venisem la nunta care urma să aibă loc acolo.

– Uf! Nu e așa că e oribil ce se petrece la Srebrenica? am bînguit eu mecanic, pentru a pune lucrurile în perspectiva corectă.

Să spun sincer, nu am priceput niciodată prea bine ce se petrece în Bosnia. Credeam că bosniicii sînt cei care locuiesc în Sarajevo și că sîrbi sînt cei care îi atacă, dar dacă e așa, atunci cine sînt sîrbi bosnieci?

– Păi, dacă ai petrece mai puțin timp citind broșuri și mai mult timp citind ziarul, ai ști, s-a stropșit Daniel.

– Ei bine, ce anume se petrece?

– Doamne sfinte, ia te uită ce țîțe are domnișoara aia de onoare.

– Și cine sînt musulmanii bosnieci?

– Reverele de la costumul tipului sînt incredibil de uriașe.

Am avut senzația bruscă și indubitabilă că Daniel încearcă să schimbe subiectul conversației.

– Sîrbi bosnieci sînt aceiași cu cei care atacă Sarajevo?

Tăcere.

– Atunci, de cine aparține Srebrenica?

– Srebrenica e zonă liberă, a zis Daniel pe un ton superior.

– Și atunci, cum se face că oamenii din zona aceea liberă sînt cei care au atacat primii?

– Taci din gură.

– Spune-mi doar dacă bosniicii din Srebrenica sînt aceiași cu cei din Sarajevo.

– Sînt musulmani, a zis Daniel triumfător.

– Sîrbi sau bosnieci?

– Vrei să taci o dată din gură?

– Nici tu n-ai habar ce se petrece în Bosnia.

– Ba am.

– Ba nu ai. – Ba am.

– Ba nu ai.

În acest moment, directorul hotelului, îmbrăcat în niște pantaloni largi pînă la genunchi, ciorapi albi, pantofi din piele sclipitoare, haină de blană și cu o perucă pudrată pe cap, s-a plecat spre noi și a spus:

– Cred că veți putea să constatați că foștii locuitori din Srebrenica și Sarajevo sînt cu toții musulmani bosnieci, domnule.

După care a adăugat înțepat:

– Doriți să vă aduc un ziar mîine dimineață, domnule?

Am avut senzația că Daniel e pe cale să îi tragă un pumn. M-am pomenit mîngîindu-i brațul și murmurînd: "Ei lasă, lasă, ușurel", ca unui cal de curse speriat de un camion.

5:30 p.m. Brrr. În loc să zac alături de Daniel pe malul lacului într-o rochiță lungă și vaporeasă, am sfîrșit prin a fi albastră de frig într-o barcă cu vîsle, cu un prosop de-al hotelului înfășurat în jurul umerilor. În cele din urmă, ne-am lăsat păgubași și ne-am retras în camera noastră pentru a face o baie caldă, și am descoperit pe coridor că un alt cuplu avea să ia masa în încăperea care nu fusese rezervată nuntașilor, iar jumătatea feminină a cuplului era p fată pe nume Eileen, cu care Daniel se culcase de două ori și pe care o mușcase din greșeală prea tare de sîn, iar tipa nu mai vorbise cu el de atunci. Cînd am ieșit din baie, Daniel era în pat și chicotea :

– Am o nouă idee de cură de slăbire pentru tine, a zis el.

– Deci tu chiar crezi că sînt grasă.

– Ei bine, ascultă aici. E foarte simplu. Tot ce ai de făcut e să nu mănînci nici un aliment pentru care trebuie să plătești. Așa că la începutul curei ești cam ca un purceluș și nu te invită nimeni la cină. Apoi slăbești, devii osoasă și sexy și bărbații încep să te invite la cină. Atunci te îngrași cu cîteva kilograme și invitațiile se răresc, și iar slăbești.

– Daniel! am explodat eu. Asta e cea mai grosolană, antifeministă și cinică declarație pe care am auzit-o vreodată.

– O, nu vorbi așa, Bridge, a răspuns el. Ce spun eu este prelungirea logică a ceea ce gîndești tu. Eu îți spun întruna că nimănui nu îi plac niște picioare ca de insectă. Toți bărbații își

doresc un fund pe care să poată parca o bicicletă și pe care să poată ține în echilibru o halbă de bere.

Mă încercau sentimente împărțite între grozăvia oribilei imagini cu o bicicletă parcată pe fundul meu și cu o cană de bere în echilibru pe el, furia pe Daniel pentru opinia lui provocator antifeministă și o bruscă derută: nu cumva are dreptate în ceea ce privește conceptele mele legate de relația trupului meu cu bărbații și nu cumva, în acest caz, ar trebui să mănânc imediat ceva delicios și ce anume ar fi acel ceva.

– O să dau drumul la televizor, a zis Daniel, profitând de faptul că rămăsesem pentru moment fără grai, și a apăsă pe un buton de la telecomandă, apoi s-a dus la perdele, care erau din alea, de hotel, cu căptușeală groasă, opacă.

Cîteva secunde mai tîrziu, în încăperea domnea un întuneric aproape deplin, prin care răzbăteau doar sclipirile jocului de cricket de pe ecranul televizorului. Daniel își aprinsese o țigară și tocmai suna la restaurant să comande șase cutii de bere Forsters.

– Vrei ceva, Bridge? m-a întrebat rînjind. Poate niște ceai cu lapte? Fac cinste.

IULIE Ha!

Duminică, 2 iulie

Cincizeci și șase de kilograme și optsprezece grame (fac în continuare treabă bună), unități de alcool: O, țigări: O, calorii: 995, bilete la loterie: O (perfect).

7:45 a.m. Tocmai m-a sunat mama.

– Bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat?

– Stai să duc telefonul în camera cealaltă, așteaptă puțin, am zis eu aruncînd o privire neliniștită în direcția lui Daniel.

Am scos telefonul din priză, m-am strecurat dincolo și l-am băgat din nou în priză, după care am constatat că mama nici nu observase absența mea din ultimele două minute și jumătate și-i dădea liniștită înainte.

– ... Și ce crezi despre toată treaba asta, dragă?

– Aăă, păi nu știu. Tocmai duceam telefonul în cealaltă cameră, după cum ți-am spus, am răspuns eu.

– Aha. Deci nu ai auzit nimic din ce am spus pînă acum?

– Nu.

Pauză.

– Bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat? a luat-o ea de la capăt.

Uneori am impresia că mama mea face parte din lumea modernă, dar alteori că e la un milion de kilometri de toate. Ca atunci cînd lasă mesaje pe robotul meu telefonic, mesaje care conțin doar, rostite cu voce tare și răspicată, cuvintele: "Mama lui Bridget Jones".

– Bună, dragă, ghici ce s-a întâmplat? a repetat ea.

– Ce? am întrebat-o resemnată.

– Una și Geoffrey dau o petrecere pe douăzeci și nouă iulie în grădina lor, petrecere la care toată lumea va veni mascată în cocote sau vicari. Nu crezi că e o idee grozavă? Cocote și vicari! Închipuiește-ți!

M-am chinuit din răspuseri să nu îmi închipui cum ar arăta Una Alconbury împopoțonată cu cizmulițe pe pulpe, rochie gen plasă pescărească și sutien cu găurele. Ca niște oameni de peste șaizeci de ani să organizeze un asemenea eveniment părea de-a dreptul nefiresc și chiar nelalocul lui.

– Ei, oricum, m-am gîndit că ar fi nemaipomenit dacă tu și cu... (pauză semnificativă) ...și cu Daniel ați veni. Murim toți de curiozitate să-l cunoaștem.

Am înțepenit la ideea că relației mele cu Daniel aveau să-i fie disecate toate aspectele ei cele mai intime și discrete în cadrul prânzurilor festive de la clubul Lifeboat din Northamptonshire.

– Nu cred că așa ceva ar fi tocmai pe gustul lui Daniel și...

Tocmai când spuneam asta, scaunul pe care mă sprijineam, din motive necunoscute, cu genunchii, în timp ce stăteam aplecată peste masă, a alunecat de sub mine și s-a răsturnat cu zgomot pe podea.

Cînd am recuperat receptorul telefonului, mama încă vorbea.

– Da, grozav. Se pare că și Mark Darcy o să fie acolo, împreună cu cineva, așa că...

– Ce se petrece aici? Daniel stătea gol pușcă în cadrul ușii. Cu cine vorbești?

– Cu mama, am șuiert disperată din colțul gurii.

– Dă-mi-o mie, a zis el și mi-a luat receptorul din mînă.

Îmi place cînd e autoritar, ca acum, dar nu moji.

– Doamnă Jones, a spus el cu vocea lui cea mai suavă. Daniel la telefon.

Aproape că o și vedeam pe mama dîndu-și ochii peste cap, măgulită de atenție.

– Este prea devreme într-o zi de duminică pentru un telefon. Da, într-adevăr, este o zi absolut splendidă. Cu ce vă putem fi de folos?

S-a uitat la mine preț de cîteva secunde, în timp ce ea vorbea de zor, apoi și-a îndreptat atenția din nou spre receptor.

– Da, firește, voi fi încîntat să vin. Voi nota evenimentul în calendarul meu pentru data de douăzeci și nouă și-mi voi căuta gulerul alb de preot. Și acum, cred că noi o să ne ducem să dormim mai departe. Aveți grijă de dumneavoastră. La revedere. Da, da. La revedere, a zis el cu fermitate și a închis telefonul.

– Ai văzut? a făcut el cu un aer încrezut, o mînă fermă, de asta e nevoie în relațiile cu mama ta.

Sîmbătă, 22 iulie

Cincizeci și cinci de kilograme și șizeci și trei de grame (hmmm, trebuie să mai dau jos vreo cinci sute de grame), unități de alcool: 2, țigări: 7, calorii: 1562.

De fapt, sînt de-a dreptul încîntată de ideea că Daniel va veni la petrecerea cu cocote și vicari de sîmbăta viitoare. Va fi atît de plăcut să nu mai fiu nevoită, ca pînă acum, să conduc pînă acolo de una singură, să ajung acolo de una singură și să fiu asaltată de toate acele veșnice întrebări cum că de ce nu am și eu un prieten. Va fi o zi splendidă și călduroasă. Poate vom reuși să transformăm întreg evenimentul într-un fel de weekend romantic și să stăm la un motel (sau la un hotel fără televizor în cameră). Aștept cu plăcere ca Daniel să-l cunoască pe tata. Sper să îl placă.

2 a.m. M-am trezit scăldată în lacrimi din cauza unui coșmar hidos: dădeam extemporal la franceză și realizasem tocmai cînd predam lucrarea că uitasem să revizuiesc materialul și că nu aveam nimic pe mine în afară de șorțulețul pe care-l purtam la atelierul de lucru manual, șorțulețul pe care mă căzneau cu disperare să mi-l trag cît mai mult împrejurul meu, pentru ca domnișoara Chignall să nu observe că nu aveam chiloți. Mă așteptam ca Daniel să îmi arate măcar un dram de înțelegere. Știu că totul e generat, de fapt, de îngrijorarea mea cu privire la cariera profesională, dar el și-a aprins doar o țigară și mi-a cerut să îi mai povestesc o dată episodul cu șorțulețul de la atelier.

— Ce-ți pasă ție, cu diploma ta de la Cambridge, am șoptit eu ștergîndu-mă la nas. N-am să uit niciodată cum m-am simțit cînd am văzut nota 4 în dreptul mediei la franceză și mi-am dat seama că nu pot merge la Manchester. Chestia asta mi-a schimbat tot cursul vieții.

– Ar trebui să mulțumești stelei tale norocoase, Bridge, a zis el, lăsându-se din nou pe spate și suflând fumul țigării spre tavan. Te-ai fi măritat probabil cu vreun Geoffrey Boycott³⁹ și ți-ai fi petrecut tot restul vieții spălând după el. Și, oricum... a început el să rîdă... nu e nimic rău în a deține o diplomă de la... de la... (de-acum rîdea așa de tare, că abia mai putea să vorbească)... de la Bangor⁴⁰.

– Gata, m-am săturat. Mă duc să mă culc pe canapea, am țipat eu și am sărit din pat.

– Ei, Bridge, nu fi așa, a zis el și m-a tras îndărăt. Știi bine că eu te consider... un gigant intelectual. Trebuie doar să înveți să interpretezi viaelo.

– Și ce îmi spune mie, mă rog, visul ăsta? am întrebat eu morocănoasă. Că nu mi-am atins încă întregul potențial intelectual?

– Nu chiar.

– Atunci, ce?

– Păi, după mine, chestia cu prezența șorțulețului și absența chiloților reprezintă un simbol destul de limpede, nu-i așa?

– Care anume?

– Înseamnă că urmărirea unui țel intelectual inutil stă în calea adevăratei tale meniri.

– Și care ar fi adevărata mea menire?

– Păi, aceea de a găti pentru mine, firește, draga mea, a zis el, amuzat din nou peste poate de propriile-i glumite. Și aceea de a umbla prin casă fără chiloți pe tine.

Vineri, 28 iulie

³⁹ Faimos jucător britanic de cricket, născut în 1940.

⁴⁰ University of Wales Bangor, unde a studiat Bridget, mai puțin bine cotate decât Universitatea din Manchester.

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (trebuie să fac ceva cură de slăbire pentru mâine), unități de alcool: 1 (f.b.), țigări: 8, calorii: 345.

Mmmm. Daniel a fost foarte drăguț în seara asta și m-a ajutat ore în șir să îmi aleg hainele pentru petrecerea cu cocote și vicari. Mi-a tot sugerat variante de combinații vestimentare, și-n acest timp stătea și lua totul în considerație. I-a plăcut și ideea unui guler alb de preot pe o bluză neagră, cu bretele negre de mătase, ca un fel de melanj între cocotă și vicar, dar la urmă, după ce am umblat o vreme cu amabele pe mine, a decis că cea mai bună combinație este un body de mătase, cu dres și port-jartier, cu șorțuleț gen cameristă franțuzoaică, pe care îl făcusem noi din două batistuțe, o panglică, o fundiță și o coadă de iepuraș din blăniță. A fost foarte frumos din partea lui să petreacă atîta timp cu mine pentru asta. Uneori, am impresia că e foarte afectuos. Și a insistat în mod deosebit să facem sex în seara asta. Ooo, cu cîtă nerăbdare aștept ziua de mâine.

Sîmbătă, 29 iulie

Cincizeci și cinci de kilograme și șizeci și trei de grame (f.b.), unități de alcool: 7, țigări: 8, calorii: 6245 (la naiba cu Una Alconbury, Mark Darcy, Daniel, mama, cu toată lumea).

2 p.m. Nici nu-mi vine să cred că s-a întîmplat ce s-a întîmplat. Pe la ora unu dupăamiază Daniel tot nu se trezise, iar eu eram deja îngrijorată, pentru că petrecerea începea la două și jumătate. În cele din urmă, l-am trezit cu o ceașcă de cafea și i-am zis:

– Cred că e cazul să te scoli, trebuie să fim acolo la două și jumătate.

– Unde? a întrebat el.

– La petrecerea cu cocote și vicari.

– O, Doamne. Uite ce e, scumpa mea, tocmai mi-am adus aminte că am o grămadă de lucru în weekend-ul ăsta. Trebuie neapărat să stau acasă și să lucrez.

Incredibil. Doar mi-a promis că vine. Toată lumea știe că, atunci când ai un prieten, se presupune că e alături de tine la reuniunile astea hidoase de familie, dar el își închipuie că, dacă pomenește doar conceptul "am de lucru", poate să se debaraseze de orice. Acum, toți prietenii familiei Alconbury își vor petrece întreaga seară întrebându-mă dacă am un prieten și nu vor crede când le voi spune că am.

10 p.m. Nici nu-mi vine să cred prin ce-am trecut. Am mers cu mașina două ore, am parcat în fața locuinței familiei Alconbury și, în speranța că arăt cum trebuie în costumul de iepuraș, am ocolit clădirea, ca să ajung în grădină, de unde auzeam răzbă-tînd glasuri vesele. Tocmai când traversam gazonul ca să ajung la ei, am realizat cu oroare că, în loc de costume de cocote și vicari, doamnele erau îmbrăcate în lejere deux-pièces peste genunchi, iar domnii – în pantaloni largi și pulovere en-coeur. Am rămas acolo, înțepenită ca un... mă rog, ca un iepure. Apoi, în vreme ce toată lumea se holba la mine, Una Alconbury, îmbrăcată într-o rochie plisată roz, a venit spre mine și mi-a întins un pahar cu o băutură plină cu bucățele de mere și frunze.

– Bridget! Sînt încîntată să te văd. Servește un Pimm's*, a zis ea.

– Credeam că e o petrecere cu cocote și vicari, am șuiert eu.

– Ei, dragă Doamne, nu te-a sunat Geoff? a zis ea.

Nu se poate. Cum adică, ea își imagina că așa mă îmbrac eu în mod normal, ca un iepuraș?

– Geoff! a strigat ea. N-ai sunat-o pe Bridget? Așteptăm cu toții să facem cunoștință cu prietenul tău, a continuat ea, uitîndu-se de jur împrejur. Unde e?

– Are de lucru, am bombănit eu.
– Și ce face micuța mea Bridget? a întrebat unchiul Geoffrey, strecurându-se pe lângă mine îmbufnat.

– Geoffrey, i s-a adresat Una cu răceală.

– Ei, da, da. Toți prezenți și totul corect, m-am supus ordinelor, să trăiți, dom' locotenent, a zis el și a salutat, după care și-a înfundat fața în umărul ei, chicotind: Dar am dat de unul din mesajele alea curioase de pe robotul ei.

– Geoffrey, a șuierat Una. Du-te-de-vezi-ce-face-grătarul. Îmi pare rău, draga mea, dar vezi tu, am decis că, după toate scandalurile cu vicarii de pe aici, nu are nici un rost să dăm o petrecere cu cocote și vicari, pentru că... a început ea să rîdă... pentru că și așa toată lumea știe că vicarii chiar sînt cocote. Ei, dragă Doamne, a continuat ea, ștergîndu-și lacrimile. Ei, și cum e cu tipul tău cel nou? Ce caută la lucru sîmbăta? Brrrr! Nici măcar nu e un pretext foarte plauzibil, nu-i așa? Cum o să te mărităm noi în stilul ăsta?

– În stilul ăsta, voi sfîrși prin a deveni damă de companie, am bombănit eu, canonindumă să îmi scot codița de iepuraș de pe fund.

Am simțit ochii cuiva ațintiți asupra mea și mi-am ridicat privirea: Mark Darcy se holba la codița mea. Alături de el se afla avocata cea înaltă, subțire, rasată, îmbrăcată într-o rochie mov delicată și o jachetă, ca Jacqueline Onassis, cu ochelari de soare ridicați pe creștet.

Vrăjitoarea încrezută a rînjit în direcția lui Mark, după care m-a analizat cu impertinență din cap pînă în picioare.

– Ai venit cumva de la altă petrecere? a susurat ea.

– De fapt, tocmai eram în drum spre serviciu, am ripostat eu, moment în care Mark Darcy a zîmbit ușor și și-a întors privirea în altă parte.

– Bună, dragă, nu mă pot opri în momentul ăsta. Filmăm, a ciripit mama, în timp ce se grăbea în direcția noastră; purta o bluză turcoaz plisată, legată cu o fundă deasupra taliei și flutura

în mîna o clachetă. Ce Doamne iartă-mă ai pe tine, draga mea? Arăți ca o prostituată de doi bani. Liniște absolută, vă rog, toată lumea, șiii... a zbierat ea spre Julio, care avea o cameră video la ochi, MOTOR!

Neliniștită, l-am căutat din priviri pe tata, dar nu l-am văzut nicăieri. L-am zărit pe Mark Darcy vorbind cu Una și arătînd spre mine, după care Una m-a privit semnificativ și s-a grăbit să vină.

* Băutură gen cocktail, introdusă în Anglia în secolul al XIX-lea, după o rețetă a lui James Pimm.

– Bridget, îmi pare sincer rău pentru încurcătura cu costumul, mi-a zis ea. Mark tocmai îmi spunea că trebuie să te simți foarte stingherită între toți oamenii ăștia mai bătrîni îmbrăcați așa. N-ai vrea să-ți împrumut ceva de îmbrăcat?

Am petrecut restul serii purtînd peste body-ul cu port-jartieră rochia cu mîneci bufante, cu floricele, primăvăratică pe care o purtase Janine cînd fusese domnișoară de onoare, cu Natasha lui Mark Darcy rînjind tot timpul, și cu mama venind din cînd în cînd la mine și zicînd:

– E o rochie frumușică, dragă. STOP CAMERA!

– Nu cred că e mare lucru de capul ei, tu ce crezi? m-a întrebat Una cu glas tare, arătînd din cap spre Natasha, imediat ce am rămas singure. Prea arată a cuconiță. Elaine crede că tipa vrea cu disperare să se vadă la casa ei. A, bună, Mark! Mai vrei un pahar de Pimm's?

Păcat că nu a putut și Bridget să-l aducă pe prietenul ei. E un tip norocos, nu-i așa?

Toate acestea fuseseră rostite pe un ton agresiv, de parcă Una considera o insultă faptul că Mark alesese o prietenă care a) nu eram eu și b) nu îi fusese prezentată la una dintre petrecerile ei cu curcan și sos curry.

– Cum îl cheamă, Bridget? Daniel, parcă? Pam zice că e unul dintre acei tineri editori senzaționali.

- Daniel Cleaver? a întrebat Mark Darcy.
 - Da, ca să spun drept, chiar el, am răspuns eu, împingându-mi bărbia înainte.
 - E un prieten de-al tău, Mark? a întrebat Una.
 - În nici un caz, a răspuns el scurt.
 - Oooo. Sper că e destul de bun pentru micuța noastră Bridget, a insistat Una și mi-a făcut cu ochiul, de parcă totul era grozav de amuzant, și nu hidos.
 - Cred că pot să repet, cu deplină certitudine: în nici un caz, a zis Mark.
 - A, stai puțin, iat-o pe Audrey. Audrey! a strigat Una, fără să asculte răspunsul, apoi a luat-o din loc, slavă Domnului.
 - Mi se pare mie, sau tu chiar consideri că ai spus ceva grozav de deștept, i-am zis eu furioasă după ce Una a plecat.
 - Poftim? a făcut Mark, vizibil surprins.
 - Nu mă lua pe mine cu "Poftim", Mark Darcy, am bombănit eu.
 - Vorbești ca mama, a zis el.
 - Presupun că tu consideri normal să împrști cu noroi prietenii cuiva în fața prietenilor părinților ei, când aceștia nici nu sînt acolo să se apere, și asta numai pentru că ești gelos! mam răstit eu.
- M-a privit o clipă distrat, de parcă ar fi ascultat cu totul altceva.
- Scuze, a zis el în cele din urmă. Încercam doar să înțeleg ce vrei să spui. Am făcut eu cumva... Sugerezi că aș fi gelos pe Daniel Cleaver? Din cauza ta?
 - Nu, nu din cauza mea, am zis eu furioasă, pentru că îmi dădeam seama că exact așa trebuie să fi sunat. Presupuneam doar că trebuie să ai și un alt motiv ca să te porți atît de oribil cu prietenul meu, în afară de răutatea pură.
 - Mark, dragule, a ciripit Natasha, pășind delicat pe iarbă ca să ajungă pînă la noi. Era atît de înaltă și subțire, încît nici n-avusese nevoie să poarte pantofi cu toc, așa că acum putea să

plutească pe gazon fără a i se înfige tocurile în iarbă, ca o cămilă în deșert. Vino și povestește-i mamei tale despre mobila de sufragerie pe care am văzut-o în Conran.

– Ai grijă de tine, atîta doar, mi-a spus el cu glas scăzut, și i-aș spune și mamei tale același lucru, a adăugat el, arătînd semnificativ în direcția lui Julio, în timp ce Natasha îl tîra de acolo.

După încă patruzeci și cinci de minute petrecute în această oroare, am putut în sfîrșit să plec decent, spunîndu-i Unei că am de lucru.

– Voi, fetele astea preocupate de carieră! Nu poți amîna viața personală la nesfîrșit, să știi, ceasul bate: tic-tac, tic-tac, a zis ea.

A trebuit să fumez o țigară în mașină timp de vreo cinci minute, înainte de a mă simți îndeajuns de calmă ca să pot pleca. Tocmai cînd am cotit spre șosea, am văzut mașina tatei rulînd în sens invers. Alături de el, pe scaunul din față, era Penny Husbands-Bosworth, care purta un basc din mătase roșie și două urechi de iepuraș.

Cînd am ajuns înapoi la Londra și am ieșit de pe autostradă, eram destul de prost dispusă, și-apoi ajunsesem mai repede decît preconizasem, așa că m-am gîndit ca, în loc să mă duc direct acasă, să trec pe la Daniel, să mă relaxez puțin.

Am parcat nas în nas cu mașina lui Daniel. Nu a răspuns cînd am sunat la ușă, așa că am așteptat cîteva clipe, apoi am sunat din nou – mai știi, o fi fost în mijlocul unei reprize pasionante sau așa ceva. Din nou, nici un răspuns. Știam că trebuie să fie acasă, doar mașina lui era acolo, și îmi spusese că are de gînd să lucreze și să se uite la cricket. M-am uitat în sus spre fereastra lui, și iată-l acolo pe Daniel. I-am zîmbit radios, am fluturat din mîină și am arătat spre ușă. El a dispărut, am presupus eu, ca să apese pe buton, așa că am sunat din nou. I-a trebuit ceva timp să răspundă la interfon:

– Bună, Bridge. Tocmai vorbeam la telefon cu America. Pot să cobor și să ne vedem la crîșmă în zece minute?

– În regulă, am răspuns voioasă fără să stau pe gînduri, și am luat-o spre colț.

Dar cînd m-am uitat îndărăt, l-am văzut din nou, dar nu vorbind la telefon, ci privind-mă în continuare de la fereastră.

Vicleană ca o vulpe, m-am prefăcut că nu observ nimic și am mers mai departe, dar în sinea mea mă zbuciumam nebunește. De ce mă urmărea din priviri? De ce nu îmi deschisese de la bun început? De ce nu apăsase pur și simplu pe buton ca să mă lase să intru? Dintr-o dată, adevărul m-a străfulgerat ca o lovitură de trăsnet. Era cu o femeie.

Cu inima bătînd-mi nebunește, m-am dat după colț, m-am lipit de zid și am tras cu ochiul să văd dacă plecase de la fereastră. Nici urmă de el. M-am grăbit să mă întorc și m-am ghemuit pe veranda de-alături, cu privirea ațintită asupra ușii lui, ca să văd dacă va ieși o femeie pe-acolo. Am așteptat așa, ghemuită, o bucată de vreme. Dar pe urmă am început să mă gîndesc: chiar dacă avea să iasă pe-acolo o femeie, de unde puteam ști că venea din apartamentul lui Daniel, și nu dintr-unul din celelalte apartamente ale clădirii? Și ce puteam să fac? Să o iau de guler? Să o arestez în numele poporului? Și-apoi, ce îl putea împiedica să o lase în apartament, după ce ar fi instruit-o să îl aștepte acolo pînă ajunge el la crîșmă?

M-am uitat la ceas. Șase și jumătate. Ha! Crîșma nici nu se deschisese încă. Pretext perfect. Cu îndrăzneală, m-am grăbit să mă întorc la ușă și să apăs din nou pe butonul interfonului.

– Bridget, tot tu ești? s-a răstit el.

– Crîșma nu a deschis încă.

Liniște. Mi s-a părut mie sau am auzit o voce pe fundal? În dorința de a nega adevărul, mi-am zis că poate se ocupa doar cu spălarea banilor murdari, sau poate doar trafica droguri. Poate se chinuia acum să ascundă saci de plastic plini cu cocaină pe sub

podea, ajutat de câțiva bărbați sud-americiani măslinii, cu părul prins în coadă de cal.

- Lasă-mă să intru, am zis eu.
- Ți-am mai spus, vorbesc la telefon.
- Lasă-mă să intru.
- Ce? încerca să câștige timp, era limpede.
- Apasă pe buton, Daniel, am zis eu.

Ciudat cum poți întotdeauna să descoperi prezența cuiva, chiar dacă nu vezi persoana cu pricina, nu o auzi și nici nu o detectezi cu ajutorul celorlalte simțuri. O, da, firește, am verificat colțurile fiecărui etaj în drum spre apartamentul lui și nu se ascundea nimeni. Dar știam sigur că se află o femeie acasă la Daniel. Poate o adiere vagă... sau ceva în comportamentul lui. Orice ar fi fost, știam pur și simplu.

Stăteam acolo amîndoi, la capetele opuse ale sufrageriei. Îmi doream cu disperare s-o iau la goană de colo-colo și să deschid toate sertarele, cum făcea mama uneori, și să sun la 1471, ca să aflu dacă era cumva în memoria calculatorului vreun număr de America.

- Ce haine porți? m-a întrebat el.

În toată agitația asta, uitasem cu totul de rochia împrumutată de la Janine.

– Rochia unei foste domnișoare de onoare, am zis eu înțepată.

- Vrei ceva de băut? m-a întrebat Daniel.

M-a fulgerat un gând: trebuie ca el să se ducă la bucătărie, ca să pot începe să cotrobăi peste tot.

- O ceașcă de ceai, te rog.
- Te simți bine? m-a întrebat el.

– Da! Minunat! am ciripit eu. M-am distrat de minune la petrecere. Am fost singura îmbrăcată în cocotă, a trebuit să pun pe mine o rochie de domnișoară de onoare, Mark Darcy era acolo cu Natasha, porți o cămașă foarte drăguță...

M-am oprit cu răsuflarea tăiată, căci îmi dădeam seama că devenisem (nici nu se mai putea spune "deveneam") exact ca mama.

M-a privit o clipă, apoi s-a dus la bucătărie, moment în care m-am repezit spre partea celalaltă a încăperii ca să caut după canapea și în dosul draperiilor.

– Ce faci?

Daniel stătea în ușă.

– Nimic, nimic. Mă gândeam doar că poate am uitat o fustă de-a mea după canapea, am zis agitată, ridicând pernele canapelei, ca într-o comedie franțuzească.

M-a privit bănuitor și s-a dus din nou în bucătărie.

Mi-am dat seama că nu aveam timp să formez 1471, așa că am deschis iute sertarul unde ținea așternuturile – nici urmă de prezență omenească – apoi am venit după el în bucătărie, deschizând în drum ușa șifonierului de pe hol, moment în care din el au căzut o scîndură de călcat și o cutie cu pantofi vechi, care s-au împrăștiat pe dușumea.

– Ce faci? m-a întrebat din nou Daniel cu blîndețe, venind din bucătărie.

– Scuze, mi s-a prins mîneca în ușa șifonierului, am zis eu. Tocmai mă duceam la baie.

Daniel se holba la mine ca la o apucată, așa că nu mă puteam duce să verific și dormitorul. În schimb, m-am închis în toaletă și am început să caut cu frenezie. Nu prea știam exact ce caut, poate fire de păr lung și blond, șervețele cu urme de ruj pe ele, perii de păr care nu erau ale lui – oricare din astea ar fi fost un semn. Nimic. Apoi am deschis ușurel ușa, m-am uitat în stînga și în dreapta, am deschis ușa dormitorului lui Daniel și aproape am explodat. Acolo se afla cineva.

– Bridge.

Era Daniel care ținea defensiv în fața lui o pereche de blugi.

– Ce cauți aici?

– Te-am auzit întrînd, așa că... m-am gîndit că... e o misiune secretă, am zis și m-am apropiat de el într-un fel care ar fi putut fi considerat sexy, dacă se putea face abstracție de rochia aceea primăvărată și cu motive florale.

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, l-am cuprins cu brațele, încercînd să detectez pe cămașa lui miros de parfum și în același timp să privesc spre pat, care era nefăcut, ca de obicei.

– Mmmm, încă mai ai pe dedesubt costumul de iepuraș, nu-i așa? a zis el și a început să îmi desfacă rochia de domnișoară de onoare, apăsîndu-și trupul pe al meu într-un mod care făcea ca intențiile să-i fie foarte clare. Mi-a trecut brusc prin minte că totul ar putea să fie o înșelătorie și că avea să încerce să mă seducă în timp ce femeia aceea s-ar fi strecurat afară neobservată.

– Ooo, fierbe ceainicul, de bună seamă, a spus Daniel brusc, mi-a tras la loc fermoarul și m-a bătut cordial pe umăr, într-un fel care nu-i stă deloc în fire. De obicei, o dată ce se pornește, duce lucrurile la finalitatea lor firească, fie că vine un tsunami, un cutremur sau că apare imaginea Virginiei Bottomley* goală la televizor.

– A, da, fă ceaiul, am zis eu, gîndindu-mă că asta îmi va oferi ocazia de a mă uita prin dormitor și de a trage cu ochiul și prin birou.

– După tine, a zis Daniel și m-a împins afară din dormitor, închizînd ușa după el, așa că a trebuit să merg înaintea lui în bucătărie. În drum, am văzut ușa care ducea spre terasa de pe acoperiș.

– Mergem să stăm jos? a zis Daniel.

Deci acolo era, pe afurisita aia de terasă.

– Ce-i cu tine? a întrebat el, în timp ce eu priveam bănuitoare spre ușă.

– Ni-mic, am cîntat eu vesel, plutind spre sufragerie. Sînt cam obosită de la petrecere, atîta tot.

M-am aruncat pe canapea, întrebîndu-mă dacă e cazul să mă reped ca fulgerul în birou, acela fiind ultimul loc din

apartament unde putea să fie, sau să dau năvală cu toată artileria pe terasă. Mi-am zis că, dacă nu era pe terasă, era în birou, în șifonierul din dormitor sau sub pat. Și dacă noi mergeam pe terasă, ea putea să se strecoare afară. Dar dacă așa stăteau lucrurile, Daniel ar fi propus mai demult să mergem pe terasă.

Daniel mi-a adus o ceașcă de ceai și s-a așezat la laptop-ul lui, care era deschis și în funcțiune. Abia atunci m-am gândit că poate nu exista nici o femeie. Pe ecran se afla un document – poate chiar lucrase și vorbise la telefon cu America. Iar eu mă făceam definitiv de rîs purtîndu-mă ca o apucată.

– Ești sigură că totul e în regulă, Bridge?

– E-n regulă, da. De ce întrebi?

– Păi, vii aici neanunțată, îmbrăcată ca un iepure deghizat în domnișoară de onoare, dai năvală de-a dreptul curios prin toate camerele mele. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, mă întrebam doar dacă există o explicație pentru toate astea, atîta tot.

Mă simțeam chiar ca o nătăfleată. Și de vină era doar afurisitul de Mark Darcy, care-și dăduse atîta silință să-mi distrugă relația, băgîndu-mi în cap tot felul de suspiciuni. Bietul Daniel, era atît de nedrept să îl bănuiesc în felul ăsta, și numai pe baza vorbelor aruncate de un avocat de mare succes în domeniul drepturilor omului, arogant răutăcios și lipsit de caracter. Apoi am auzit un zgomot ca un hîrșîit pe acoperiș, deasupra noastră.

– Cred că, de fapt, mi-e cam cald, am zis, urmărindu-l atentă pe Daniel din priviri. Cred că o să mă duc să mă odihnesc puțin pe terasă.

– Pentru Dumnezeu, stai locului măcar un minut! a țipat el, țîșnind de la locul lui pentru a-mi bloca drumul, dar am fost mai rapidă decît el. M-am ferit cu iuțeală, am trecut pe lîngă el, am fugit pe scări în sus și am deschis ușa spre terasă.

Iar acolo, întinsă pe un șezlong – o femeie bronzată, cu picioare lungi, cu păr blond, goală pușcă. Am rămas locului înghețată, simțindu-mă ca o budincă enormă îmbrăcată în rochie

de domnișoară de onoare. Femeia a ridicat capul, și-a scos ochelarii de soare și m-a privit cu un ochi închis. L-am auzit pe Daniel venind pe scări după mine.

– Dar, iubitele, a zis femeia, cu un pronunțat accent american, privindu-l peste capul meu. Parcă spuneai că e suplă.

* Fostă ministru al sănătății între 1989 și 1995, membră în Camera Deputaților.

AUGUST

Dezintegrare

Marți, 1 august

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 3, țigări: 40 (dar nu mai trag în piept, ca să pot fuma mai mult), calorii: 450 (nu mai mănânc), telefoane la 1471:14, bilete la loterie: 7.

5 a.m. Mă prăbușesc. Iubitul meu se culcă cu o namilă bronzată. Mama mea se culcă cu un portughez. Jeremy se culcă cu o vagaboandă oribilă, prințul Charles se culcă cu Camilla Parker-Bowles. Nu mai știu în ce să mai cred sau ce valori să mai apreciez. Aș vrea să îl sun pe Daniel, în speranța că poate o să nege totul, că va oferi o explicație plauzibilă pentru valchiria aceea fără de îmbrăcăminte de pe terasă – o soră mai mică, o vecină sinistrată în urma vreunei inundații – ceva care ar face ca totul să fie iar bine. Dar Tom a lipit pe telefonul meu o bucată de hîrtie pe care scrie: "Nu îl suna pe Daniel, altfel o să-ți pară rău".

Trebuia să mă fi dus să stau la Tom, cum îmi sugerase el. Nu pot să sufăr să fiu singură în miez de noapte, fumînd și

orăcâind ca o psihopată dilie. Mă tem să nu mă audă Dan, vecinul de dedesubt, și să sune la vreun spital de nebuni. O, Doamne, ce e în neregulă cu mine? De ce nu-mi iese niciodată nimic? Pentru că sînt prea grasă. Mă bate gîndul să îl sun din nou pe Tom, dar l-am sunat abia cu patruzeci și cinci de minute în urmă. Nici nu mă pot gîndi cum o să mă duc la serviciu.

După întîlnirea de pomină de pe terasă, nu i-am adresat nici un cuvînt lui Daniel: am ridicat doar nasul în vînt, m-am strecurat pe lîngă el, am mers în pas de defilare pînă jos, mam suit în mașină și am demarat. M-am dus imediat la Tom acasă, care mi-a turnat pe gît vodcă direct din sticlă, adăugînd abia ulterior suc de roșii și sos Worcester. Cînd am ajuns acasă, am găsit trei mesaje de la Daniel, care mă ruga să îl sun. N-am făcut-o, conform sfatului lui Tom, care mi-a reamintit că singura cale de a avea succes la bărbați este de a te purta cu ei cît poți mai mîrșav. Opinia asta mi se păruse întotdeauna cinică, dar eu m-am purtat frumos cu Daniel și uite ce-a ieșit.

O, Doamne, păsările au început să cînte. Trebuie să plec la serviciu peste trei ore și jumătate. Nu pot. M-a fulgerat brusc o idee strălucită: să o sun pe mama.

10:00 a.m. Mama a fost superbă.

– Draga mea, a zis ea. Bineînțeles că nu m-ai trezit. Tocmai plecam la studio. Nu-mi vine să cred că ești într-o stare atît de jalnică din cauza unui bărbat. Sînt cu toții o turmă de lighioane completamente egocentrice, incontrolabile sexual și nimănui de folos. Ei da, asta te include și pe tine, Julio. Ei, haide, haide, dragă. Capul sus. Du-te înapoi la culcare. Și cînd te duci la serviciu, să fii de o frumusețe răpitoare. Nu lăsa pe nimeni – mai ales pe Daniel – să aibă vreun dubiu cu privire la faptul că l-ai lăsat baltă și ai descoperit dintr-o dată cît de splendidă e viața fără pîrțagul acela încrezut și depravat care o face pe șeful cu tine, și totul va fi bine.

– Dar cu tine totul e în regulă, mamă? am întrebat-o eu, cu gândul la tata, care venise la petrecerea Unei împreună cu văduva-de-azbest Penny Husbands-Bosworth.

– Draga mea, ești o scumpă. Sînt atît de presată!

– Pot să te ajut cu ceva?

– De fapt, da, a zis ea și s-a înseninat. Are vreunul dintre prietenii tăi numărul de telefon al Lisei Leeson? Știi tu, soția lui Nick Leeson*. Mă chinuiesc de nu știu cînd să dau de ea. Sar potrivi mînușă pe emisiunea mea despre oameni singuri.

– Mă refeream la tata, nu la emisiunea ta despre oameni singuri.

– Tata? Nu sînt sub nici un fel de presiune pe tema lui taică-tău. Vezi-ți de treabă, dragă.

– Dar petrecerea... și doamna Husbands-Bosworth.

– A, da, dragă, a fost chiar haios. S-a făcut totalmente de rîs cu încercarea lui de a-mi atrage atenția. Și femeia aia... Cu ce își închipuia că seamănă? Cu un hamster? Ei, gata, trebuie să plec. Sînt îngrozitor de ocupată, dar vrei tu să te gîndești cine ar putea avea

* Fost bancher, implicat în scandalul colapsului din 1993 al băncii Barings, acum în închisoare în Singapore. Faimoasă femeie de afaceri, fugită din Cehoslovacia în perioada Cortinei de fier, s-a măritat cu multimilionarul american Donald Trump și a condus un luxos hotel din New York.

numărul de telefon al Lisei? Stai să-ți dau numărul meu direct de telefon, dragă. Și să nu te mai aud cu văicăreala asta ridicolă.

– Dar, mamă, eu trebuie să lucrez alături de Daniel, eu...

– Eroare totală, draga mea. El e cel care trebuie să lucreze alături de tine. Fă-l să se simtă ca-n iad, iubito. (O, Doamne, zău dacă știu de unde a căpătat un asemenea limbaj.) Chiar mă gîndeam. Ar cam fi cazul să pleci din slujba asta, unde nu ai nici o perspectivă și unde nu te apreciază nimeni. Pregătește-te să îți

dai preavizul, puștoaico. Da, dragă... o să-ți fac rost de o slujbă în televiziune.

Tocmai plec la serviciu, arătînd ca afurisita de Ivana Trump, îmbrăcată în deux-pièces și dată cu ruj sclipitor.

Miercuri, 2 august

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, circumferința pulpelor –patruzeci și șase de centimetri, unități de alcool: 3 (dar cu un vin de calitate f.b.), țigări: 7 (dar nu am tras în piept), calorii: 1500 (excelent), ceaiuri: 0, cafele: 3 (dar făcute cu cafea pură, deci mai puțin producătoare de celulita), total unități de cofeină: 4.

Toate bune. Am de gînd să revin la cincizeci și trei de kilograme și optzeci și două de grame și să îmi eliberez complet pulpele de celulita. Sînt sigură că atunci totul va fi în regulă. M-am înhămat la un program masiv de dezintoxicare, care înseamnă: fără cafea, fără ceai, fără făină albă, fără alcool, fără... mai ce? a, da, mă rog, fără pește, poate. Tot ce ai de făcut e să te freci pe picioare timp de cinci minute dimineața, să faci apoi o baie de un sfert de oră în apă cu uleiuri anticelulită, timp în care celulita se elimină ca o coajă uscată, după care trebuie să mai freci alte uleiuri anticelulită în celulita.

Această ultimă recomandare mă cam nedumerește – ce, uleiul anticelulită chiar se impregnează în celulita prin piele? Care va să zică, dacă te dai cu loțiune de plajă, te alegi cu o celulita bronzată pe dedesubtul pielii? Sau cu sînge bronzat? Sau cu un sistem limfatic bronzat? Brrr. Mă rog.

(Țigări. Asta-mi scăpase mai devreme. Fără țigări. Mă rog. Acum e prea tîrziu. O să o fac și pe asta mîine.)

Joi, 3 august

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame, circumferința pulpelor: patruzeci și șase de centimetri (ce rost mai are, zău așa?), unități de alcool: 0) țigări: 25 (excelent, ținând cont de împrejurări), gânduri negative: aproximativ 445 pe oră, gânduri pozitive: 0.

Din nou o stare mentală deplorabilă. E respingător gândul că Daniel e cu altcineva. Capul mi-e plin de imagini dezgustătoare despre ce fac ei împreună. Planurile cu slăbitul și cu schimbatul personalității m-au ținut pe picioare timp de două zile, dar acum mi-au căzut toate grămadă la picioare. Înțeleg că toate planurile astea nu au fost decât o formă complicată de negare a realității. Mi-am închipuit că mă pot reinventa pe de-a-ntregul într-un număr redus de zile, negînd astfel impactul infidelității dureroase și umilitoare a lui Daniel asupra mea, că, pasămite, totul mi s-a întîmplat într-o încarnare anterioară și că așa ceva nu i se poate întîmpla noii mele personalități ameliorate. Din păcate, realizez acum că întreaga mea activitate din spatele ideii de crăiasă-a-gheții-prea-strident-machiată-și-distantă trecută pe tratament anticelulită era motivată doar de dorința de a-l face pe Daniel să înțeleagă că a apucat-o pe căi greșite. Tom m-a prevenit că așa se va întîmpla și mi-a zis că nouăzeci la sută dintre femeile care își fac operații estetice sînt cele ai căror soți au fugit cu femei mai tinere. Iam spus că namila de pe terasă nu era mai tînără, ci doar mai înaltă, dar Tom zice că nu asta e important. Hmmm.

Daniel mi-a tot trimis mesaje pe calculator la serviciu – "Ar trebui să stăm de vorbă" etc, mesaje pe care le-am ignorat cu bună știință. Dar cu cît îmi trimitea mai multe, cu atît îmi lua foc imaginația, închipuindu-mi că povestea cu autoreinventarea funcționează, că el și-a dat seama că a comis o greșală îngrozitoare, îngrozitoare, că abia acum a înțeles cît de mult mă iubește de fapt și că namila de pe acoperiș plecase de mult din viața lui.

Astăzi după-amiază m-a ajuns din urmă pe coridor, când tocmai plecam acasă.

– Draga mea, trebuie să stăm de vorbă, te rog.

Ca o năîngă ce sînt, m-am dus cu el la un bar american, la Savoy, l-am lăsat să mă consoleze cu o șampanie și cu pălăvrăgeală gen: "Îmi pare atît de rău, mi-e taro dor de tine, bla, bla, bla." Apoi, chiar în clipa în care m-a făcut să recunosc: "O, Daniel, și mie mi-e dor de tine", m-a luat brusc de sus, stil om de afaceri: – Chestia e că Suki și cu mine...

– Suki? Poate vrei să spui Pukey⁴¹, l-am întrerupt eu, gîndind că avea de gînd să spună ceva de genul "sîntem ca frate și soră" sau "sîntem veri" sau "sîntem dușmani de moarte" sau "am rupt relațiile" sau așa ceva.

Da de unde, el a părut supărat.

– O, pot să-ți explic totul, a zis el bosumflat. Între noi e ceva foarte special.

M-am holbat la el, uluită de îndrăzneala schimbării radicale.

– Îmi pare rău, scumpete, a continuat el, în timp ce-și scotea cartea de credit din portofel și se lăsa pe spate în scaun ca să atragă atenția chelnerului, dar o să ne căsătorim.

Vineri, 4 august

Circumferința pulpelor: patruzeci și șase de centimetri, gînduri negative: 600 pe minut, accese de panică: 4, accese de plîns: 12 (dar de ambele dați doar la baie și mi-a dat prin minte să îmi iau rimelul cu mine), bilete la loterie: 7.

La serviciu. În baia de la etajul trei. Povestea asta e de-a dreptul... de-a dreptul... intolerabilă. Cum mi-am putut eu închipui că e o idee bună să am o aventură cu șeful meu? Nu mai

⁴¹ Joc de cuvinte, de la verbul în argou to puke", care înseamnă a vomita.

pot face față aici. Daniel și-a anunțat logodna cu namila. Asistenți de vânzări, despre care nici prin cap nu-mi trecea că au aflat de relația noastră, mă tot sună să mă felicite, iar eu trebuie să explic de fiecare dată că, de fapt, el s-a logodit cu altcineva. Îmi amintesc ce romantic era la început, când totul se reducea la mesaje tainice pe calculator și la câte-o mozoleală prin lift. L-am auzit pe Daniel vorbind la telefon cu Pukey despre întâlnirea lor de diseară, și îi spunea cu voce dulceagă de iepuraș drăgălaș: "Nu prea rău... deocamdată", și mi-am dat seama că vorbea despre reacția mea, de parcă aș fi fost afurisita de Sara Keays⁴² sau cineva asemănător. Chiar mă bate gândul să îmi fac operație estetică.

Marți, 8 august

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 7 (ha, ha), țigări: 29 (ura și la mai mare), calorii: cinci milioane, glanduri negative: 0, glanduri în general: 0.

Tocmai am sunat-o pe Jude. I-am spus câte ceva despre tragedia cu Daniel și ea a fost oripilată, așa că a declarat imediat stare de urgență și a zis că o sună ea pe Sharon și stabilește să ne vedem toate trei la ora nouă. Nu putea mai devreme, pentru că urma să se vadă cu Ticălosul Richard, care se declarase în sfârșit de acord să meargă cu ea la un consilier pe probleme de relații amoroase.

2 a.m. Pff, da ge bine ne-amm distratt aztă-searr... Offf. SStai, că m-am împiedigat.

⁴² Amantă a președintelui partidului conservator britanic, Cecil Parkinson, nevoit să demisioneze în 1987 din cauza relației extraconjugale cu ea.

Miercuri, 9 august

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (dar din rațiuni întemeiate), circumferința pulpelor: patruzeci și unu de centimetri (fie miracol, fie eroare din cauză de mahmureala), unități de alcool: O (dar trupul consumă în continuare unități de alcool de la beția de aseară), țigări: O (sîc).

8 a.m. Brr. Sînt într-o stare fizică dezastruoasă, dar din punct de vedere psihic mă simt mult mai bine după seara de ieri. Jude a sosit furibundă pe motiv că Ticălosul Richard îi trăsese clapa și nu venise la Consilierul pe probleme de relații amoroase.

– Terapista aia a crezut în mod clar că am un prieten imaginar și că sînt o persoană foarte, foarte jalnică.

– Și ce ai făcut? am întrebat eu înțelegătoare, în timp ce alungam din minte un gând urît și neloial venit din partea Satanei, și care glăsuia: "Avea dreptate".

– A zis că trebuie să vorbim despre celelalte probleme pe care le am și care nu sînt legate de Richard.

– Dar tu nu ai probleme în afara celor legate de Richard, a zis Sharon.

– Știu. I-am spus și ei chestia asta, dar tipa mi-a spus cum că eu am o problemă cu limitele relațiilor, și m-a fript de cincizeci și cinci de lire sterline.

– Și el de ce nu a apărut? Sper că viermele acela sadic a avut o scuză decentă, a întrebat Sharon.

– Cică a fost prins la serviciu, a zis Jude. I-am spus așa: "Uite ce e, tu nu ești singurul care are probleme în relațiile cu sexul opus. De fapt, și eu am probleme în relațiile cu sexul opus. Dacă tu o să îți rezolvi vreodată problemele privind relațiile cu sexul opus, o să te izbești de problemele mele privind relațiile cu sexul opus, moment în care va fi prea ttrziu".

– Chiar ai probleme în relațiile cu sexul opus? am întrebat nedumerită, gândind că, mai știi, poate și eu am probleme în relațiile cu sexul opus.

– Bineînțeles că am o problemă în relațiile cu sexul opus, a pufnit Jude. Numai că nimeni nu o observă, pentru că e cufundată pînă peste cap în problemele pe care le are Richard în relațiile cu sexul opus. De fapt, problemele mele privind relațiile cu sexul opus sînt mult mai adînci decît ale lui.

– Chiar așa, a făcut Sharon. Dar omul n-ar trebui să-și afișeze problemele așa, în văzul lumii, cum fac în ziua de azi toți afurisițiiăștia de tineri trecuți de douăzeci de ani.

– Asta voiam și eu să spun, a izbucnit Jude, căznindu-se să își aprindă încă o țigară Silk Cut, fără prea mare succes însă, din cauza problemelor cu bricheta.

– Toată afurisita asta de lume are probleme în relațiile cu sexul opus, a mormăit Sharon pe un ton gutural, aproape ca al lui Clint Eastwood. Trăim într-o cultură-de-trei-minute. Avem cu toții probleme de deficit de atenție. E tipic bărbaților să se alăture unei tendințe globale și să o transforme apoi în instrument propriu, ca să pară ei grozav de deștepți și să părem noi niște proaste. Nimic altceva decît futangeală afectivă.

– Nemernicii! am strigat eu fericită. Mai deschidem o sticlă, fetelor?

9 a.m. Minunat. Tocmai m-a sunat mama.

– Draga mea, a zis ea. Ghici ce s-a întîmplat? Emisiunea Bună ziua are nevoie de un asistent în analize. Actualitate politică, o slujbă excelentă. Am vorbit cu Richard Finch, redactorul-șef, și i-am povestit despre tine. I-am spus că ai facultatea de științe politice, dragă. Nu-ți face griji, o să fie mult prea ocupat ca să verifice. Vrea să vii acolo luni, să stați de vorbă.

Luni. O, Doamne. Asta îmi lasă numai cinci zile ca să mă pun la punct cu politica actuală.

Sâmbătă, 12 august

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (tot din motive întemeiate), unități de alcool: 3 (f.b.), țigări: 32 (f.,f. rău, mai ales că e prima zi în care m-arn lăsat de fumat), calorii: 1800 (b.), bilete la loterie: 4 (binișor), nr. de articole de actualitate politică citite : 1,5, telefoane la 1471: 22 (OK), minute petrecute în furibunde conversații imaginare cu Daniel: 120 (f.b.), minute petrecute închipuindu-mi că Daniel mă va implora să mă întorc la el: 90 (excelent).

Gata. Sînt hotărîită să gîndesc pozitiv în toate privințele, îmi voi schimba viața: voi deveni foarte bine informată cu privire la actualitatea politică, mă voi lăsa definitiv de fumat și voi întemeia o relație funcțională cu un adult responsabil.

8:30 a.m. Încă'nu am tras nici o țigară. F.b.

8:35 a.m. Nici o țigară toată ziua. Excelent.

8:40 a.m. Mă întreb dacă nu a venit cumva ceva drăguț în cutia poștală.

8:45 a.m. Brr. Un document scîrbos de la Agenția de Asigurări Sociale prin care mi se cer o mie patru sute cincizeci și două de lire sterline. Ce? Cum se poate una ca asta? Nu am o mie patru sute cincizeci și două de lire sterline. O, Doamne, am nevoie de o țigară să mă calmez. Nu trebuie să o fac. Nu trebuie să o fac.

8:47 a.m. Tocmai am fumat o țigară. Dar ziua în care mă las de fumat nu începe oficial pînă nu mă îmbrac. Îmi amintesc pe nepusă masă de fostul meu prieten, Peter, cu care am avut o relație funcțională timp de șapte ani, după care am terminat cu

el din motive bine întemeiate, agonizante, pe care nu mi le mai amintesc cu nici un chip. Din cînd în cînd – de regulă, atunci cînd nu are cu cine să meargă în concediu – încearcă să se împace cu mine și zice că vrea să ne căsătorim. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, mă gîndesc că s-ar putea ca Peter să fie răspunsul la întrebările mele. De ce să fiu nefericită și alienată, cînd Peter vrea să fie cu mine? Îi găsesc rapid numărul, îl sun și îi las un mesaj pe robot – prin care îi cer doar să mă sune, nu unul care afișează întregul plan de petrecut restul vieții împreună etc. 1:15 p.m. Peter nu mi-a răspuns la mesaj. Acum urăsc toți bărbații, inclusiv pe Peter.

4:45 p.m. Strategia cu lăsatul de fumat e pulbere. Peter m-a sunat în cele din urmă.

– Bună, Bee (noi ne spuseseam întotdeauna Bee și Waspy). Aveam de gînd să te sun oricum. Am vești bune: mă însor.

Brr. Mă taie o senzație oribilă în zona pancreasului. Foștii prieteni nu ar trebui niciodată, niciodată să se căsătorească, ar trebui să rămîna veșnic celibatari, pînă la sfîrșitul zilelor, pentru a se constitui întotdeauna într-o supapă de siguranță.

– Bee? a zis Waspy. Bzzzzzzz?

– Ăăă, scuză-mă, am bălmăjit eu în timp ce mă sprijineam neputincioasă de perete. Am văzut, ăăă, un accident pe fereastră.

Evident, nu am reținut prea mult din conversație, pentru că Waspy a trîncănit întruna, timp de douăzeci de minute, despre prețul acoperișurilor, după care a încheiat cu:

– Gata, trebuie să plec. Diseară o să gătim cîrnați "Delia Smith" cu fructe de pădure și o să ne uităm la televizor.

Brr. Tocmai am terminat de fumat un pachet de țigări Silk Cut, ca o acțiune de disperare existențială autodistructivă. Sper să devină amîndoi obezi și să-i pescuiască de-acasă pe fereastră cu macaraua.

5:45 p.m. Încerc din greu să mă concentrez a memora numele membrilor cabinetului din umbră, pentru a evita spirala propriilor îndoieli. Nu am văzut-o, firește, pe aleasa lui Waspy, dar mi-o închipui ca pe-o namilă blondă, care șade pe vreo terasă, se trezește la cinci în fiecare dimineață, se duce la sala de sport, se freacă pe tot corpul cu sare, după care conduce o bancă internațională toată ziua, fără să i se întindă rimelul pe față.

Îmi dau seama, copleșită de umilință, că motivul pentru care am fost atât de sigură de Peter toți anii ăștia este acela că eu îi dădusem papucii, și uite că acum el e cel care o termină eficace cu mine, însurându-se cu o domniță cu fund de Namilo-Valchirie. Mă scufund în gânduri morbide și cinice și meditez asupra faptului că mare parte a sufletelor zdrobite de amor suferă mai curînd din cauza egoismului și a mîndriei rănite, decît a unei reale pierderi, și, ca un fel de continuare a acestui raționament, mi-a venit în minte încrederea nesăbuit de exagerată a lui Fergie* că prințul Andrew încă o mai vrea înapoi (pînă cînd s-o căsători cu alta, ha, ha).

6:45 p.m. Tocmai mă așezasem, cu carnețelul de notițe în mînă, să urmăresc știrile de la ora șase, cînd mama a dat năvală cu cîteva plase în mînă.

– Ei, draga mea, a zis ea navigînd grațios pe lîngă mine spre bucătărie. Uite, ți-am adus o supă bună și cîteva rochii elegante de-ale mele pentru luni.

Purta un deux-pieces verzuliu, dres negru și pantofi decupați cu toc înalt. Arăta ca Cilla Black din serialul Blind Date.

– Ei, dar unde ții oalele de supă? a întreat ea, trîntind energic ușile dulăpioarelor din bucătărie. Dragă mea, zău așa. Ce dezordine! Ei, hai, uită-te prin plasele alea în timp ce încălzesc eu supa.

Hotărîta să ignor faptul că a) era luna august, b) era zăpușeală mare, c) era abia ora șase și-un sfert și d) nu voiam deloc să mănînc supă, am privit cu mare precauție în prima plasă

și ochii mi-au căzut pe ceva plisat și sintetic de un galben criant, cu model în frunzulițe.

— Aăă, mamă..., am început eu, dar chiar atunci poșeta ei a început să țîrîie.

— A, trebuie să fie Julio. Mda, mda. Ținea acum telefonul într-un echilibru precar pe bărbie și nota ceva într-un carnețel. Mda, mda. Pune țoala aia pe tine, dragă, mi-a șuierat ea printre dinți. Mda, mda. Mda. Mda.

Acum am pierdut știrile de la televizor, iar ea a plecat la o petrecere cu vin și cașcaval și m-a lăsat arătînd ca Teresa Gorman*, într-un deux-pièces de un albastru scăpărător, cu un furou verde alunecos pe dedesubt și machiată cu albastru de pe pleoape pînă-n sprîncene.

- Nu fi tontuță, dragă, a fost replica ei de despărțire. Dacă nu faci ceva pentru a-ți îmbunătăți aspectul, n-ai să te alegi niciodată cu un alt loc de muncă, darămite cu un alt prieten!

Miezul nopții. După ce a plecat, l-am sunat pe Tom, care m-a luat cu el la petrecerea unui prieten de-al lui, fost coleg la școala de arte, la Galeria Saatchi, ca să mă mai scoată din obsesii.

— Bridget, a murmurat el neliniștit pe cînd intram în sala imaculată și stilată plină de tineri filfizoni. Știi că nu e frumos să rîzi de instalații*, nu-i așa?

* Sarah Ferguson, ducesă de York, fosta soție a prințului Andrew al Marii Britanii * Membru al Parlamentului britanic.

* Formă de expresie a artei vizuale contemporane.

— Bine, bine, i-am răspuns posacă. N-o să fac glumite morbide.

Cineva pe nume Gav a zis "Bună!": douăzeci și doi de ani, sexy, cu o cămașă mulată pe corp, prin care i se reliefa pectoralii ca niște funduri de lemn.

– E de-a dreptul, cu adevărat uimitor, zicea Gav. Seamănă totul cu un fel de Utopia desacrată, cu toate ecourile astea de identități naționale cu adevărat, cu adevărat pierdute.

Ne-a condus surescitat prin încăperea mare, albă și imaculată spre o rolă de hîrtie igienică dispusă invers: cartonul pe dinafară și hîrtia înăuntru.

M-au privit amîndoi plini de speranță. Mi-am dat seama brusc că voi izbucni în plîns. Tom se foia acum primprejurul unei bucăți enorme de săpun în formă de penis. Gav mă privea fix.

– Oh, dar asta e o reacție... a șoptit el respectuos, în timp ce eu mă luptam cu lacrimile... de-a dreptul, de-a dreptul, de-a dreptul fantastică.

– Trebuie să mă duc la toaletă, am izbucnit eu și m-am năpustit într-acolo, pe lîngă un soi de turn format dintr-o grămadă de pungi cu hîrtie igienică.

Era o coadă de oameni care așteptau să intre la o toaletă mobilă și m-am așezat și eu la coadă, tremurînd din toate încheieturile. Tocmai cînd să-mi vină rîndul, am simțit o mîină pe brațul meu. Era Daniel.

– Bridget, ce cauți aici?

– Tu ce-ți închipui? l-am repezit eu. Scuză-mă, mă cam grăbesc.

Am dat buzna în spațiul îngust și abia atunci mi-am dat seama că era doar un obiect de artă care aducea a toaletă, făcut din plastic. Daniel a băgat capul pe ușă.

– Bridge, fii amabilă și abține-te să faci pișu pe instalație, a zis el și a închis ușa la loc.

Cînd am ieșit de-acolo, dispăruse. Nu îi mai vedeam nici pe Gav, nici pe Tom, pe nimeni în cele din urmă, am găsit toaleta adevărată, am intrat și am izbucnit în plîns, gîndindu-mă că nu mă mai pot integra în societate și că va trebui să plec undeva pînă cînd nu mă voi mai simți în acest fel. Tom mă aștepta la ieșire.

– Hai să vorbești cu Gav, a zis el. E nebun după tine.

Mi-a privit apoi chipul și a spus:

– La naiba, hai că te duc acasă.

N-are nici un rost. Când cineva te părăsește, nu îți simți doar lipsa, nu doar întregul mic univers pe care l-ai creat în jurul aceluia cineva se prăbușește și nu doar tot ce vezi sau ce faci îți amintește de el, partea cea mai proastă e gândul că el te-a supus unor teste și, în final, suma particulelor care formează ființa ta a primit ștampila RESPINS. Cum să nu rămâi cu senzația că ești doar un fel de sandwich cu garanția expirată?

– Gav te place, a zis Tom.

– Gav are minte cât un copil de zece ani. Și, oricum, mă place doar pentru că a crezut că plîng din cauza unei role de hîrtie igienică.

– Păi, într-un fel, așa și e, a zis Tom. Afurisitul de Daniel. Nu m-ar surprinde cîtusi de puțin dacă omul ăsta se va dovedi singurul vinovat pentru toate luptele din Bosnia.

Duminică, 13 august

O noapte ordinară. Pe lîngă toate necazurile mele, am încercat să adorm citind ultima ediție a revistei Tatler*, și numai ca să dau acolo de mutra lui Mark Darcy în catalogul celor mai valoroși cincizeci de bărbați de însurat din Anglia, și-i tot dădeau înainte despre cît e el de bogat și de minunat. Brrr. Asta m-a deprimat și mai mult, și zău dacă știu de ce. Mă rog. Gata, n-o să-mi mai plîng singură de milă și o să-mi petrec dimineața învățînd pe de rost toate știrile.

Prînz. Rebecca tocmai m-a sunat și m-a întrebat dacă erau toate "în regulă". Gîndind că se referă la Daniel, am răspuns:

– Oh, păi totul e cam deprimant.

– O, sărmana de tine. Da, l-am văzut pe Peter aseară... (Unde? Ce? Eu de ce nu am fost invitată?) ...și el le spunea tuturor cît ești tu de deprimată din cauza căsătoriei lui. Cum spunea și el,

este o situație, într-adevăr, foarte dificilă, iar femeile nemăritate au tendința de a cădea în disperare pe măsură ce îmbătrânesc...

Pe la vremea prânzului, nu mi-am mai putut vedea liniștită de duminica mea, prefăcîndumă că toate sînt în regulă. Am sunat-o pe Jude și i-am povestit despre Waspy, despre Rebecca, despre interviul pentru un nou loc de muncă, despre mama, despre Daniel și despre nefericirea mea generalizată și am aranjat să ne întîlnim la Jimmy Beez la ora două, să tragem la măsea un pahar de Bloody Mary.

Una dintre cele mai sofisticate reviste sociale din Marea Britanie

6 p.m. Din fericire, Jude tocmai citise o carte strălucită, intitulată Orice femeie este o zeiță. Și cartea asta zice că există, chipurile, în viața fiecăreia un moment cînd toate îi merg prost și nu mai știe încotro s-o ia, și femeia se simte de parcă ar fi înconjurată din toate părțile de uși din oțel care i se închid ermetic în față, ca în Star Trek. Ce trebuie să faci este doar să te porți ca o eroină și să te ții tare, fără a te scufunda într-o mare de autocompasiune sau de alcool, și totul va fi OK. Și că toate miturile grecești, ca și multe dintre filmele de succes au ca subiect soarta unor ființe omenеști puse la grele încercări, dar care nu se lamentează, ci se țin tari și ies pînă la urmă învingătoare.

Și mai zice în cartea asta că a te confrunța cu vremurile de restriște poate fi comparat cu a te afla într-o spirală de scoică, și că există un moment în care oriîncotro te-ai întoarce, totul e dureros și dificil. Este momentul în care te confrunți cu problema sau cu durerea ta din acea clipă. Cînd ajungi în punctul îngust, ascuțit al spiralei, te lovești foarte des de locul acela dureros, căci spirala e foarte strînsă. Pe măsură ce te tot învîrți, vei trece prin momente dureroase tot mai rar, dar tot va trebui să te lovești de ele, așa că, atunci cînd ți se va mai întîmpla asta, nu va trebui să-ți închipui că ai luat-o din nou de la capăt.

Problema e că acum m-am trezit din beție și nu sînt sigură că pricep sută la sută ce vrea să spună cu asta.

M-a sunat mama și am încercat să-i explic cît de greu este să fii femeie și, spre deosebire de bărbați, să ai un termen final pentru a procrea, dar ea a spus doar:

– Zău așa, dragă. Voi, fetele din zilele noastre, sînteți atît de pretențioase și de romantice: aveți pur și simplu de ales între prea multe variante. Nu zic că eu nu l-am iubit pe tata, dar, vezi tu, noi am fost mereu dăscălite să nu ne așteptăm la o iubire năvalnică, ci să "pretindem puțin și să iertăm mult". Și, ca să fiu sinceră, dragă, a avea copii nu e chiar așa de grozav cum îți închipui tu. Nu vreau să te jignesc, sigur, și nu mă refer la tine, dar dacă aș avea din nou de ales, nu sînt prea sigură că aș mai vrea...

O, Doamne. Chiar și propria mea mamă își dorește să nu mă fi născut vreodată.

Luni, 14 august

Cincizeci și nouă de kilograme și douăzeci și patru de grame (splendid – m-am transformat într-un munte de slănină în vederea interviului – și mi-a ieșit și un coș pe față), unități de alcool: o, țigări: multe, calorii: 1575 (dar am vomat, așa că, de fapt, doar vreo 400).

O, Doamne. Mă îngrozește interviul ăsta. I-am spus Perpetuei că mă duc la un examen ginecologic – știu că ar fi trebuit să spun dentist, dar o posibilitate de a tortura femeia cea mai băgăcioasă din lume nu trebuia pierdută nicicum. Sînt aproape pregătită, mai am doar să-mi aranjez trusa de machiaj în timp ce-mi exersez părerile cu privire la calitățile de conducător ale lui Tony Blair. O, Doamne, cine e secretarul apărării din cabinetul-fantomă? O, la dracu', la dracu'. Unul cu barbă? La

dracu', sună telefonul. Nu-mi vine să cred: o voce terifiantă de adolescentă cu accent arogant de pușcăriaș din sudul Londrei, care zice:

– Bună ziua, Bridget, aici biroul lui Richard Finch. Richard e în Blackpool în dimineața asta, așa că nu va putea să vină la interviu.

Am reprogramat interviul pentru miercuri. Va trebui să mă prefac că am o maladie ginecologică cronică. Cred că o să-mi iau oricum liber tot restul dimineții.

Miercuri, 16 august

Oribilă noapte. M-am tot plimbat, scăldată în sudoare, intrînd din cînd în cînd în panică în legătură cu diferența dintre unioniștii din Ulster și Partidul Social-Democrat Laburist și din care dintre acestea face parte Ian Paisley.

În loc să fiu poftită în birou pentru a face cunoștință cu mărețul Richard Finch, am fost lăsată să asud de zor în zona recepției timp de patruzeci de minute, gîndind: "O, Doamne, cine o fi oare Ministrul Sănătății?", înainte de a fi preluată de asistenta personală cu accent de pușcăriaș – Patchouli – care purta pantaloni scurți și ochelari cu lentile cît castroanele și se holba la deux-pièces-ul meu multicolor, de parcă, în tentativa mea hidos de eronată de a fi elegantă, aș fi apărut într-o rochie de mătase cu crinolină de la Laura Ashley*.

– Richard zice să vii la ședința de redacție, mă-nțelegi? a murmurat ea și a luat-o la picior pe un coridor, iar eu fuga-fuga după ea.

A dat buzna pe-o ușă roz-bombon într-o încăpere vastă, înțesată cu vrafuri întregi de scenarii, ecrane de televiziune atîrnate de plafon, grafice pe toți pereții și biciclete semicursiere sprijinite de toate birourile. În capătul celălalt al încăperii trona o masă ovală, în

Magazin de confecții foarte select. jurul căreia tocmai se desfășura ședința de redacție. Toată lumea s-a întors și s-a holbat la noi când ne-am apropiat.

Un bărbat între două vârste, cu păr blond cîrlion-țat, într-un tricou sport și cu ochelari roșii â la Christopher Biggins* se tot agita în capul mesei.

– Hai o dată! Hai o dată! zicea el ținîndu-și pumnii în sus, ca un boxer. Mă gîndesc la Hugh Grant. La Elizabeth Hurley. Mă gîndesc cum se fac oare că două luni mai tîrziu ei sînt tot împreună. Mă gîndesc cum se face că i-a mers. Asta-i! Cum face un bărbat care are o prietenă ca Elizabeth Hurley s-o ia la muie de la o prostituată pe o șosea publică și să scape basma curată? Ce s-a petrecut oare cu expresia aia cum că nici în iad nu găsești mai multă furie ca într-o femeie jignită?

Nu mi-a venit să cred. Ce s-a ales de cabinetul-fantomă? Sau de procesul de pace? Tipul încerca în mod evident să afle cum ar putea și el să scape basma curată după ce s-ar culca cu o prostituată. Deodată m-a țintit cu privirea.

– Tu știi? Toți junii din jurul mesei s-au holbat la mine. Tu. Tu trebuie să fii Bridget! a strigat el nerăbdător. Cum reușește un bărbat care are o prietenă frumoasă să se culce cu o prostituată, să fie descoperit și să scape totuși basma curată?

Am intrat în panică. Mentea mi se golise pur și simplu.

– Ei bine? a zis el. Hai, spune ceva!

– Păi, poate, am spus eu singurul lucru care mi-a venit în minte, poate că cineva a înghițit dovezile.

S-a lăsat o tăcere mormîntală, apoi Richard Finch a izbucnit în rîs. A fost cel mai respingător rîs pe care l-am auzit în viața mea. După care toți junii au izbucnit și ei în rîs.

– Bridget Jones, a glăsuț Richard Finch în cele din urmă, ștergîndu-și lacrimile de rîs. Bun venit la emisiunea Bună ziua! Ia loc, draga mea. Apoi mi-a făcut cu ochiul.

Marti, 22 august

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 4, țigări: 25, bilete la loterie: 5.

Tot nu am nici o știre în legătură cu interviul. Nu știu ce să fac în ziua liberă care vine, pentru că nu pot să sufăr ideea de a rămâne singură în Londra. Shazzer se duce la festivalul din Edinburgh*, la fel și Tom și o grămadă de oameni de la mine de la birou. Mi-ar plăcea să mă duc, dar nu prea cred că-mi pot permite și mă tem că va fi și Daniel acolo. De asemenea, toți ceilalți vor avea mult mai mult succes decât mine și se vor distra mai bine.

Miercuri, 23 august

Plec în mod sigur la Edinburgh. Daniel va avea de lucru în Londra, așa că nu e nici o primejdie să dau nas în nas cu el pe Royal Mile*. E mai bine să plec de-acasă decât să stau și să tot aștept o scrisoare de la emisiunea Bună ziua!.

Joi, 24 august

Rămân la Londra. Întotdeauna mă autosugestionez că o să mă distrez la Edinburgh și sfîrșesc prin a-mi permite doar să intru la spectacolele cu mimi. Și-n plus, te îmbraci întotdeauna subțire și dai acolo de un frig crîncen, și trebuie să pășești dîrdîind kilometri întregi pe pietricelele de pe margini de prăpăstii, închipuindu-ți că toți ceilalți se află la vreun mare bairam.

Vineri, 25 august

7 p.m. Chiar plec la Edinburgh. Astăzi, Perpetua mi-a spus:
– Bridget, știi că ți-o spun cu absurd de puțin timp înainte, dar tocmai mi-am adus aminte că am închiriat un apartament în Edinburgh – mi-ar face mare plăcere dacă ai vrea să stai acolo.

* Actor de filme horror.

* Celebru festival de teatru și arte vizuale, de mare amploare, variind de la spectacole de elită, la manifestări artistice stradale, care are loc anual la Edinburgh în luna august.

* Stradă istorică din Edinburgh, care duce spre multisecularul castel Edinburgh.

Ce generos și ospitalier din partea ei.

10 p.m. Tocmai am sunat-o pe Perpetua și i-am spus că nu merg. E o prostie. Nu-mi pot permite.

Sâmbătă, 26 august

8:30 a.m. Așa. O să petrec câteva zile acasă, în liniște și pace. Minunat. Poate o să termin de citit romanul *Calea flămînzilor**.

9:00 a.m. O, Doamne. Cît sînt de deprimată. Toată lumea a plecat la Edinburgh, în afară de mine.

9:15 a.m. Mă întreb dacă Perpetua o fi plecat deja.

Miezul nopții. Edinburgh. O, Doamne. Trebuie să merg să văd ceva mîine. Perpetua crede că sînt nebună. Și-a petrecut întreaga călătorie cu trenul cu telefonul mobil la ureche, zbierînd întruna la noi, ceilalți:

– La Hamlet-ul lui Arthur Smith s-au vândut toate biletele, așa că am putea să mergem la spectacolul fraților Coen, la ora cinci, dar asta ar însemna să ajungem prea târziu la cel cu Richard Herring.

Așa că nu o să mergem la Jenny Eclair – brrr, sincer vorbind, nici nu știu de ce se mai obosește – și vedem Lanark, apoi o să încercăm să intrăm la Harry Hill sau Bondages și Julian Clary. Stați așa. O să încerc la Gilded Balloon. Nu, Harry Hill are toate biletele vândute, deci, ce ziceți, sărim peste frații Coen?

Le-am spus că o să ne vedem la Plaisance la ora șase, pentru că voiam să trec pe la Hotel George să îi las un mesaj lui Tom, dar am dat nas în nas cu Tina în bar. Nu am realizat că Plaisance e atât de departe, așa că, pe când am ajuns acolo, spectacolul începuse deja și nu mai era nici un loc liber. Încântată de întâmplare în sinea mea, am mers pe jos, adică mai degrabă am cam alergat înapoi la apartament, am luat un minunat cartof copt cu pui și sos curry și m-am uitat la serialul Casualty. Trebuia să mă văd cu Perpetua la Camera de consiliu la ora nouă. Dar era deja nouă fără un sfert și nu-mi dădusem seama că nu poți suna de pe telefonul din apartament, așa că nu puteam chema un taxi, iar ca să o iau întracolo pe jos era prea târziu. Așa că m-am întors la barul de la Hotel George ca să o caut pe Tina și să aflu unde e Shazzer. Tocmai luasem un pahar de Bloody Mary și încercam să dau impresia că nu mă deranjează faptul că nu am nici un prieten, când am observat o îngrămădeală de proiectoare și aparate de filmat într-un colț și mai să scap un țipăt. Era mama, înțolită din cap până-n picioare ca Marianne Faithfull* și pe punctul de a îi lua un interviu lui Alan Yentob*.

– Liniște absolută, toată lumea! a ciripit ea cu vocea Unei Alconbury când își aranjează florile.

– Șiii.... motor!!!! Spune-mi, Alan, a luat ea o figură traumatizată, ai avut vreodată...

intenții sinucigașe?

Filmele de la televizor au fost destul de bune astă-seară.

Duminică, 27 august, Edinburgh

Număr de spectacole vizionate: 0.

² a.m. Nu pot să dorm. Pun pariu că toată lumea e pe la vreo petrecere monstru.

³ a.m. Tocmai am auzit-o pe Perpetua intrând pe ușă și dând verdictul cu privire la comedianții văzuți:

– Puerili... completamente puerili... de-a dreptul smuciți. Cred că i-a scăpat ceva pe undeva.

* The Famished Road, de scriitorul nigerian Ben Okri, care a câștigat Booker Prize în 1991

* Una dintre prietenele cântărețului Mick Jagger din formația Rolling Stones, faimoasă prin aventurile ei amoroase, scandaluri și consum de droguri, ca și prin vestimentația sumară.

* Președintele Institutului pentru Arte Contemporane, ilustră personalitate în lumea filmului și televiziunii britanice.

⁵ a.m. E un bărbat în clădire. O simt pur și simplu.

⁶ a.m. E în camera colegei mele Debby, de la Marketing. Splendid.

9:30 a.m. M-a trezit răcnetul Perpetuei:

– Vrea cineva să vină la recitalul de poezie?

Toată lumea a tăcut mîlc, și atunci i-am auzit pe Debby și pe un bărbat șopotind, apoi ducîndu-se la bucătărie. Vocea Perpetuei a bubuit:

– Ce cauți aici?! Am zis: FĂRĂ OASPEȚI DE NOAPTE.

2 p.m. O, Doamne, am dormit prea mult.

7 p.m. Stația de cale ferată King's Cross. Of.

M-am întâlnit cu Jude la Hotel George la ora trei.

Aveam, de gînd să mergem la un spectacol cu întrebări și răspunsuri, dar am băut cîteva pahare de Bloody Mary și ne-am adus aminte că toate chestiile astea cu întrebări și răspunsuri au un efect nociv asupra noastră. Te frămînti teribil să găsești o întrebare și tot ridici și cobori mina. Așezat într-o poziție semighemuită, pui în cele din urmă întrebarea cu voce pițigăiată, apoi iei loc cuprins de o jenă paralizantă, dînd din cap ca un cățel pe scaunul din spate al mașinii, în timp ce ți se trîntește un răspuns de mai bine de douăzeci de minute, care nici măcar nu te interesa. Mă rog, pînă să ne dăm seama unde sîntem, se făcuse deja ora cinci și jumătate, cînd Perpetua și-a făcut apariția însoțită de o trupă de colegi de serviciu.

– A, Bridget, a zbierat ea. Ce spectacole ai văzut?

S-a lăsat o tăcere mormîntală.

– Păi, de fapt, tocmai voiam să mă duc să... am început eu încrezătoare... să iau trenul.

– Nu ai văzut nici un spectacol, nu-i așa? a izbucnit ea în hohote de rîs. Oricum, îmi datorezi șaptezeci și cinci de lire sterline pentru cameră.

– Ce? m-am bîlbîit eu.

– Păi da, a zbierat ea. Te-ar fi costat cincizeci de lire, dar face cu cincizeci la sută mai mult dacă stau două persoane în cameră.

– Dar... dar, nu a fost nimeni în...

– Ei, hai, Bridget, știm cu toții că ai avut un bărbat în cameră, a hohotit ea mai departe. Nu-ți face griji. Nu e vorba de dragoste, e vorba doar de Edinburgh. Am eu grijă ca Daniel să afle și să se învețe minte.

Luni, 28 august

Cincizeci și nouă de kilograme și șaizeci și nouă de grame (de la atîția cartofi copti și beri), unități de alcool: 6, țigări: 20, calorii: 2 846.

M-am întors acasă și am găsit un mesaj de la mama în care mă întreba ce-aș zice de un pămătuf electric de șters praful pe post de cadou de Crăciun, îmi reamintea că anul acesta Crăciunul cade într-o zi de luni și mă întreba dacă o să vin vineri seara sau sîmbătă.

Într-un stil cu mult mai puțin enervant era redactată scrisoarea pe care o promisem din partea lui Richard Finch, redactorul șef al emisiunii Bună ziua!, prin care îmi oferea un loc de muncă, sau cel puțin așa cred. Nu scria decît:

"O.K., draga mea. S-a făcut."

Marți, 29 august

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 0 (f.b.), țigări: 3 (b.), calorii: 1456 (mîncat sănătos, ca înainte de a-ți începe activitatea ta un nou loc de muncă).

10:30 a.m. La birou. Tocmai am sunat-o pe asistenta lui Richard Finch, Patchouli și, da, scrisoarea reprezenta într-adevăr o ofertă de loc de muncă, dar urmează să încep de azi într-o săptămîină. Nu am nici o idee despre munca de televiziune, dar, la naiba, aici sînt imobilizată într-un post fără perspective și e prea umilitor să mai lucrez acum cu Daniel. Aș face bine să mă duc să-i spun.

11:15 a.m. Incredibil. Daniel s-a holbat la mine, ofilit.

– Nu-mi poți face una ca asta, a zis el. Ai idee ce dificile au fost pentru mine aceste ultime câteva săptămîni?

În acel moment, Perpetua a năvălit în birou – trebuie că ascultase la ușă.

– Daniel! a explodat ea. Nenorocit de șantajist afectiv, egoist, răzgîiat și manipulator ce ești! Pentru numele lui Dumnezeu, tu ești cel care a părăsit-o pe ea. Așa că poți foarte bine să te împaci cu gîndul că pleacă.

Îmi răsare spontan gîndul că e posibil să o iubesc pe Perpetua, deși nu ca lesbiană.

SEPTEMBRIE

Pe stîlpul pompierilor

Luni, 4 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: O, țigări: 27, calorii: 15, minute petrecute în conversații imaginare cu Daniel în care îi spuneam ce cred despre el: 145 (ceva mai bine).

8 a.m. Prima zi la noul serviciu. Trebuie să încep, căci am de gînd să merg mai departe alcătuiindu-mi o nouă imagine, de persoană calmă, autoritară. Și fără fumat. Fumatul e semn de slăbiciune și subminează autoritatea individului.

8:30 a.m. M-a sunat mama – ca să-mi ureze succes în noul loc de muncă, am presupus eu.

– Ghici ce s-a întâmplat, dragă? a început ea.

– Ce?

– Elaine te-a invitat la nunta de argint! a zis ea, cu pauze semnificative de respirație.

Mintea mi-a intrat totalmete în ceață. Elaine? Brian-și-Elaine? Colin-și-Elaine? Elainecea-mări-tată-cu-Gordon-care-fuse-se-președintele-firmei-Tarmacadam-din-Ketering?

– S-a gândit că ar fi frumos să aibă și vreo câteva persoane mai tinere pe-acolo, ca să-i țină de urît lui Mark.

Aha. Malcolm și Elaine. Cei care l-au conceput pe prea-perfectul Mark Darcy.

– Cică el i-ar fi spus lui Elaine că, după părerea lui, ești foarte atrăgătoare.

– Brrr. Nu minți, am murmurat. Dar eram în-cîntată.

– Ei, sînt sigură că asta a vrut să spună, dragă.

– Ce anume a spus? am șuierat eu, devenită brusc bănuitoare.

– A zis că ești foarte...

– Mamă...

– Păi, cuvîntul pe care l-a folosit de fapt, dragă, a fost "bizară". Dar asta e ceva încîntător, nu-i așa? "Bizară." Dar, mă rog, poți să-l întrebi chiar pe el ce vrea să însemne asta, la nunta de argint.

– Nu am de gând să mă duc tocmai în Huntington ca să aniversez nunta de argint a doi inși cu care nu am schimbat nici două cuvinte de la vîrsta de trei ani, numai ca să mă arunc în brațele unui bărbat bogat și divorțat, care mă găsește bizară.

– Ei, nu fi tontuță, dragă.

– În sfîrșit, trebuie să plec, am zis eu, ceea ce a fost o greșeală, pentru că ea abia atunci a început, conform obiceiului, să turuie de parcă eram condamnată la moarte și asta era ultima noastră convorbire telefonică înaintea injecției letale.

– Cîștiga mii de lire sterline pe oră. Avea un orologiu în birou, care făcea tic-tac-tic-tac.

Ți-am povestit că m-am văzut cu Mavis Enderby la poștă?

– Mamă. Azi e prima mea zi la noul serviciu. Sînt foarte emoționată. Nu vreau să vorbesc despre Mavis Enderby.

– O, ce moașă-sa, dragă! Ce ai de gînd să porți?

– Fusta neagră mini și un tricou.

– O, doar nu vrei să arăți ca o vagaboandă cioflică îmbrăcată în tonuri șterse. Pune ceva elegant și vesel pe tine. Ce zici de deux-pièces-ul acela vișiniu pe care îl purtai înainte?

Apropo, ți-am spus că Una a plecat pe Nil în jos?

Brrr. M-am simțit atît de prost cînd am pus jos receptorul, încît am fumat cinci țigări Silk Cut aprinse una de la alta. Nu e un mod prea fericit de a-ți începe ziua.

9 p.m. Sînt în pat, complet extenuată. Uitasem cît de hidos e să începi un nou serviciu într-un loc unde nu te cunoaște nimeni, deci toată lumea te judecă după orice remarcă întîmplătoare sau după orice cuvînt ieșit din comun care-ți scapă din gură; și nu poți nici săți mai dregi cît de cît machiajul fără să fii nevoit să întrebi pe cineva unde e toaleta.

Am întîrziat, dar nu din vina mea. Mi-a fost imposibil să intru în studioul de televiziune pentru că nu aveam legitimație și la ușă erau postați niște agenți de pază care aveau impresia că treaba lor este să împiedice personalul să pătrundă în clădire. Cînd am ajuns în cele din urmă la recepție, nu mi s-a dat voie să urc la etaj pînă nu a venit cineva să mă însoțească. Era deja ora nouă și douăzeci și cinci și ședința de redacție începea la nouă și jumătate. Patchouli și-a făcut la un moment dat apariția, însoțită de doi cîini uriași care lătrau fărăncetare, din care unul a început imediat să sară pe mine și să mă lingă pe față, iar celălalt șia băgat scurt capul sub fusta mea.

– Sînt cîinii lui Richard. Nu găsești că sînt de-a dreptul deștepți? mi-a aruncat ea. Îi duc la mașină.

– Nu întîrziem la ședință? am întrebat-o disperată, cu capul cîinelui între picioare și încercînd să îl împing mai încolo.

Ea m-a privit din cap pînă în picioare, de parcă ar fi spus: "Și ce dacă?", după care a dispărut trăgînd cîinii după ea.

Cînd am ajuns în birou, ședința începuse deja, așa că toată lumea s-a zgîit la mine, în afară de Richard, a cărui siluetă masivă era înveșmîntată într-o extravagantă vestă verde de lînă.

– Hai o dată, hai o dată, a zis el și mi-a făcut semn cu ambele mîini să vin la masă. Mă gîndeam la o slujbă la ora nouă dimineata. Mă gîndeam la vicari imorali. Mă gîndeam la acte sexuale săvîrșite în biserică. Mă gîndeam: de ce se îndrăgostesc femeile de vicari? Ei haide, doar nu te plătesc de pomană. Vino și tu cu o idee.

– Ce-ai zice de un interviu cu Joanna Trollope?

– Cu o vagaboandă?* m-a întreat el, privindu-mă cu un aer stupefiat. Ce vagaboandă?

– Joanna Trollope. Tipa care a scris romanul Soția vicarului, după care s-a făcut un film difuzat și la televizor. Soția vicarului. Ea ar trebui să se priceapă la toate astea.

Un zîmbet sceptic i s-a întipărit pe figură.

– Minunat, a răspuns, cu ochii la sîinii mei. Al dracului de minunat. Aveți vreunul numărul de telefon al Joannei Trollope?

Tăcere prelungită.

– Păi... îl am eu, am zis în cele din urmă, simțind valuri de ură emanînd dinspre junii filfizoni.

Cînd s-a încheiat ședința, m-am năpustit la toaletă ca să-mi revin și am văzut-o pe Patchouli machiindu-se alături de amica ei, care purta o rochie ultratransparentă prin care i se zăreau chiloții și burta.

– Hainele astea nu sînt prea decoltate, nu-i așa? o întrea puștoaica pe Patchouli. Să le fi văzut pe cățelele alea sărite de treizeci cum se holbau la mine cînd am intrat în... o!

Ambele fete m-au privit oripilate și și-au pus palmele pe gură.

– Nu ne-am referit la tine, mi s-au adresat apoi.

Nu sînt prea sigură că pot să suport chestia asta.

Sîmbătă, 9 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (f. b.: avantajul unui nou loc de muncă și tensiunea nervoasă aferentă), unități de alcool: 4, țigări: 10, calorii: 1876, minute petrecute în conversații imaginare cu Daniel : 24 (excelent), minute petrecute închipuindu-mi o reluare a conversației cu mama, din care eu ies învingătoare : 94.

11:30 a.m. O, de ce, de ce oare i-am dat mamei o cheie de la apartamentul meu? Tocmai eram pe punctul de a începe – pentru prima dată în ultimele cinci săptămîni – un weekend în care aveam de gînd să nu mă mai holbez la pereți și să nu mai izbucnesc în plîns. Reușisem să închei o săptămîină de serviciu, începusem să cred că, cine știe, totul ar putea să fie în regulă, că poate nu o să fiu necesarmente devorată de un lup alsacian, cînd ea a dat năvală în apartamentul meu purtînd pe brațe o mașină de cusut.

– Ce Doamne iartă-mă faci, tontuțo? a ciripit ea.

Tocmai cîntăream o sută de grame de fulgi de porumb pentru micul dejun, folosind ca măsură o ciocolată (greutățile pentru cîntar sînt în uncii și asta nu îmi e de nici un folos, pentru că măsurătorile pentru calorii sînt în grame).

– Ghici ce s-a întîmplat, dragă? a zis ea și a început să deschidă și să închidă toate dulăpioarele.

– Ce? am întrebat-o. Stăteam acolo în șosete și cămașă de noapte și mă căzneau să îmi șterg rimelul întins sub ochi.

– Malcolm și Elaine își serbează pînă la urmă nunta de argint în Londra, pe data de

*
Joc de cuvinte între numele propriu Trollope și cuvîntul "trollop", care înseamnă

vagaboandă.

douăzeci și trei, așa că o să poți veni să-i ții de urât lui Mark.

– Nu vreau să-i țin de urât lui Mark, am strecurat eu printre dinții încleștați.

– O, dar e foarte deștept. A studiat la Cambridge. Se pare că a strâns o avere în America.

– Nu merg.

– Ei hai, dragă, nu începe cu d-alde astea, luat ea, de parcă aș fi avut treisprezece ani. Vezi tu, Mark a amenajat casa din Holland Park și pregătește petrecerea pentru ei, ceva super, cu mâncare adusă de la restaurant, tot tacîmul... Ce ai de gînd să porți?

– Ai de gînd să vii cu Julio sau cu tata? am întrebat ca să o las fără text.

– O, dragă. Nu știu. Probabil cu amîndoi, mi-a replicat ea cu vocea aceea specială, șoptită, pe care și-o modulează astfel atunci cînd se crede Diana Dors*.

– Nu poți să faci așa ceva.

– Dar tata și cu mine am rămas prieteni, dragă. Și sînt prietenă și cu Julio.

Br. Brr. Brrrrrr. Zău că nu pot deloc să mă descurc cu ea cînd se poartă în halul ăsta.

– Deci, îi spun lui Elaine că o să-ți faci mare plăcere să vii, da? a încheiat ea, după care a înhățat inexplicabila mașină de cusut și s-a îndreptat spre ușă. Trebuie s-o iau din loc.

Paaa!

Nu am de gînd să petrec încă o seară plimbată pe dinaintea lui Mark Darcy ca o linguriță cu mere rase prin fața guriței unui bebeluș. Cred că va trebui să plec din țară sau ceva de genul ăsta.

8 p.m. Am fost la o petrecere. Acum, că sînt din nou singură, toți Căsătoriții Îngîmfați mă invită sîmbăta și mă așază lîngă o cumplită selecție de bărbați necăsătoriți. E foarte frumos din partea lor și le sînt recunoscătoare, dar toate gesturile astea

nu fac decît să-mi sporească sentimentul că sînt o ratată din punct de vedere afectiv și că sînt izolată – deși Magda zice că ar trebui să țin minte că e mai bine să fii necăsătorită decît să ai un soț adulter și nesătul sexual.

Miezul nopții. O, Doamne. Toată lumea se străduia să-l înveselească pe bărbatul disponibil (în vîrstă de treizeci și șapte de ani, divorțat de curînd, despre care se spune ceva de genul: "Mărturisesc că Michael Howard e cam dus cu mintea").

– Nu știi de ce te lamentezi, îi lua Jeremy apărarea. Bărbații devin mai atrăgători cînd îmbătrînesc, pe cînd femeile devin mai puțin atrăgătoare, așa că toate fetele alea de douăzeci și doi de ani care nu dădeau doi bani pe tine cînd aveai douăzeci și cinci, acum or să stea-n limbă.

M-am așezat tremurînd de furie din cauza bulibășelii din capul lor, privind femeile pe cale de expirare și din cauza vieții care seamănă cu jocul acela al scaunelor muzicale în care fetele care nu au un scaun/nu au un bărbat pe care să îl înhațe atunci cînd muzica se oprește/atunci cînd sar de treizeci de ani ies din "joc". Ha. Ce să spun.

– O, da, sînt întru totul de acord că e mult mai bine să pui ochii pe un partener mai tînăr, am rostit eu cu inocență. Bărbații de peste treizeci de ani sînt atît de plicticoși cu ideile lor fixe și cu veșnica lor obsesie că toate femeile vor să-i atragă în capcana căsătoriei! Actualmente, nu mă interesează decît bărbații sub douăzeci și cinci de ani. Ei sînt cu mult mai înzestrați la... eh, mă-nțelegeți...

– Zău? a întrebat Magda, cam prea grabnic. Dar de unde...?

– Da, pe tine te interesează, a intervenit Jeremy, cu ochii la Magda. Dar chestia e ca pe ei nu îi interesează persoana ta.

– Ăă. Mă scuzați. Actualul meu prieten are douăzeci și trei de ani, am rostit eu suav. S-a lăsat o tăcere mormîntală.

– Păi, în cazul ăsta, a rînjit Alex, îl poți aduce cu tine sîmbăta viitoare, cînd vii la noi la cină, nu-i așa?

La dracu'. Unde naiba găsesc eu un puști de douăzeci și trei de ani care să vrea să vină cu mine la o cină cu o droaie de Căsătorii Îngîmfați, într-o sîmbătă seara, în loc să-și ia doza cotidiană de tablete Ecstasy contaminate?

Vineri, 15 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 0, țigări: 4 (f.b.), calorii: 3222 (sandvișuri stil British Rail pline de osînză), minute petrecute închipuindu-mi discursul pe care aveam să îl rostesc cînd voi demisiona din noul meu loc de muncă: 210.

Brrr. O ședință oribilă cu șeful abuziv Richard Finch, care zicea:

– Deci. Closete de lux Harrods, unde costă o liră pișarea. Mă gîndeam la ceva gen

Actriță britanică, faimoasă pentru sex-appeal-ul ei closete-fan-tezie. Mă gîndeam la un studio: Frank Skinner ⁴³ și Sir Richard Rogers ⁴⁴ așezați pe niște closete împlănite, cu minere, cu ecrane de televizor în față și cu hîrtie igienică de mătase. Bridget, tu te ocupi de sistarea ajutorului de șomaj pentru tineri. Mă gîndeam la nord. Mă gîndeam la tinerii cu ajutor de șomaj care trăiesc la limita subzistenței.

– Dar... dar..., m-am bîlbîit eu.

– Patchouli! a zbierat el, moment în care cîinii de sub biroul lui s-au trezit și au început să țopăie și să latre.

⁴³ Actor britanic de comedie

⁴⁴ Faimos arhitect englez

– Da, ce-i? a răcnit Patchouli, acoperind toată larma cu vocea ei.

Purta o fustă mini croșetată, o pălărie pleoștită ile pai și o bluză portocalie brodată de nylon. Toaleta ei mi-a lăsat senzația că tot ce am purtat eu în adolescență nu a fost decît o glumă bună.

– De unde se transmite despre tinerii cu ajutor nocial?

– Din Liverpool.

– Liverpool. OK, Bridget. Echipa de televiziune e lîngă magazinul Boots, în centrul comercial, și filmează pe viu la cinci și jumătate. Intervieezi șase tineri cu ajutor social.

Mai tîrziu, cînd tocmai plecam spre gară, Patchouli a zbierat calm: – A, da, păi, Bridget, nu e în Liverpool, e, ăă, în Manchester.

4:15 p.m. În Manchester

Număr de tineri cu ajutor social abordați: 44, număr de tineri cu ajutor social care s-au declarat de acord să fie intervievați: 0.

Trenul Manchester-Londra, 7 p.m. Brr. Pe la cinci fără un sfert alergam isteric printre ghivece de beton, întrebînd pe toată lumea:

– Scuzați, vă rog, aveți un loc de muncă? Nu-i nimic. Mulțumesc.

– Atunci, ce ne facem? m-a întrebat operatorul, fără a se strădui cîtuși de puțin să mimeze vreun interes.

– Tineri cu ajutor social, am zis eu vesel. Mă întorc imediat!, după care am dat fuga după colț și m-am plesnit cu palma peste frunte.

Îl auzeam pe Richard în cască:

– Bridget, unde pizda mă-tii...?

Tineri cu ajutor social.

Apoi am zărit un bancomat în perete.

Cu puțin înainte de cinci și jumătate, șase tineri care pretindeau că nu ar avea loc de muncă erau aliniați frumos în fața camerei de luat vederi, fiecare cu câte o bancnotă nououță de douăzeci de lire sterline în buzunar, în timp ce eu mă foiam printre ei, încercînd parcă să mă scuz că fac parte din pătura mijlocie. La cinci și jumătate am auzit declicul de intrare în emisie, apoi un cîrîit, o pocnitură și vocea lui Richard zbierînd:

– Îmi pare rău, Manchester, pierd legătura...

– Ăăă, am început eu să mă adresez chipurilor care mă priveau pline de curiozitate.

Tinerii credeau fără îndoială că sufăr de vreun sindrom care te face să crezi că lucrezi în televiziune. Mai rău, dat fiind că lucrasem în turbare toată săptămîna și mai venisem și la Manchester, nu apucasem să fac nimic în legătură cu propria-mi traumă cauzată de lipsa unui prieten. Brusc, m-am uitat la tinereii flustratici cu un bancomat pe fundal și germenii unei idei moralicește suspecte au început să îmi încolțească în minte.

Hmmm. Cred totuși că decizia de a nu încerca să-i momesc pe tinerii cu ajutor de șomaj la petrecerea lui Cosmo a fost cea justă. Ar fi fost o acțiune eronată și exploatare. Dar asta nu răspunde la întrebarea: ce mă fac? Cred că o să mă duc să trag o țigară în vagonul pentru fumători.

7:30 seara. Brr. "Vagonul pentru fumători" s-a dovedit a fi o cocină infectă, cu fumători înghesuiți unul într-altul, nefericiți și sfidători. Realizez că e imposibil ca fumătorii să mai poată trăi în demnitate și că vor fi siliți să se mulțumească mereu cu scîrbavnicul maț gros al existenței. Nu m-ar fi surprins cîtuși de puțin dacă vagonul cu pricina ar fi fost tras la un moment dat pe linie moartă și uitat pe veci acolo. Poate că pe liniile private de cale ferată vor circula garnituri întregi de vagoane pentru fumători, iar sătenii își vor ridica pumnii și vor arunca cu pietre în ele, îngrozindu-și copiii cu povești despre monștrii care scuipe flăcări și care sălășluiesc în aceste garnituri. Mă rog, asta e. L-am

sunat pe Tom de la unul dintre acele miraculoase telefoane din tren (Cum or fi funcționând? Cum? Nu există nici un fel de cablu. Bizar. Poate că sînt în vreun fel conectate prin legături electrice între roți și șine.) și m-am plîns cu privire la criza declanșată de lipsa unui prieten în vîrstă de douăzeci și trei de ani.

- Ce zici de Gav? m-a întreat el.
- Gav?
- Știi tu. Tipul pe care l-ai cunoscut la galeria Saatchi.
- Crezi că l-ar deranja?
- Nu. I-a plăcut foarte mult de tine.
- Ba nu. Mai taci din gură.
- Ba da. Termină cu obsesiile astea. Lasă totul în seama mea.

Uneori am impresia că, dacă nu l-aș avea pe Tom, m-aș scufunda fără urmă și aș dispărea cu desăvîrșire.

Marți, 19 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (f.b.), unități de alcool: 3 (f.b.), țigări: 0 (prea mia fost jenă să fumez în fața tinereilor flușturatici).

Minunat, trebuie să mă grăbesc. Tocmai sînt pe cale să am un rendez-vous cu un puțoi flușturatic cu caș la gură. Gav s-a dovedit a fi absolut divin și s-a comportat fără cusur la petrecerea lui Alex de sîmbătă, a flirtat cu toate nevestele, s-a tot foit în jurul meu și a ocolit toate întrebările-capcană cu privire la "relația" noastră cu dexteritatea intelectuală a unui student la All Souls⁴⁵. Din păcate, în taxi, la întoarcere, am fost atît de copleșită de recunoștință⁴⁶, încît nu am fost în stare să rezist avansurilor lui⁴⁷.

⁴⁵ Renumit colegiu al Universității din Oxford

* dorință (n.a.).

⁴⁶ Am pus mîna pe genunchiul lui (n.a.).

⁴⁷ Să îmi stăpînesc panica (n.a.).

Am reușit totuși să mă stăpînesc⁴⁸ și să nu accept invitația la o cafea. Dar, după aceea, m-am simțit vinovată că l-am ațîțat și l-am lăsat baltă*, așa că, atunci cînd Gav a sunat și m-a invitat la el acasă la cină, am acceptat grațios*.

Miezul nopții. Mă simt ca baba uitată pe-un deal. A trecut așa de mult timp de cînd am avut ultimul rendez-vous, încît am fost completamente bulversată de eveniment și nu am putut rezista ispitei de a mă da mare față de taximetrist, povestindu-i despre "prietenu" meu și despre cum mă duceam eu la el acasă, unde urma să îmi pregătească cina.

Din păcate însă, cînd am ajuns acolo, la numărul patru de pe Malden Road am găsit un magazin de zarzavaturi.

– Vrei să folosești telefonul meu, scumpete? m-a întrebat taximetristul cu un aer obosit.

Bineînțeles că nu știam numărul de telefon al lui Gav, așa că a trebuit să mă prefac că îl sun pe Gav și că la el sună ocupat, după care l-am sunat pe Tom și am încercat să îl întreb care este adresa lui Gav, dar în așa fel încît taximetristul să nu creadă că am mințit cînd i-am spus că am un prieten. A reieșit că era vorba de Malden Villas numărul patruzeci și patru și că nu fusesem atentă cînd notasem adresa. Conversația dintre mine și taximetrist a încetat aproape cu totul în timpul cursei spre noua adresă. Sînt convinsă că tipul mă credea vreo pros-tituată sau așa ceva.

Cînd am ajuns, mă simțeam mult mai puțin sigură pe mine. Totul a început foarte drăguț și timid – cam ca în anii de școală generală, cînd te duci acasă la cel mai bun prieten, la un ceai. Gav gătise macaroane. Problema a apărut atunci cînd pregătirea și servirea cinei au luat sfîrșit și am trecut la conversație. Ne-am pomenit, nu se știe de ce, vorbind despre prințesa Diana.

⁴⁸ Nu m-am putut opri să gîndesc "La naiba, la naiba, la naiba!" (n.a.).

* Abia mi-am putut stăpîni încîntarea (n.a.).

– Părea o poveste așa de frumoasă. Îmi amintesc cum stăteam pe un zid, lângă biserica Sfântul Paul, să asist la căsătoria ei, am zis eu. Ai fost acolo? Gav a părut jenat.

– De fapt, aveam doar șase ani pe atunci.

În cele din urmă, am renunțat la orice tentativă de conversație, și Gav, teribil de excitat (asta este chestia cea mai grozavă cu tinerii de douăzeci și doi de ani), a început să mă sărute și în același timp să caute o cale de acces prin hainele mele. În cele din urmă a reușit să își strecoare mîna pe stomacul meu, moment în care i-a scăpat – cît a fost de umilitor! – "Mmm.

Ești toată așa de moale".

N-am mai putut continua după asta. O, Doamne. N-are nici un rost. Sînt prea bătrînă și va trebui să renunț, să predau religia într-o școală de fete și să mă mut împreună cu profesorul de hockey.

Sîmbătă, 23 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: o, țigări: o (f., f.b.), repetiții de răspuns la invitația lui Mark Darcy: 14 (dar cel puțin ele au înlocuit conversațiile imaginare cu Daniel).

10 a.m. Așa. O să răspund la invitația lui Mark Darcy și o să îi explic cu claritate și fermitate că nu voi fi în măsură să o onorez. Nu există nici un motiv să mă duc. Nu sînt un prieten apropiat sau vreo rudă de-a lor, și ar trebui să pierd și serialele Blind Date și Casualty.

Și totuși, o, Doamne. E una dintre acele invitații excentrice, scrise la persoana a treia, de parcă toți invitații sînt atît de selecti, încît a-i anunța pur și simplu că dai o petrecere și a-i întreba dacă vor să vină la ea ar fi echivalent cu a le spune că locul unde doamnele își pot pudra nasul se numește budă. Parcă îmi aduc

aminte din copilărie că ar trebui să răspund în același stil pompos, ca și cum aș fi o persoană imaginată îndemnată de propria voință să răspundă unei invitații trimise la îndemnul unor persoane imaginare îndemnate de prieteni să trimită invitația. Ce să scriu?

Bridget Jones regretă că nu va fi în măsură să...

Domnișoara Bridget Jones este nefericită că nu va fi în măsură să...

A spune că domnișoara Bridget Jones este distrusă ar reprezenta o minimalizare a simțămintelor domnișoarei Bridget Jones...

Cu mare regret trebuie să anunțăm că regretul domnișoarei Bridget Jones a fost atât de mare datorită faptului că nu a fost în măsură să accepte amabila invitație a domnului Mark Darcy, încât s-a împiedicat și deci va fi acum, mai mult ca oricând, în imposibilitatea de a accepta amabila invitație a domnului...

Ooo. Sună telefonul.

Era tata.

– Bridget, draga mea, vii la evenimentul-oroare de sîmbăta viitoare, nu-i așa?

– La nunta de argint a soților Darcy, adică?

– La ce altceva? E unicul eveniment, de la începutul lui august, de cînd a obținut interviul acela cu Lisa Leeson, care i-a distras atenția maică-ti de la partajul biroului de mahon și al noptierelor.

– Păi, eu cam speram să nu vin.

S-a așternut liniștea la celălalt capăt al firului.

– Tată?

S-a auzit un sughiț înăbușit de plîns. Tata plîngea. Cred că tata e pe punctul de a avea o criză de nervi. În fond, dacă eram căsătorită cu mama timp de treizeci și nouă de ani, eu una aș fi avut o criză de nervi chiar dacă nu fugea cu un operator portughez.

– Ce s-a întîmplat, tată?

– Oo, e doar... îmi pare rău. E doar... Și eu speram să nu vin.

– Și atunci de ce te duci? Urraa. Hai să mergem la un film.

– Dar... și a izbucnit din nou în plîns. Dar mă gîndesc cum va fi ea împreună cu fantele ăla parfumat și cum toți prietenii și colegii noștri de patruzeci de ani încoace or să bea în cinstea fericitului cuplu și or să mă uite ca pe-o relicvă a trecutului.

– Ba nu or să te uite...

– Ba da, or să mă uite. Sînt hotărît să mă duc, Bridget. O să pun pe mine toate cîrpele cuvenite la o mare ocazie și o să țin capul sus și... dar... din nou aud sughițuri de plîns.

– Dar ce?

– Am nevoie de suport moral.

11:30 a.m.

Domnișoara Bridget Jones are marea plăcere...

Domnișoara Bridget Jones îi mulțumește domnului Mark Darcy pentru amabila...

Cu mare plăcere, domnișoara Bridget Jones acceptă...

O, pentru numele lui Dumnezeu.

Dragă Mark,

Îți mulțumesc pentru invitația la sărbătorirea nunții de argint a lui Malcolm și Elaine. Voi veni cu plăcere.

Cu prietenie,
Bridget Jones

Hmmm.

Cu prietenie,
Bridget

sau doar:

Bridget

Bridget (Jones)

Așa. O să copiez totul frumușel, verific ortografia, apoi o trimit.

Marti, 26 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: o, țigări: o, calorii: 1 256, bilete la loterie: o, glanduri obsesive despre Daniel: o, gânduri negative: o. Sînt o persoană perfectă, sînt o sfintă.

E minunat cînd începi să te gîndesti la cariera ta, în loc să te concentrezi asupra unor chestiuni triviale, cum ar fi bărbații și relațiile cu ei. Merge foarte bine cu emisiunea Bună ziua!. Cred că am talent pentru televiziunea populară. Vestea cea mai grozavă e că vor încerca să mă folosească și în direct, în fata camerelor de luat vederi.

La sfîrșitul săptămîinii trecute, lui Richard Finch i-a scăpărat ideea că aș putea să fac o emisiune cu reportaje speciale în direct, la care reporterii merg cu serviciile de salvare peste tot

prin capitală. Inițial, nu a avut prea mare noroc. Colegii se tot agitau prin birou și ziceau că au fost refuzați de serviciile de prim-ajutor în caz de accidente, de poliție și de ambulanțe.

Dar azi-dimineață, când am ajuns la birou, m-a înhățat de-un umăr și a zbierat:

– Bridget! S-a făcut! Un incendiu. Te vreau în direct în fața camerelor. Mă gîndeam să porți fustă mini. Mă gîndeam să porți cască de pompier. Mă gîndeam să ții în mîna o tulumă.

De-atunci, totul a intrat în degringoladă, toate treburile zilnice au fost date uitării, toată lumea s-a foit să pună la punct legături, turnuri și stații de emisie. Acum, gata, totul va avea loc mîirie și va trebui să mă prezint la unitatea de pompieri Lewisham la ora unsprezece. O să sun pe toată lumea și o să le spun să se uite. Abia aștept să îi spun mamei.

Miercuri, 27 septembrie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame (m-am micșorat de rușine), unități de alcool: 3, țigări: 0 (nu se fumează în unitățile de pompieri), apoi 12 într-o singură oră, calorii: 1 584 (f.b.).

9 p.m. În viața mea nu am fost umilită în halul ăsta. Am petrecut întreaga zi repetînd și organizînd totul. Ideea era ca, atunci când primesc legătura în Lewisham, să cobor pe stîlpul pompierilor și să încep să intervievez un pompier. La ora cinci, am primit legătura și am fost condusă la capătul de sus al stîlpului, gata să lunec în jos pe el la momentul potrivit. Apoi, brusc, am auzit vocea lui Richard zbierînd în cască mea: "Hai, hai, hai, hai!", așa că am luat stîlpul în brațe și am început să lunec pe el în jos. Dar el a continuat: "Hai, hai, hai, Newcastle! Bridget, pregătește-te în Lewisham. Intri în direct peste treizeci de secunde."

M-am gândit să cobor pînă jos pe stîlp și s-o iau la goană îndărăt în sus pe scări, dar coborîsem doar un metru-doi, așa că am început să mă cațăr la loc. Apoi s-a auzit un urlet teribil în urechea mea.

– Bridget! Avem camera pe tine. Ce pizda mă-tii faci? Trebuia să cobori pe stîlp, nu să te cațeri pe el. Hai, hai, hai!

M-am hlizit isteric la aparatul de filmat și mi-am dat drumul în jos, aterizînd, după cum fusese planificat, chiar lîngă pompierul pe care trebuia să îl intervievez.

– Lewisham, s-a terminat legătura directă, nu mai avem timp. Încheie, încheie, Bridget, a țipat Richard în urechea mea.

– Și acum, dăm legătura în studio, am spus eu, și asta a fost tot.

Joi, 28 septembrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 2 (f.b.), țigări: 11 (b.), calorii: 1850, oferte de loc de muncă din partea unităților de pompieri și a companiilor rivale de televiziune: 0 (iar asta poate că nu e întru totul surprinzător).

11 a.m. Sînt în dizgrație și de rîsul tuturor. Richard Finch m-a umilit în fața întregii echipe, arun-cîndu-mi tot timpul epitete de genul: "ratată", "nerușinată" sau "tîmpită afurisită".

"Și acum, dăm legătura în studio" pare să fi devenit bancul biroului. Oricînd i se pune cuiwa o întrebare la care nu știe răspunsul, persoana cu pricina răspunde: "Aăă... și acum, dăm legătura în studio", și toată lumea izbucnește în rîs. Dar ce e ciudat e că, în pofida acestui lucru, junii filfizoni sunt mai prietenoși cu mine. Patchouli (chiar și ea) a venit la mine și mi-a spus:

– Păi, ăă, nu-l lua în seamă pe Richard, bine? El e, ăă, tare în chestii din astea în care poate controla totul, așa. Înțelegi ce vreau să spun? Chestia cu stîlpul pompierilor a fost de-a dreptul haioasă și strălucită, așa. Oricum, ăă... acum ne întoarcem la ale noastre, OK?

Acum, Richard Finch ori mă ignoră cu totul, ori clatină din cap de cîte ori se apropie de mine, și nu mi s-a dat nimic de făcut toată ziua.

O, Doamne, cît sînt de deprimată. Crezusem că am găsit și eu ceva la care mă pricep, dar totul s-a dus pe copcă și, colac peste pupăză, mai vine și nunta asta de argint de sîmbătă și nu am cu ce să mă-mbrac. Nu mă pricep la nimic. Nici la bărbați. Nici la relații sociale. Nici la muncă. La nimic.

OCTOMBRIE

Rendez-vous cu Darcy

Duminică, 1 octombrie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame, țigări: 17, unități de alcool: 0 (f.b., mai ales că am fost la o petrecere).

4 a.m. Uimitor. O seară dintre cele mai uimitoare din viața mea. După ce am fost deprimată vineri, Jude a venit și mi-a spus să fiu mai optimistă în toate privințele și mi-a adus rochia ei neagră ca să o port la petrecere. Eram îngrijorată că aș putea să i-o sfîșii sau să i-o pătez, dar ea a zis că are destui bani și haine din cauză de loc de muncă a-ntîia și să nu-mi fac probleme în privința asta. O iubesc pe Jude. Fetele sînt mult mai drăguțe decît

bărbații (afară doar de Tom – dar el e homosexual). Am decis să asortez rochia neagră cu un dres negru, ruj sclipitor (șase lire nouăzeci și cinci) și pantofi negri cu toc subțire (am reușit să scot pata de la piureul de cartofi căzut pe ei).

Am avut un șoc când am sosit la petrecere constatând că locuința lui Mark Darcy nu este o casă maiestuoasă cu terasă albă, în genul celor de pe Portland Road sau așa ceva, cum îmi închipuisem eu, ci o vilă enormă, izolată, semănând cu un tort de nuntă, situată de partea cealaltă a Holland Park Avenue (unde se spune că locuiește Harold Pinter*), înconjurată de verdeață.

Se vedea clar că Darcy se dăduse de ceasul morții ca să le facă plăcere părinților. Toți copacii erau împodobiți cu luminițe sclipitoare și cu șiraguri întregi de inimioare aranjate de-a dreptul încântător, iar aleea care ducea spre casă era așternută cu o mochetă alb cu roșu.

La ușă, lucrurile au început să arate încă și mai promițător, pentru că am fost întâmpinați de servitori care ne-au înmînat șampanie și au preluat cadourile (cumpărasem pentru Malcolm și Elaine un disc cu cîntecele de dragoste ale lui Perry Como*, lansate în anul în care se căsătoriseră ei doi, plus un vas de teracotă pentru încălzit uleiuri de la Body Shop*, pe post de cadou suplimentar pentru Elaine, care mă întrebasese despre așa ceva la petrecerea

* Famos dramaturg, poet, actor, regizor și activist politic englez.

* Cîntăreț de melodii lente, romantice

* Magazin englezesc de produse cosmetice naturiste cu curcan și sos curry). Apoi am fost conduși pe o impunătoare scară din lemn, luminată de luminări în formă de inimioare așezate pe fiecare treaptă. La parter se afla o încăpere vastă cu parchet închis la culoare și cu un portal cu deschidere spre grădină. Toată încăperea era luminată de luminări. Tata și cu mine am rămas fără grai, cu ochii căscați.

În locul aperitivelor plicticoase la care te-ai fi așteptat la o petrecere a babacilor – farfurii de sticlă compartimentate, pline de castraveciori; platouri cu șervețele pe care tronează jumătăți de gref umplute cu cașcaval și ananas – se vedeau tăvi mari, argintii, cu creveți, roșii, cubulețe de brânză mozzarella și pateu de pui. Oaspeții se uitau unul la altul de parcă nu le venea să creadă ce baftă picase pe ei, își dădeau capul pe spate și râdeau de vuia casa.

Una Alconbury arăta de parcă tocmai înghițise o lămâie.

– Ei, dragă Doamne, a zis tata urmărindu-mi privirea pe când Una venea spre noi. Nu prea cred că asta o să fie o petrecere gen "mămica și Una la o ceșcuță de ceai".

– Cam sfidătoare toată chestia, nu credeți? a întrebat Una în clipa în care a ajuns în raza noastră auditivă, trăgându-și cu țîfnă eșarfa în jurul umerilor. Cred că, dacă exagerezi în treburile astea, povestea începe să pară vulgară.

– O, nu fi absurdă, Una. E o petrecere senzațională, a ripostat tata și a servit al nouăsprezecelea pateu.

– Mmm. De acord, l-am aprobat eu cu gura plină de o tartină, în timp ce paharul de șampanie îmi era din nou umplut așa, ca din senin. E a naibii de fantastică.

După atîta timp petrecut în nefericire infernală, intrasem de-a dreptul într-o stare euforică. Încă nu mă întrebasese nimeni cum se face că nu sînt măritată.

– HmMMM, a făcut Una.

Tocmai se apropia și mama.

– Bridget, a zberat ea. I-ai dat bună ziua lui Mark?

Mi-am dat brusc seama cu oroare că și Unei, și mamei le va veni rîndul destul de curînd la nunta de argint. Cunoscînd-o pe mama, m-am gîndit că e foarte probabil ca ea să nu permită ca un mic detaliu, precum acela că și-a părăsit soțul pentru un operator de televiziune, să stea în calea unei festivități și că va fi hotărîtă să nu se lase întrecută la acest capitol de Elaine Darcy, și

asta cu orice preț, chiar cu prețul sacrificării unei fiice neajutorate, aruncate în ghearele unei căsnicii aranjate.

– Țin'te bine, amice, m-a atenționat tata și m-a strâns de braț.

– Ce casă încântătoare. Nu ai un șal frumos pe care să ți-l pui în jurul umerilor, Bridget? Mătreață! a ciripit mama și l-a scuturat pe tata pe spate. Ei, draga mea. De ce, Doamne-ajută, nu stai tu de vorbă cu Mark?

– Ăăă, păi... am bîiguit eu.

– Tu ce crezi, Pam? a șuierat Una nervoasă arătând cu capul înspre încăpere.

– Prea sfidătoare, a șoptit mama, exagerînt, mișcarea buzelor, aidoma lui Les Dawson*.

– Exact așa ziceam și eu, a răspuns Una triumfătoare. Nu așa am zis, Colin? Prea sfidătoare.

M-am uitat neliniștită în jur și am tresărit cuprinsă de panică. La nici doi metri, uitînduse la noi, se afla Mark Darcy. Trebuie că auzise totul. Am deschis gura să spun ceva – nu prea știu bine ce anume – în încercarea de a mai drege gafa, dar el s-a îndepărtat.

Cina s-a servit în "sufragerie", la parter, și m-am pomenit stînd la rînd la bufet chiar în spatele lui Mark Darcy.

– Bună, i-am zis, în speranța de a mai îndulci cumva grosolănia mamei.

El s-a întors spre mine, m-a ignorat cu totul, apoi s-a răsucit la loc, privind drept înaintea lui.

– Bună, am repetat și l-am împuns cu degetul.

– A, bună, îmi pare rău. Nu te-am văzut, mi-a răspuns.

– E o petrecere grozavă, am zis eu. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

S-a holbat la mine cîteva momente.

– O, nu te-am invitat eu, a zis în cele din urmă. Mama te-a invitat. În fine. Trebuie să mă ocup de, ăăă, de amplasarea la masă. Apropo, mi-a plăcut foarte mult interviul de la stația de

pompieri din Lewisham, a încheiat el, apoi mi-a întors spatele și a pornit-o în sus pe scări, strecurându-se printre invitați și scuzându-se, în timp ce pe mine mă luase amețeala amintindu-mi scena. Hmmm.

Cînd a ajuns în capătul de sus al scărilor, a apărut și Natasha, îmbrăcată într-o spectaculoasă rochie aurie de satin mulată pe corp, l-a apucat posesiv de braț și, în graba ei, s-a împiedicat de una dintre luminări, care s-a răsturnat și i-a stropit cu ceară partea de jos a rochiei.

– La dracu', a zis ea. La dracu'.

Pe cînd dispăreau din raza mea vizuală, o auzeam bruftuluindu-l:

– Și doar ți-am spus că e ridicol să-ți petreci toată după-amiaza aranjînd lumînări prin

Faimos actor britanic de comedie

tot felul de locuri periculoase, unde oamenii se pot împiedica de ele. Ți-ai fi putut petrece timpul mult mai eficient asigurîndu-te că aranjarea invitațiilor la masă este...

Dar, ciudat lucru, aranjarea invitațiilor la masă s-a dovedit a fi de-a dreptul strălucită. Mama nu stătea nici lîngă tata, nici lîngă Julio, ci lîngă Brian Enderby, cu care îi plăcuse întotdeauna să stea la taclale. Julio fusese amplasat lîngă mătușa superelegantă, în vîrstă de cincizeci și cinci de ani, a lui Mark Darcy, mătușă care strălucea de plăcere. Tata era îmbujorat de încîntare pentru că stătea alături de o tipă trăsnet, care semăna leit cu Shakira Caine*. Eram de-a dreptul surescitată. Poate voi fi făcută și eu sandviș între doi dintre prietenii de mare clasă ai lui Mark Darcy, avocați de succes sau americani de prin Boston, poate. Dar, în timp ce îmi căutam numele pe diagramă, o voce bine cunoscută s-a făcut auzită lîngă mine:

– Ei, și ce face micuța mea Bridget? Nu-i așa că sînt un tip norocos? Uite, tu stai chiar lîngă mine. Una spune că te-ai

despărțit de tipul cu care erai. Nu știu, zău. Brrr. Când o să te vedem oare măritată?

– Ei bine, când se va întâmpla asta, sper că eu voi fi cel care va oficia evenimentul, a rostit o voce în partea cealaltă. Mi-ar prinde bine un patrafir nou. Mmm. De mătase, culoarea piersicii. Sau poato o sutană frumoasă, din acelea cu treizeci și nouă de nasturi, de la magazinele Gamirellis.

Mark, în amabilitatea lui, mă amplasase între Geoffrey Alconbury și preotul homosexual.

De fapt, după câteva pahare date pe gât, conversația nu a lincezit câtuși de puțin. L-am întrebat pe preot ce părere are despre miracolul cu statuia indiană Gamesh, Zeul Elefant, care cică ar bea lapte, Preotul mi-a spus că miracolul se datora efectului pe care o vară fierbinte urmată de vreme rece îl are asupra teracotei.

Pe când masa lua sfârșit și oaspeții începeau să-și croiască drum spre parter, spre salonul de dans, mă gîndeam la ce-mi spusese preotul. Copleșită de curiozitate și dorind, de asemenea, să evit obligația de a dansa twist cu Geoffrey Alconbury, m-am scuzat, am luat în mod discret o linguriță și o sticlă cu lapte de pe masă și m-am strecurat în încăperea în care cadourile, ca o confirmare a opiniei exprimate de Una, cum că toată chestia ar fi cam prea sfidătoare, fuseseră deja despachetate și așezate la vedere.

Mi-a trebuit ceva vreme să descopăr soba de teracotă, pentru că era împinsă mai în spate, dar, după ce am găsit-o, am turnat pur și simplu puțin lapte în linguriță, am înclinat lingurița și am ținut-o aproape de locul unde se aprinde flacăra. Nu mi-a venit să cred.

Teracota înghițea laptele. Se vedea foarte clar cum laptele dispărea din linguriță.

– O, Doamne, dar e un miracol, am exclamat eu.

De unde naiba era să știu că Mark Darcy tocmai trecea pe acolo?

– Ce faci? m-a întrebat el din prag.

Nu am știut ce să-i răspund. Credea, evident, că aveam de gând să fur cadourile.

– Ei? a insistat el.

– Soba de teracotă înghite lapte, am bombănit eu ofuscată.

– O, nu fi ridicolă, a rîs el.

– Ba înghite lapte, am repetat indignată. Uite!

Am pus încă o dată lapte în linguriță, am înclinat-o și, promptă, soba l-a înghițit.

– Vezi? am zis eu cu mîndrie. E un miracol.

A fost destul de uluit, garantez.

– Ai dreptate, a răspuns el încetișor. Chiar e un miracol.

Tocmai atunci, Natasha a apărut în prag.

– A, bună, a zis ea văzîndu-mă. Văd că azi nu ești în costumul tău obișnuit de iepuraș, și a chicotit ușor, ca să-și deghizeze comentariul de cățea într-un soi de glumă amuzantă.

– De fapt, noi, iepurașii, purtăm așa ceva doar pe timp de iarnă, ca să ne țină de cald, iam răspuns eu.

– Marca John Rocha? m-a întrebat ea apoi, zgîindu-se la rochia împrumutată de la Jude. Din toamna trecută? Recunosc stilul de tiv.

Am tăcut, în căutarea unei replici inteligente și tăioase, dar, din păcate, nu mi-a venit nimic în minte. Așa că, după o scurtă pauză timpă, am zis:

– Ei, sînt sigură că vreți să mai circulați. Mi-a făcut plăcere să vă revăd. Pa-pa!

Am hotărît că e cazul să ies afară să iau puțin aer și să pufăi o țigară. Era o seară frumoasă, călduță, cu cerul plin de stele, cu o lună care lumina toate tufele de rododendron. Mie, uneia, nu mi-au plăcut niciodată prea mult rododendronii. Îmi amintesc de căsuțele victoriene din nordul Angliei, ca în povestirile lui D.H. Lawrence, unde oamenii se tot îneacă prin lacuri. Am coborît în grădina în pantă. Răzbăteau pînă acolo valsuri vieneze, într-un stil cam prea elegant, de fin de millenium. Deodată am auzit un

zgomot deasupra mea. Se zărea o siluetă pe fundalul ferestrelor franțuzești. Era un adolescent blond, băiat atrăgător, gen elev de școală publică.

* Fostă Miss Guyana, actualmente măritată cu faimosul actor enelez Michael Caine

– Bună, mi s-a adresat tînărul.

Și-a aprins o țigară cu o mînă nesigură și a pornit-o pe scări în jos, către mine.

– Ai vrea să dansezi? Oh, a, pardon, s-a scuz el și mi-a întins o mînă, de parcă eram la Eton, iar el era ex-ministrul de interne care dăduse dovadă de proaste maniere:

– Simon Dalrymple, s-a prezentat.

– Bridget Jones, i-am răspuns, întinzîndu-i la rîndul meu mîna, cam țeapăn, căci mă simțeam ca un membru al consiliului de război.

– Bună. Ăăă. Încîntat de cunoștință. Ei, vrei să dansăm? m-a întrebat el, revenind la genul anterior, de elev la școala publică.

– Păi, nu știu, zău așa, am zis eu, revenind la genul flușturistică bosumflată și scăpînd un chicotit involuntar, cam ca de prostituată din Yates Wine Lodge.

– Aici, afară. Doar cîteva clipe.

Am ezitat. Eram flatată, ca să spun sincer. Episodul ăsta, plus miracolul făcut în fața lui Mark Darcy începuseră să mi se urce la cap.

– Te rog, a insistat Simon. Nu am mai dansat niciodată cu o femeie mai în vîrstă. O, vai de mine, îmi pare rău. N-am vrut să spun că... a continuat el, vîzînd cum mă schimb la față. Am vrut să spun, cu cineva care nu mai merge la școală, a zis el, strîngîndu-mi pasional mîna. Vrei? Ți-aș fi foarte, foarte recunoscător.

Simon Dalrymple învățase, evident, dansul clasic încă din fașă, așa că a fost foarte plăcut să dansez cu cineva care mă

conducea cu ușurință, ca un expert, dar problema a fost că, se pare, a avut, ăă, nu că aș vrea să exagerez, cea mai enormă erecție la care am avut vreodată bafta să asist și, dansînd atît de aproape de el, nu era ceva care putea trece neobservat.

– Preiau eu acum, Simon, s-a auzit o voce.

Era Mark Darcy.

– Haide. Du-te înapoi în casă. Era cazul să te duci la culcare pînă acum.

Simon a părut de-a dreptul zdrobit. S-a făcut stacojiu la față și s-a grăbit să se întoarcă în casă.

– Îmi permiți? a zis Mark și mi-a întins mîna.

– Nu, am zis eu furioasă.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Aăă, am răspuns eu, căutînd cu disperare motivul pentru care eram atît de furioasă. Te-ai purtat oribil cu tînărul, l-ai luat de sus și l-ai umilit la vîrsta lui fragedă. Apoi am observat figura lui nedumerită și am continuat: Deși apreciez faptul că m-ai invitat la petrecerea ta. E grozavă. Îți mulțumesc foarte mult. Fantastică petrecere.

– Da, cred că ai mai spus asta, a zis el clipind des.

Adevărul e că părea cam agitat și rănit de atitudinea mea.

– Eu...

Apoi s-a oprit și a început să se preumbe pe terasă, oftînd și trecîndu-și mîna prin păr. – Ce face... Ai mai citit ceva cărți bune în ultima vreme? Incredibil.

– Mark, i-am spus eu. Dacă mă mai întrebi o dată dacă am citit ceva cărți bune în ultima vreme, am să-mi mănînc capul. De ce nu mă întrebi altceva? Mai schimbă și tu.

Întreabă-mă dacă am vreun hobby în timpul liber, sau ce părere am despre Moneda Unică Europeană, sau dacă am trăit vreodată o experiență cu totul ciudată cu un obiect de cauciuc.

– Eu... a început el din nou.

– Sau, dacă aş fi obligată să mă culc cu Douglas Hurd* sau cu Michael Howard* sau cu Jim Davidson*, pe care l-aş alege. De fapt, nici n-ar avea rost să întreb, cu Douglas Hurd.

– Douglas Hurd? a făcut Mark.

– Mmm. Da. E delicios de drastic, dar e un tip corect.

– Hmmm, a făcut Mark dus pe gânduri. Zici tu așa, dar uite, Michael Howard are o soție extrem de atrăgătoare și inteligentă. Trebuie că are el ceva farmece ascunse.

– Ca de exemplu? am întrebat eu copilărește, în speranța că o să zică ceva despre sex.

– Păi...

– Ar putea fi un bun amant, de bună seamă? am plusat eu.

– Sau un olar fantastic de priceput.

– Sau un expert în aromaterapie.

– Vrei să iei cina cu mine, Bridget? mi-a tăiat-o el brusc și mai degrabă supărat, de parcă avea de gând să mă așeze undeva la o masă și să îmi servească vreo replică tăioasă.

M-am oprit și am căscat ochii la el.

– Te-a pus mama mea să faci asta? l-am întrebat suspicioasă.

* Fost ministru de externe la începutul anilor '90.

* Membru al Parlamentului

* Actor de comedie

– Nu... eu...

– Una Alconbury?

– Nu, nu...

Mi-am dat brusc seama ce se petrece.

– Mama ta a fost, nu-i așa?

– Păi, mama a zis doar...

– Nu vreau să fiu invitată la cină doar pentru că mama ta vrea asta. Și, oricum, despre ce am putea vorbi? Nu ai face decât să mă întreb dacă am citit ceva cărți bune în ultima vreme și

atunci ar trebui să inventez vreo minciună patetică și... M-a privit consternat.

– Dar Una Alconbury mi-a spus că ești o tipă trăsnet în materie de literatură, că ești totalmente obsedată de cărți.

– Chiar așa a spus? am zis eu, brusc încântată. Și ce altceva ți-a mai spus?

– Păi, mi-a spus că ești o feministă radicală și că ai o viață socială extrem de activă...

– Ooo, am tors eu ca o felină.

– ...cu milioane de bărbați care te invită peste tot.

– Ha.

– Am auzit despre Daniel. Îmi pare rău.

– Îmi dau seama că ai încercat să mă previi, am bombănit eu amărîtă. În definitiv, ce ai împotriva lui?

– S-a culcat cu soția mea, a zis el. La două săptămîni după ce ne căsătorisem.

L-am privit total uluită, dar tocmai atunci o voce a zbierat drept deasupra noastră:

– Markee! Era Natasha, a cărei siluetă se profila în contre-jour și care privea în jos să vadă ce se petrece.

– Markee! a strigat ea din nou. Ce tot faci acolo jos?

– Crăciunul trecut, a continuat Mark grăbit, îmi ziceam că, dacă mama va mai rosti "Bridget Jones" o singură dată, mă voi duce la ziarul Sunday People și o voi acuza că m-a bătut în copilărie cu pompa de la bicicletă. Dar cînd te-am cunoscut... și eu purtam puloverul acela ridicol în carouri, pe care mi-l făcuse Una cadou de Crăciun... Bridget, toate celelalte fete pe care le cunosc sînt atît de artificiale. Nu cunosc nici una care și-ar prinde o codiță de iepuraș de pantaloni sau...

– Mark! a țipat Natasha și a pornit să coboare scările spre noi.

– Dar tu ai deja o prietenă, i-am relevat eu ceva de-a dreptul evident.

– Nu mai am, de fapt, a zis el. Doar o cină? La un moment dat?

– Bine, am șoptit eu. Bine.

După aceea m-am gândit că ar fi mai bine să plec acasă: Natasha îmi urmărea fiecare mișcare, de parcă ar fi fost o crocodiloaică, iar eu m-aș fi apropiat prea mult de ouăle ei, și apoi îi dădusem deja lui Mark Darcy numărul meu de telefon și adresa și stabilisem să ne vedem marțea următoare. Când am trecut prin sala de dans, le-am văzut pe mama, pe Una și Elaine Darcy discutând foarte animat cu Mark – și nu m-am putut împiedica să-mi închipui ce mutre ar face dacă ar ști ce se petrecuse cu câteva clipe mai devreme. Am avut brusc viziunea petrecerii cu curcan și sos curry de anul viitor, la care Brian Enderby s-ar trage de bretele și ar spune: "Hmmm. Îmi place să văd cum se distrează tinerii, nu-i așa?", iar Mark Darcy și cu mine am fi siliți să facem tot felul de giumbușlucuri pentru a distra publicul, ca, de pildă, să ne frecăm nasurile sau să facem amor în fața lor, ca o pereche de foci la un spectacol acvatic.

Marți, 3 octombrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 3 (f.b.), țigări: 21 (prost), rostit cuvântul "ticălos" în ultimele douăzeci și patru de ore: 369 (aprox.).

7:30 p.m. Stare de panică generalizată. Mark Darcy vine să mă ia peste vreo jumătate de oră. Abia m-am întors de la serviciu, cu părul zbîrlit și cu haine care au beneficiat de servicii dezastruoase din partea spălătoriei. Ajutor, oh, ajutor. Aveam de gând să port niște pantaloni albi comozi, dar mi-a trecut prin minte că ar putea să mă ducă la vreun restaurant fișos. O, Doamne, nu am nimic fișos de pus pe mine. Oare se așteaptă să

îmi pun codiță de iepuraș? Nu că m-ar interesa în mod deosebit persoana lui, sau așa ceva.

7:50 p.m. O, Doamne, o, Doamne. Încă nu m-am spălat pe cap. Mă bag iute în baie.

8:00 p.m. Acum îmi usuc părul. Sper din toată inima că Mark Darcy va întârzia, nu aș vrea să mă găsească în halat și cu părul ud.

8:05 p.m. Părul e mai mult sau mai puțin uscat. Mai am doar să mă machiez, să mă

îmbrac și să înghesui toate celelalte haine împrăștiate după canapea. Trebuie să-mi stabilesc prioritățile. Consider că machiajul e cel mai important, apoi ascunderea hainelor de-a valma.

8:15 p.m. Tot nu a sosit. Foarte bine. Îmi place un bărbat care vine mai târziu, spre deosebire de cei care vin devreme și sperie omul, făcîndu-l să intre în panică în legătură cu hainele rămase neascunse prin casă.

8:20 p.m. Ei bine, sînt cam gata de-acum. Poate mă îmbrac cu altceva, totuși.

8:30 p.m. Asta e deja ciudat. Parcă nu e genul care să întârzie cu mai mult de jumătate de oră.

9:00 p.m. Incredibil. Mark Darcy m-a lăsat cu ochii-n soare. Ticălosul!

Joi, 5 octombrie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame (prost), ciocolată: 4 (prost), privit la video de 17 ori (prost).

11:00 a.m. La baie la serviciu. O, nu. O, nu. Nu ajungea că am fost lăsată cu ochii-n soare în chip umilitor acum câteva zile, mai trebuia să mă pomenesesc astăzi în centrul hidos al atenției la ședința de dimineață.

– Așa. Bridget, a zis Richard Finch. Îți dau încă o șansă de afirmare. Procesul Isabella

Rossellini*. Se așteaptă verdictul azi. Noi credem că o să scape basma curată. Du-te la Tribunalul Suprem. Nu vreau să te văd cățărându-te pe stâlpi de pompieri sau de înaltă tensiune. Vreau un interviu serios. Întreab-o dacă își închipuie că putem și noi să masacrăm oameni de câte ori nu ne convine să facem sex cu ei. Ce mai aștepți, Bridget? Valea.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce voia să spună cu toate astea.

– Ai urmărit procesul Isabella Rossellini, presupun? a întrebat Richard. Citești uneori ziarele, nu-i așa?

Problema cu locul ăsta de muncă e că oamenii te bombardează întruna cu nume și evenimente și nu dispui decât de o fracțiune de secundă ca să decizi dacă recunoști că habar n-ai despre ce e vorba sau dacă nu spui nimic, petrecându-ți următoarea jumătate de oră în căutarea disperată a unor fragmente de informații cu privire la tema în discuție, pe care, altminteri, o dezbați în amănunt cu un aer convingător : este exact ce am făcut în legătură cu această Isabella Rossellini.

Iar acum trebuie să ajung în cinci minute la înspăimântătoarea echipă de filmare, la tribunal, ca să iau un interviu cu privire la un eveniment despre care nu am nici cea mai vagă idee.

11:05 a.m. Mulțumescu-ți ție, Doamne, pentru Patchouli. Tocmai ieșeam de la toaletă când am văzut-o trăgînd de lesă cîinii lui Richard. – Te simți bine? a zis ea. Arăți cam speriată.

– Nu, nu, mă simt bine, am răspuns eu.

– Ești sigură? M-a privit fix o clipă. Uite ce e, sper că-ți dai seama că în ședință nu s-a referit la Isabella Rossellini, nu-i așa? A vrut să spună Elena Rossini, să știi.

O, slavă Domnului și tuturor îngerilor din ceruri. Elena Rossini e dădaca aceea acuzată că și-a omorît angajatorul, după ce l-a acuzat că o violase în repetate rînduri și că a ținut-o într-un adevărat arest la domiciliu timp de optsprezece luni. Am înhățat vreo două ziare să mă pun la curent și am fugit să prind un taxi.

3 p.m. S-a petrecut ceva incredibil. Stăteam la ușa tribunalului de ore întregi cu echipa de filmare lîngă mine, așteptînd cu toții sfîrșitul procesului. De fapt, era de-a dreptul plăcut. Începusem chiar să văd și partea amuzantă a faptului că am fost lăsată cu ochii-n soare de Domnul-Perfecțiune-Întruchipată Mark Darcy. Mi-am dat brusc seama la un moment dat că am rămas în pană de țigări. Așa că i-am șoptit cameramanului, un tip foarte drăguț, dacă el crede că aș putea să fug cinci minute pînă la magazinul din colț, și el mi-a zis că nu e nici o problemă, că se anunță întotdeauna din timp când urmează să iasă lumea și că o să vină el după mine la magazin, dacă se întîmplă asta.

Cînd au auzit că mă duc la magazin, o mulțime de reporteri m-au rugat să le cumpăr și lor țigări și dulciuri și a durat ceva vreme pînă am primit banii de la toată lumea și pînă am notat care ce vrea. Tocmai dădeam banii vînzătorului, încercînd să îi țin separat pentru

* Cunoscută actriță italiană

fiecare, cînd în magazin a intrat un tip, evident grăbit, și a cerut:

– Îmi dai și mie o cutie de ciocolată Quality Street? – de parcă nici nu eram și eu peacolo.

Bietul vânzător m-a privit, nefiind prea sigur ce să facă.

– Scuzați, vă rog, cuvântul "coadă" înseamnă ceva pentru dumneavoastră? am întrebat eu pe un ton de cucoană țifnoasă și m-am întors să îl văd din față.

Mi-a scăpat un sunet curios din gât. Era Mark Darcy, pus la patru ace, în costumul lui de avocat de înaltă clasă. M-a privit cu aerul acela al lui absent.

– Unde mama naibii ai fost alaltăieri seară? l-am întrebat eu.

– Aș putea să te întreb același lucru, mi-a replicat el cu voce ca gheața.

Tocmai atunci cameramanul a dat buzna în magazin.

– Bridget! a țipat el. Ai pierdut interviul. Elena Rossini a ieșit din tribunal și a plecat. Miai cumpărat și mie țigări?

Rămasă fără replică, m-am prins de tejghea să nu cad grămadă.

– L-am pierdut? am întrebat de îndată ce am reușit să inspir suficient ca să pot scoate o vorbă. L-am pierdut? O, Doamne. Era ultima mea șansă după povestea cu stîlpul pompierilor, și eu eram după dulciuri. O să fiu dată afară. Ceilalți i-au luat interviu?

– De fapt, nimeni nu a obținut nici un interviu cu ea, a zis Mark Darcy.

– Nu? l-am întrebat, privindu-l cu disperare. Dar tu de unde știi?

– Pentru că am fost avocatul ei și i-am spus să nu dea interviuri, a răspuns el degajat.

Uite-o, e acolo, în mașina mea.

M-am uitat și am văzut-o pe Elena Rossini ițindu-și capul din mașină și am auzit-o strigînd cu accent străin:

– Mark, nu te supăra, vrei să-mi cumperi bomboane Dairy Box, în loc de Quality Street? Tocmai atunci mașina echipei noastre de filmare a tras la ușă.

– Derek! a zberat cameramanul pe geam. Cumpără-ne o ciocolată Twix și una Lion Bar, te rog.

– Ei, unde ai fost alaltăieri seară? m-a întrebat Mark Darcy.

– Te-am așteptat pe tine, fir-ar să fie, am zis cu dinții încleștați.

– La opt și cinci, când am sunat la tine de douăsprezece ori?

– Da, tocmai... am zis și am simțit trecându-mă primii fiori de groază... tocmai îmi uscam părul.

– Ai un uscător ca lumea, nu-i așa? a întrebat el.

– Da, marca Salon Selectives, 1600 de volți, am zis eu cu mîndrie. De ce?

– Poate ar trebui să-ți cumperi un uscător mai puțin zgomotos sau să-ți începi toaleta ceva mai devreme. În fine. Haide, a continuat el rîzînd. Pregătește-ți cameramanul, o să văd ce pot face pentru tine.

O, Doamne. Ce jenant. Sînt totalmente neghioabă.

9 p.m. De necrezut ce grozav au ieșit toate pînă la urmă. Tocmai am vizionat pentru a cincea oară caseta cu reportajul pentru emisiunea Bună ziua!

"Și acum, vă prezentăm un reportaj în exclusivitate pentru emisiunea Bună ziua!, zicea acolo. Bună ziua!, singura emisiune de televiziune care vă oferă un interviu în exclusivitate cu Elena Rossini, la doar cîteva minute după verdictul «nevinovat». Reportera noastră specială pentru știri interne, Bridget Jones, vă prezintă acest interviu în exclusivitate."

Îmi place la nebunie chestia asta: "Reportera noastră specială pentru știri interne, Bridget Jones, vă prezintă acest interviu în exclusivitate".

Mai văd caseta o singură dată, după care o pun bine.

Vineri, 6 octombrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame (mănînc să mă simt bine), unități de alcool: 6 (problemă), bilete la loterie: 6 (joc să mă simt bine), telefoane la numărul 1471 ca să aflu dacă Mark Darcy m-a sunat: 21 (curiozitate, evident, nimic mai mult), vizionat caseta: de 9 ori (mai bine).

9 p.m. Hmmm. I-am lăsat ieri un mesaj pe robot mamei, ca să îi spun despre triumful meu, așa că astăzi, cînd m-a sunat, mi-am închipuit că vrea să mă felicite; aș, i-a dat înainte doar despre petrecere. Ba că Una și Geoffrey au zis asta, ba că Brian și Mavis au făcut ailaltă, ba că ce extraordinar a fost Mark și că de ce nu am vorbit cu el etc, etc. Tentația de a-i spune ce s-a întîmplat a fost aproape copleșitoare, dar m-am stăpînit, imaginîndu-mi consecințele : extaz exprimat prin zbierete la auzul știrii despre rendez-vous, și uciderea brutală a unicei sale fiice la auzul știrii despre cele petrecute în seara cu pricina.

Tot mai sper că Darcy o să mă sune și o să-mi ceară o altă întîlnire după dezastrul cu uscătorul de păr. Poate ar trebui să îi scriu un bilețel de mulțumire pentru interviu și de regret pentru uscător. Nu fiindcă l-aș plăcea sau așa ceva. Doar fiindcă bunele maniere o cer.

Joi, 12 octombrie

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame (prost), unități de alcool: 3 (sănătos și normal), țigări: 13, unități de grăsime: 17 (mă întreb dacă e posibil să calculez conținutul de grăsime din întreg corpul? Sper să nu), bilete la

loterie: 3 (binișor), telefoane la 1471 ca să aflu dacă a sunat Mark Darcy: 12 (ceva mai bine).

Hmmm. Sînt furioasă foc pe un articol jignitor din ziar, scris de o ziaristă Încrezută și

Căsătorită. Avea un titlu cu litere de-o șchioapă, pătruns de ironie subtilă à la Frankie

Howard*: "Bucuriile vieții de celibatar."

"Sînt tineri, sînt ambițioși și bogați, dar viețile lor ascund o dureroasă singurătate... Cînd pleacă de la serviciu, un vid afectiv se cascadează în fața lor... Oameni solitari, obsedați de modă, își caută consolarea în semipreparate culinare care să semene cu mîncarea gătită de mama."

Hmmm. Ce obrăznicie. De unde crede această Cuconiță-Măritată-și-Încrezută-dedouăzeci-și-doi de ani că știe, mă rog frumos?

Am de gînd să scriu un articol bazat pe "zecile de conversații" cu țipe Căsătorite și Încrezute:

"Cînd pleacă de la serviciu, ele izbucnesc mereu în plîns, deoarece, deși extenuate, vor trebui să curețe cartofi și să pună rufele la spălat, în vreme ce soții lor umflați și balonați vor zăcea tolăniți pe canapea, rîgîind, uitîndu-se la meciul de fotbal și zbierînd după săratele. Iar în alte seri, stînd acasă cu șorturile lor mizerabile pe dinainte, ele se vor cufunda în disperare, după ce soții lor le vor fi sunat, spunîndu-le din nou că vor întîrzia la serviciu, în timp ce pe fundal ele aud foșnet de piele și chicoteli de celibatare sexy."

M-am văzut cu Sharon, Jude și Tom după serviciu. Și Tom lucra la un articol imaginar despre Căsătoritii Îngîmfați și despre vidurile lor afective.

"Influența lor afectează totul, de la stilul caselor care se construiesc, pînă la sortimentele de produse culinare îngrămădite pe rafturile supermagazinelor, zicea articolul furibund al lui Tom. Vedem peste tot magazine din rețeaua Anne

Summers, care livrează la domiciliul casnicilor care se străduiesc zadarnic să simuleze sexul senzațional de care se bucură celibatarii, precum și magazine alimentare exotice din rețeaua Marks & Spencer, care livrează la domiciliul cuplurilor sastisite, în strădania lor zadarnică de a se preface că sînt într-un restaurant drăguț ca celibatarii și că nu trebuie să spele vasele după aceea."

– Sînt sătulă pînă peste cap de toată pălăvrăgeala asta arogantă despre viața de celibatar! a zberlat Sharon.

– Da, da! am aprobat-o eu.

– Ai uitat futangeala afectivă, a rîgîit Jude. Noi avem parte întotdeauna de futangeală afectivă.

– În orice caz, nu sîntem solitari. Avem familii extinse, constituite din cercul nostru de prieteni pe care îi contactăm telefonic, a zis Tom.

– Da! Urraaa! Celibatarii nu ar trebui să dea tot timpul socoteală, din contră, ar trebui să beneficieze de un statut consfințit, ca gheișele de pildă, am strigat eu fericită, trăgînd un gît din paharul meu de Chardonnay de Chile.

– Gheișele? m-a întrebat Sharon, privindu-mă cu răceală.

– Mai taci din gură, Bridge, a mormăit Tom, Ești beată. Nu faci decît să te chinuiești săți îneci vidul afectiv în băutură.

– Ei șșși, la fel șșși Shazzer, am bolborosit eu.

– Ba nnuu, a zis Sharon.

– Bba ieșști biată, am zis eu.

– Uite ce e. Mai ttarrci di' gură, a rîgîit Jude din nou. Ssă mai dorn un bahar de Chardonnay?

Vineri, 13 octombrie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (m-am transformat pentru moment într-un burduf de vin), unități de alcool: o (dar trăiesc încă din burduful de vin de aseară),

calorii: 0 (f.b.). De fapt, cred că ar fi mai bine să fiu cinstită în privința asta. Nu e deloc f.b., am consumat 0 calorii numai din cauză că am vomitat 5876 de calorii imediat după ce am terminat de mâncat.

* O, Doamne, cât sînt de singură. Se profilează un întreg weekend la orizont și nu am pe nimeni pe care să îl iubesc sau cu care să mă distrez. Dar nu-mi pasă. Am o budincă minunată cu ghimbir, de la Marks and Spencer, pe care o s-o bag la cuptorul cu microunde.

Duminică, 15 octombrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șase de grame (mai bine), unități de alcool: 5 (dar e o ocazie specială), țigări: 16, calorii: 2456, minute petrecute gîndindu-mă la domnul Darcy: 245.

8:55 a.m. Tocmai am tras o fugă pînă la colț să-mi cumpăr un pachet de țigări, ca să mă pregătesc de filmul Mîndrie și prejudecată, care se difuzează la BBC. De necrezut că circulă atîtea mașini pe stradă. Nu ar trebui ca șoferii lor să fie acasă și să se pregătească de vizionare? Îmi place la nebunie că națiunea noastră e atît de topită după filmul ăsta. Știu, în ceea ce mă privește, e vorba de nevoia mea pur omenească de a-l vedea pe Darcy însurîndu-se o dată cu Elizabeth. Tom zice că marele fotbalist Nick Hornby scrie în cartea lui că nu e nimic senzațional în obsesia bărbaților pentru fotbal. Suporterii supraexcitați nu se visează pe teren, driblînd balonul, pretinde Hornby, ci își privesc echipa favorită ca pe un fel de delegație care îi reprezintă, ca pe un soi de parlament. Exact asta simt și eu față de Darcy și Elizabeth. Ei sînt reprezentanții mei favoriți în domeniul

amorului sau, mai degrabă, al flirtului. Și totuși, nu aș vrea să-i văd înscriind golul.

M-ar indispune nespun să-i văd pe Darcy și Elizabeth în pat, trăgând o țigară după ce s-a consumat faptul, Ar fi o scenă nefirească și fără noimă și mi-aș pierde pe loc interesul față de ei.

10:30 p.m. Tocmai a sunat Jude și am petrecut douăzeci de minute mormăind: "Pfiuuu, ce tip Darcy ăsta". Îmi place cum vorbește, așa, semeț. Ding-Dong! Pe urmă am discutat îndelung despre meritele domnului Darcy din film comparativ cu cele ale lui Mark Darcy și am căzut amîndouă de acord asupra faptului că domnul Darcy e mai atrăgător pentru că e mai arogant, dar și asupra faptului că e un personaj fictiv, dezavantaj care, evident, nu poate fi scăpat din vedere.

Luni, 23 octombrie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame, unități de alcool: 0 (f.b. Am descoperit un substitut al băuturii alcoolice, o băutură răcoritoare din fructe numită Smoothies – f. bună), țigări: 0 (Smoothies a eliminat nevoia de țigări), pahare de Smoothies: 22, calorii: 4265 (din care 4135 din Smoothies).

Brrr. Tocmai am de gînd să urmăresc emisiunea Panorama pe tema: "Tendința ca femeile cu înaltă calificare să ocupe cele mai bune locuri de muncă" (categorie din care mă rog la toți sfinții din ceruri și la toți îngerii să fac cît de curînd parte): "Soluția este oare să redefinim programa analitică în sistemul educațional?" Am dat peste o poză în revista Standard cu Darcy și Elizabeth, hidoși amîndoi, îmbrăcați ca niște amorezi moderni, călare unul peste altul pe o pajiște: ea, cu păr blond lins și pantaloni mulați, el, cu pulover pe gît și jachetă din piele și cu mustață pe oală. Se pare că se culcă deja unul cu altul. Asta e de-

a dreptul dezgustător. Mă simt dezorientată și nedumerită, pentru că am certitudinea că domnul Darcy nu ar deveni în nici un caz ceva atât de frivol și inutil ca un actor, de pildă, și totuși domnul Darcy chiar este un actor. Hmmm. Totul e foarte confuz.

Măști, 24 octombrie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (afurisitele alea de Smoothies), unități de alcool: 0, (igări: 0, Smoothies : 32.

O duc grozav la serviciu. De când cu interviul cu Elena-Nu-mai-știi-cum, se pare că tot ce fac e bine.

– Haide! Haide! Rosemary West! zicea Richard Finch, când am ajuns la birou (cam târziu, ce-i drept, dar asta i se putea întâmpla oricui), cu pumnii ridicați ca un boxer. Mă gîndeam la victime ale unui viol între lesbiene, mă gîndeam la Jeanette Winterson, mă gîndeam la un titlu de genul Bună ziua! doctore, mă gîndeam la ceea ce fac de fapt lesbienele. Asta-i! Chiar așa, ce anume fac lesbienele în pat?

Și m-am trezit dintr-o dată ațintită cu privirea.

– Știi tu cumva? Toată lumea se zgîia la mine. Hai, Bridget-care-iar-ai-ajuns-al-draculuide-târziu-la-birou, a țipat el nerăbdător. Ce fac, de fapt, lesbienele în pat? Am inspirat adînc.

– De fapt, cred că ar trebui să filmăm idila din afara ecranului dintre Darcy și Elizabeth. M-a privit de sus pînă în jos încet.

– Strălucit, mi s-a adresat el respectuos. Absolutamente al dracului de strălucit. OK. Actorii care joacă în rolurile lui Darcy și Elizabeth? Ei, haide, haide, a zis el agitîndu-și pumnii spre ceilalți.

– Colin Firth și Jennifer Ehle, am răspuns eu.

– Tu, draga mea, a zis el privind spre unul din sînii mei, ești un geniu al dracului de mare.

Am sperat întotdeauna să ajung un geniu, dar nu am crezut niciodată c-o să pice fericirea asta taman pe mine – sau, mai degrabă, pe sînul meu stîng.

NOIEMBRIE

Un criminal în familie

Miercuri, 1 noiembrie

(Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și cinci de grame (urraaa! urraaa!), unități de alcool: 2 (f.b.), (igări: 4 (dar pentru că nu am putut fuma la Tom acasă, ca să nu-i ia foc costumul de Miss Univers Alternativ), calorii: 1848 (b.), Smoothies: 12 (excelent progres).

Am fost pînă la Tom acasă pentru o ședință la nivel înalt consacrată discutării scenariului cu privire la Mark Darcy. Dar l-am găsit pe Tom agitat la culme din cauza concursului de Miss Univers Alternativ. Dat fiind că se decisese cu mult timp în urmă să se prezinte ca Miss Încălzire Globală, se confrunta acum cu o criză de încredere în sine.

– Nu am nici o speranță, zicea el privindu-se în oglindă și repezindu-se după aceea la fereastră.

Purta pe el un soi de sferă de polistiren, pe care era pictată harta lumii, dar cu cele două calote glaciare topindu-se și cu o arsură drept peste Brazilia, într-o mînă ținea un lemn de esență

tropicală și un spray Lynx, iar în cealaltă o chestie informă de blană care, pretindea el, e un rîs mort.

– Crezi că ar trebui să am o tumoră? a întrebat el.

– E concurs de frumusețe sau concurs de costume fițoase?

– Păi tocmai asta e, că nu știu, nu știe nimeni, a zis Tom, aruncînd pe jos pălăria – un copac în miniatură, căruia avea de gînd să îi dea foc în timpul concursului. Probabil și una, și alta. E totul. Frumusețe. Originalitate. Artă. E ridicol de neclar.

– Trebuie să fii homo ca să te înscrii? l-am întrebat eu, prefirînd niște polistiren împrăștiat pe jos.

– Nu. Oricine poate să se înscrie: femei, copii, animale, oricine. Tocmai asta e problema, mi-a spus el și s-a dus din nou la oglindă. Uneori am impresia că aș avea mai multe șanse dacă aș încerca să cîștig mergînd acolo cu un cîine credincios de-adevăratelea.

În cele din urmă, am căzut de acord că, deși tema încălzirii globale în sine pica la țanc, poate că sfera de polistiren nu era cea mai elegantă ținută de seară. În final, am ajuns amîndoi la concluzia că ar fi mai bine să poarte o rochie albastră Yves Klein, pe care să plutească ceva nori de fum și umbre care să simbolizeze topirea calotelor glaciare.

Mi-am dat seama că nu mă voi putea alege cu vreun sfat util din partea lui Tom cu privire la Mark Darcy în acel moment, așa că m-am scuzat înainte să se facă prea tîrziu și iam promis că mă voi gîndi serios la ceva pentru costumul de zi și la costumul de baie.

Cînd m-am întors, am sunat-o pe Jude, dar ea s-a apucat să-mi expună o nouă filosofie orientală despre care citise în ediția de luna asta a revistei Cosmopolitan, filosofie căreia îi zice Feng Shui și care te ajută să obții tot ce vrei în viață. Se pare că nu ai decît de făcut curățenie în toate sertarele din apartament pentru a te debloca, apoi îți împărți apartamentul în nouă sectoare, botezate "colțuri" (chestie care se cheamă întocmirea hărții bagua), fiecare colț reprezentînd cîte un domeniu al vieții tale:

carieră, familie, relații, bogăție materială, copii. Orice obiect din acel colț al casei tale va fi responsabil de felul în care te descurci în respectivul domeniu al vieții. De exemplu, în cazul în care constăți că nu ai bani, s-ar putea să fie din cauză că ai un coș do hîrtii în colțul bogăției materiale.

Sînt foarte încîntată de noua teorie, în acest fel s-ar putea explica multe. Am hotărît să cumpăr și cu revista cît de curînd. Jude zice să nu-i spun nimic lui Sharon, care e de părere că toată chestia asta cu Feng Shui e o aiureală. Am reușit în cele din urmă să aduc vorba despre Mark Darcy.

– Bineînțeles că nu-ți place, Bridge, o clipă măcar nu am crezut că ți-ar plăcea, mi-a spus Jude. A zis că răspunsul la dilema mea e simplu: ar trebui să organizez într-o seară o petrecere la care să-l invit.

– Ar fi perfect, a continuat ea. Nu e un rendez-vous, așa că nu ai fi stresată în nici un fel, și poți să te dai mare cît cuprinde, le spui prietenilor să se prefacă în seara aceea că te consideră minunată.

– Jude, am făcut eu jignită, ai zis cumva "să se prefacă"?

Vineri, 3 noiembrie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (hmmm), unități de alcool: 2, țigări: 8, Smoothies: 13, calorii: 5245.

11 a.m. Sînt foarte încîntată de ideea cu petrecerea. Am cumpărat o carte nouă de bucate, grozavă, de Marco Pierre White. Înțeleg în sfîrșit diferența dintre mîncarea gătită acasă și cea de restaurant. După cum spune Marco, totul rezidă în concentrația de gust. Secretul sosurilor, firește, stă nu doar în concentrația de gust, ci și în cantitate. Trebuie să fierbi în oale mari oase de pește, de pui etc, apoi să le congelezi în formele

pentru cuburi de gheață. După aceea gătitul devine la fel de ușor ca prepararea unei budinci de cartofi cu carne, de fapt, chiar mai ușor, pentru că nu mai trebuie să cureți cartofii, trebuie doar să îi topești în grăsime de gîscă. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta pînă acum.

Meniul va fi următorul:

Veloute de țelină (f. simplu și ieftin, o dată ce fac cuburile).

Ton la grătar pe Veloute de roșii-miniatură cu garnitură de cartofi fondanți cu usturoi. Prăjitură cu portocale. Grand Marnier Crème Anglaise.

Va fi grozav. Voi deveni vestită pentru prepararea unor bucate sofisticate, aparent fără efort.

Oamenii vor da năvală la petrecerile mele, po-vestindu-le și altora: "E minunat la petrecerile lui Bridget, oferă mese foarte stilate, dar într-un decor relaxat." Mark Darcy va fi foarte impresionat și își va da seama că nu sînt nici persoană de rînd, nici incompetentă.

Duminică, 5 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame (dezastru), țigări: 32, unități de alcool: 6 (nu mai au Smoothies la magazin – ticăloși lipsiți de bun-simț), calorii: 2266, bilete la loterie: 4.

7 p.m. Hmmm. E seara în care se organizează focuri de artificii, dar eu nu am fost invitată. Țîșnesc focuri de artificii în dreapta, în stînga și pe centru, arată foarte tentant. Mă duc la Tom.

11 p.m. Am petrecut o seară a naibii de plăcută la Tom, care se chinuia să se obișnuiască cu ideea că titlul de Miss Univers îi fusese acordat Ioanei Afurisite de d'Arc.

– Dar ce mă înfurie cu adevărat este că au declarat că nu e vorba de un concurs de frumusețe, când, de fapt, exact asta este. Adică sînt sigur că dacă nu aş avea nasul ăsta așa de... a făcut Tom privindu-și mînios chipul în oglindă.

– Dacă ce?

– Nasul.

– Dar ce are nasul tău?

– Ce are? Pfu! Uită-te numai la el.

În cele din urmă, am constatat că avea o mică umflătură acolo unde, când avea șaptesprezece ani, cineva îl izbise cu un geam care i se spărsese în față.

– Vezi la ce mă refer?

I-am explicat că, după părerea mea, umflătura în sine nu poate fi motivul pentru care Ioana d'Arc i-a suflat titlul, afară doar de cazul în care juriul a folosit un telescop marca Hubble, dar Tom a început să se lamenteze că e și prea gras și că o să înceapă o cură de slăbire.

– Cîte calorii ai voie să mănînci când faci cură de slăbire? m-a întreat.

– Cam o mie. Mă rog, eu îmi propun o mie, dar sfîrșesc prin a mînca o mie cinci sute, am răspuns, dar mi-am dat seama chiar pe cînd o spuneam că ultima afirmație nu era adevărată pe de-a-ntregul.

– O mie? a întreat Tom, nevenindu-i să creadă. Și eu care credeam că ai nevoie de două

mii doar ca să supraviețuiești.

L-am privit fără să clipesc. Mi-am dat seama că am petrecut atît de mulți ani făcînd cure de slăbire, încît ideea că ai nevoie de cîteva calorii ca să supraviețuiești îmi dispăruse cu desăvîrșire. Am ajuns actualmente la punctul în care am impresia că ideal în materie de nutriție este să nu mănînci absolut nimic și că singurul motiv pentru care oamenii mănîncă este acela că sînt lacomi și nu se pot abține îndeajuns de la hrană, așa cum o cere cura de slăbire.

- Cîte calorii sînt într-un ou fiert? a întrebă Tom.
- Șaptezeci și cinci.
- Într-o banană?
- Mare sau mică?
- Mică.
- Decojită?
- Da.
- Optzeci, am zis eu sigură pe mine.
- O măslină?
- Neagră sau verde?
- Neagră.
- Nouă.
- Un pahar de vin?
- Optzeci și unu.
- O cutie de ciocolată Milk Tray?
- Zece mii opt sute nouăzeci și șase.
- De unde știi toate astea?

M-am gîndit o clipă.

- Știu așa cum orice om știe alfabetul sau tabla înmulțirii.
- Bun. Atunci cît fac nouă ori opt?
- Șaizeci și patru. Nu, cincizeci și șase. Șaptezeci și doi.
- Ce literă vine înainte de J? Repede?
- "P". Adică "L". Ba nu, "I".

Tom zice că sînt nebună, dar, întîmplător, eu știu că sînt normală, însă altfel decît ceilalți, de exemplu, decît Sharon sau Jude. De fapt, Tom mă cam îngrijorează. Cred că participarea asta la concursul de frumusețe l-a făcut să cedeze sub presiunea pe care noi, femeile, o suportăm de multă vreme, și a început să devină nesigur pe sine, obsedat de aspectul fizic și cu un început de anorexie.

Seara a culminat cînd Tom s-a înveselit și a început să lanseze focuri de artificii de pe terasă drept în grădina vecinilor de dedesubt care, zice Tom, sînt niște homofobi.

Joi, 9 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame (ceva mai bine fără Smoothies), unități de alcool: 5 (mai bine decât să am un stomac uriaș, plin de fructe zborșite), țigări: 12, calorii: 1456 (excelent).

Sînt încîntată de ideea asta cu petrecerea. Am hotărît să fie de marți într-o săptămînă. Iată și lista invitaților:

Jude	Ticălosul Richard
Shazzer	
Tom	Jerome-Mofturosul (poate am vreo baftă dovestea lor de amor se termină înair rșea viitoare)
Magda	Jeremy
Eu	Mark Darcy

Mark Darcy a părut foarte mulțumit cînd l-am sunat.

– Ce ai de gînd să gătești? a întreat el. Te pricepi la gătit?

– Păi, să vezi... am zis eu. De fapt, eu folosesc de obicei rețete din cartea de bucate a lui Marco Pierre White. E uimitor ce simplu poate fi totul dacă obții concentrația de gust. A rîs și mi-a spus:

– Ei, nu face nimic prea complicat. Nu uita că lumea vine să te vadă pe tine, nu să mănînce parfait în ceșcuțe de zahăr.

Daniel nu ar fi spus niciodată ceva atît de drăguț. Aștept cu mare nerăbdare petrecerea.

Sîmbătă, 11 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame, unități de alcool: 4, țigări: 35 (situație de criză), calorii: 45M (m-am lăsat de mâncat).

Tom a dispărut. Am început să-mi fac griji pentru el azi-dimineață, când Sharon m-a sunat ca să-mi spună că, deși nu ar putea jura pe viața mamei ei, e destul de sigură că l-a văzut de pe fereastra unui taxi jo seara, umblînd pe Landbroke Grove, ținîndu-se cu o mîină de gură și, avea ea impresia, avînd un ochi vînat. Dar pînă să întoarcă ea taxiul din drum, el dispăruse. Îi lăsase două mesaje pe robot ieri, întrebîndu-l dacă totul e în regulă, dar el nu o sunase. Mi-am adus pe loc aminte, în timp ce ea vorbea, că, deși îi lăsasem și eu un mesaj miercuri, întrebîndu-l dacă o să fie liber în weekend, el nu mă sunase, ceea ce nu-i stă deloc în caracter. A urmat o telefoniadă tumultuoasă. La Tom suna în gol, așa că am sunat-o pe Jude, care mi-a spus că nici ea nu mai știe nimic despre Tom. Am încercat la prietenul lui, Jerome Mofturosul: nimic. Jude a promis că o să-l sune pe Simon, care stă pe lîngă Tom, și o să-l roage să dea o fugă pînă acolo. M-a sunat douăzeci de minute mai tîrziu și mi-a spus că Simon sunase la ușa lui Tom o veșnicie și chiar bătuse în disperare, dar nu primise nici un răspuns. Apoi, Sharon m-a sunat din nou. Vorbise cu Rebecca, iar aceasta credea că Tom urma să meargă la Michael la prînz. L-am sunat pe Michael, care mi-a spus că Tom îi lăsase un mesaj bizar, cu o voce distorsionată, în care spunea că nu poate veni, dar nu îi spusese de ce.

3 p.m. Încep să intru în panică, dar, în același timp, îmi place să fiu în miezul unei drame. Sînt, practic, cea mai bună prietenă a lui Tom, așa că toată lumea mă sună pe mine, și am adoptat un aer calm, în același timp însă adînc preocupat de toată povestea. Mi-a trecut fără veste prin minte că poate are un nou prieten și că acum se distrează făcînd amor non-stop, ca într-o

lună de miere, ascuns pe undeva. Poate că nu pe el îl văzuse Sharon sau poate episodul cu ochiul vînat era doar rezultatul unei nopți entuziaste de sex juvenil sau al unui machiaj post-modernist după moda show horror. Trebuie să dau niște telefoane ca să verific această nouă teorie.

8:30 p.m. Opinia generală îmi desființează teoria cea nouă, fiindcă toată lumea e de acord că ar fi imposibil ca Tom să-și fi făcut un nou prieten fără să se laude la tot poporul. Nu am avut contraargumente. Idei care de care mai trăsnete îmi trec prin cap. Nu încap nici o îndoială că Tom a părut preocupat în ultima vreme. Încep să mă întreb dacă îi sînt prietenă atît de bună pe cît crezusem. Noi, cei din Londra, sîntem cu toții atît de egoiști și ocupați. Ar fi oare posibil ca vreunul dintre prietenii mei să fie atît de nefericit încît să... ooo, în sfîrșit, am găsit ediția de luna asta a revistei Marie Claire: era pe frigider!

În timp ce frunzăream Mărie Claire, m-am pomenit gîndindu-mă la înmormîntarea lui Tom și la ce aș purta. Brrr. Tocmai mi-am amintit de parlamentarul acela care a murit întrun tomberon, cu bucăți de furtun în jurul gîtului și cu ciocolată cu portocale în gură, sau așa ceva. Mă întreb dacă Tom exersa oarece practici sexuale excentrice fără să ne spună și nouă.

5 p.m. Am sunat-o din nou pe Jude.

– Crezi că ar fi cazul să sunăm la poliție și să le cerem să spargă ușa? am întreat eu.

– Am sunat deja.

– Și ce-au zis?

N-am putut să nu mă simt enervată în sinea mea, pentru că Jude sunase la poliție fără să se consulte mai întîi cu mine. În fond, eu sînt cea mai bună prietenă a lui Tom, nu Jude.

– Nu au părut prea impresionați. Au zis să îi sun luni, dacă nu-l găsim pînă atunci. Cred că le înțelegi punctul de vedere. Pare o acțiune cam alarmistă să raportezi că un tînăr de douăzeci și

nouă de ani nu e acasă într-o zi de sîmbătă dimineața și că nu și-a făcut apariția la un prînz la care, spusese, de altfel, că nu va veni.

– Dar ceva nu e în regulă, știu sigur, am grăit eu cu o voce misterioasă și joasă și mi-am dat seama pentru prima oară cît sînt de intuitivă și ce instincte profunde am.

– Știu ce vrei să spui, mi-a replicat Jude profetic. Așa simt și eu. Ceva e precis în neregulă.

7 p.m. Extraordinar. După ce am vorbit cu Jude, nu m-am îndurat să mă duc la cumpărături sau să fac alte chestii cotidiene. M-am gîndit că ar fi momentul ideal să fac treaba aia cu Feng Shui, așa că m-am dus pînă la colț și am cumpărat revista Cosmopolitan. Încet-încet, folosind desenul din revistă, am făcut harta ba-gua a apartamentului. Și am descoperit cu oroare ceva. În Colțul Prietenilor de Suflet trona un coș cu hîrtii. Nici nu e de mirare că nefericitul de Tom a dispărut.

Am sunat-o rapid pe Jude să îi raporteze rezultatul. Jude zice să mut coșul de hîrtii mai încolo.

– Dar unde? am întrebat. Că doar n-o să-l pun în Colțul Relațiilor sau în cel al Urmașilor.

Jude a spus să aștept puțin, că se duce să arunce o privire în revistă.

– Ce-ar fi să-l pui în Colțul Bunăstării? a sugerat ea cînd s-a întors.

– Hmmm, nu știu, zău, cu Crăciunul ăsta care se apropie, am zis eu, dar m-am simțit meschină chiar în timp ce o spuneam.

– Mă rog, dacă așa vezi tu lucrurile. Adică, vreau să spun că probabil o să ai și așa un cadou mai puțin de cumpărat..., mi-a aruncat Jude acuzator.

În final, am decis să pun coșul de hîrtii în Colțul Erudiției și am plecat la magazinul de zarzavaturi să cumpăr niște plante cu frunze rotunde, pe care să le pun în Colțul Familiei și în cel al Prietenilor de Suflet (plantele cu frunze ascuțite, mai ales

cactușii, sînt contraproductive). Tocmai pe cînd scoteam un ghiveci din dulăpiorul de sub chiuvetă am auzit un clinchetit metalic. M-am plesnit zdravăn peste frunte. Erau cheile de rezervă de la apartamentul lui Tom, pe care le aveam de cînd el fusese plecat la Ibiza.

O clipă m-am gîndit să mă duc pînă la el fără Jude. În fond, ea sunase la poliție fără să-mi spună, nu? Dar, în final, mi s-a părut o idee prea răutăcioasă, așa că am sunat-o și am decis să o chemăm și pe Shazzer, să vină și ea, doar ea dăduse prima alarma.

Cînd am intrat pe strada lui Tom însă, am ieșit din fantasmele în care mă scufundasem și în care îmi imaginam cu ce aer demn, articulat și tragic aveam să răspund la întrebările reporterilor, și din teama paranoică la gîndul că poliția avea să hotărască pînă la urmă că eu îl asasinasem pe Tom. Totul a încetat brusc să mai fie un joc. Poate că, totuși, se petrecuse ceva teribil și tragic.

Nici una dintre noi nu a scos un cuvînt în timp ce urcam treptele din fața casei.

– Să sunăm mai întîi? a șoptit Sharon, pe cînd eu tocmai ridicam cheia spre broască.

– Sun eu, a zis Jude.

Ne-a aruncat o privire rapidă, apoi a apăsat pe butonul interfonului.

Am așteptat, în tăcere. Jude a sunat din nou. Eram tocmai pe punctul de a vîrî cheia în broasca ușii, cînd o voce s-a auzit în interfon :

– Alo?

– Cine e acolo? am întrebat eu cu voce tremurătoare.

– Da' tu cine-ți închipui că e, vacă năroadă?

– Tom! am țipat eu fericită. Lasă-ne să intrăm.

– Lasă-ne? a întrebat el, bănuitor.

– Eu, Jude și Shazzer.

– Aș prefera să nu intrați, scumpo, ca să fiu sincer.

– Tom, zeitate a prostiei, am ridicat în picioare jumătate de Londră tot sunînd la poliție, tot poporul te caută cu lumina, pentru că nimeni nu știe pe unde ești. Lasă-ne naibii să intrăm!

– N-o vreau decît pe Bridget, a răspuns Tom, morocănos. Le-am privit pe celelalte strălucind de mîndrie.

– Ia n-o mai face pe primadona, l-a repezit Shazzer.

Tăcere.

– Ei, haide, prostuțele. Lasă-ne să intrăm.

A urmat o pauză de cîteva secunde, apoi s-a auzit: Bzzz.

– Sînteți pregătite pentru ce veți vedea? s-a auzit vocea lui cînd am ajuns la ultimul etaj și ne-a deschis ușa.

Am tras toate trei un țipăt. Fața lui Tom era distorsionată, cu pete hidoase galbene și vinete, acoperită de plasturi.

– Tom, ce-ai pățit? am strigat eu, încercînd cu stîngăcie să îl îmbrățișez și reușind în cele din urmă doar să-l sărut pe-o ureche.

Jude a izbucnit în plîns, iar Shazzer a izbit cu piciorul în perete.

– Nu-ți face griji, Tom, a mormăit ea. Îi găsim noi pe ticăloșii care ți-au făcut asta.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat din nou, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

– Ăăă, păi... de fapt, a început Tom, extrăgîndu-se stîngaci din îmbrățișarea mea, de fapt, ăăă, mi-am făcut operație la nas.

Pînă la urmă, am aflat că Tom își făcuse în mare taină operația asta, miercuri, dar îi fusese prea jenă să ne spună, pentru că noi nu îl luasem în serios cînd ne vorbise despre minuscula lui umflătură de pe nas. Credea că avea să îl îngrijească Jerome, care va fi cunoscut de acum înainte sub porecla Jerome-Scîrbosul (am vrut inițial să-l poreclim Jerome-Nemilosul, dar am căzut cu toate de acord că asta l-ar fi făcut să pară prea interesant). Dar cînd Jerome-Scîrbosul l-a văzut după operație, a fost cuprins de un asemenea val de repulsie, încît a spus că trebuie să plece pentru cîteva zile, apoi a spălat putina și nimeni nu l-a mai văzut

sau auzit de atunci. Sărmanul Tom a fost atît de deprimat și traumatizat și buimăcit de anestezice, încît a scos pur și simplu telefonul din priză, s-a ascuns sub pături și a dormit.

– Deci, pe tine te-am văzut în Landbroke Grove joi seara? a întreat Shazzer.

Pe el îl văzuse. Cică așteptase pînă spre miezul nopții și abia atunci se rezezise pînă la magazin după ceva de mîncare, la adăpostul întunericului, în pofida entuziasmului nostru, urmare a constatării că e în viață, Tom era încă deprimat din cauza lui Jerome.

– Nimeni nu mă iubește, spunea el.

I-am spus să asculte robotul meu, pe care erau înregistrate douăzeci și două de mesaje frenetice de la prieteni, speriați cu toții din cauză că el dispăruse timp de douăzeci și patru de ore, chestie care se datora probabil spaimei noastre, a tuturor, că vom muri singuri și vom fi hăpăiți de un lup alsacian.

– Sau că vom fi găsiți după trei luni... și apoi ne vom scurge pe covor, a completat Tom.

Și, oricum, l-am întreat noi, de ce să permită el unui netot mofturos, cu o poreclă tîmpită, să-i bage în cap că nu îl iubește nimeni?

Mai tîrziu, cu vreo două pahare de Bloody Mary la bord, Tom rîdea de folosirea obsesivă de către Jerome a termenului "conștient de sine", și de chiloții colanți cu mînecuțe ai lui Calvin Klein. Între timp, Simon, Michael, Rebecca, Magda, Jeremy și un băiat care pretindea că îl cheamă Elsie au sunat ca să afle cum se simte.

– Știu că sîntem cu toții psihopați, necăsătoriți și totalmente disfuncționali și că ne rezolvăm toate problemele doar prin telefon, a tors Tom sentimental, dar sîntem ca o familie, nu-i așa?

Știam eu că povestea cu Feng Shui o să meargă. Acum, că și-a încheiat misiunea, am de gînd să mut planta cu frunze

rotunde în Colțul Relațiilor Personale. Aș vrea să existe și un Colț al Artei Culinare. Mai sînt doar nouă zile pînă la petrecere.

Luni, 20 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și opt grame (f.b.), țigări: o (f. rău să fumezi atunci cînd realizezi miracole culinare), unități de alcool: 3, calorii: 200 (efortul de a merge la supermarket trebuie că a ars mai multe calorii decît am achiziționat, cu atît mai puțin decît am consumat).

7 p.m. Tocmai am revenit de la la supermarket, unde, în hidoasa ipostază de femeievinovată-nemăritată-din-clasa-mijlocie, am stat la coadă la casierie în spatele unor adulți normali, cu copii, și care cumpăraseră fasole, carne de pește, spaghete etc, în vreme ce eu aveam următoarele articole în cărucior:

20 de căței de usturoi
1 borcan de grăsime de gîscă
1 sticlă de Grand Marnier
8 fileuri de ton
36 portocale
2 kilograme de smîntînă
4 cutii de vanilie, la o liră și treizeci și nouă de șilingi
bucata.

Trebuie să mă apuc de pregătiri astă-seară, că mîine lucrez.

8 p.m. Brrr, nu prea am chef de gătit astă-seară. Mai ales că am de-a face cu o pungă grotesc de mare cu oase de pui: absolut dezgustător.

10 p.m. Am pus oasele de pui în oală. Necazul e că Marco spune că trebuie să leg laolaltă cu o ață prazul cel dătător de aromă și țelina, dar eu nu am decât ață albastră. Mă rog, presupun că totul va fi OK.

11 p.m. O, Doamne, a durat o veșnicie să fac toată supa asta, dar merită, că o să am în final vreo opt kilograme sub formă de cubulețe congelate și costă doar o liră și șaptezeci. Mmm, prăjitura cu portocale va fi și ea delicioasă. Acum tot ce mai am de făcut e să tai treizeci și șase de portocale în felii subțiri. N-ar trebui să dureze prea mult.

1 a.m. Sînt prea obosită acum ca să rămîn trează prea mult, dar supa trebuie să mai stea vreo două ore pe foc, iar prăjitura cu portocale încă o oră la cuptor. O să las mîncarea la foc foarte mic peste noapte, la fel și prăjitura în cuptor, la cel mai mic foc posibil, ca să devină foarte fragedă.

Marti, 21 noiembrie

Cincizeci și cinci de kilograme și șaiszeci și trei de grame (nervii devorează grăsimea),
unități de alcool: 9 (f. prost), țigări: 37 (fi, f. prost), calorii: 3 479 (toate dezgustătoare).

9:30 a.m. Tocmai am ridicat capacul de pe oală. Cei opt litri de amestecătură aromatizantă s-au transformat în oase arse de pui, căptușite cu gelatină.

Dar prăjitura cu portocale arată fantastic, exact ca în poză, doar ceva mai închisă la culoare. Trebuie să fug la serviciu. O să plec de-acolo înainte de ora patru, ca să găsesc o soluție la criza de supă.

5 p.m. O, Doamne. Întreaga zi s-a transformat în coșmar. Richard Finch m-a făcut cu ou și cu oțet la ședința de dimineață în fața tuturor.

– Bridget, mai pune jos cartea aia de bucate pentru numele lui Dumnezeu. Focuri de artificii care ard copii. Mă gîndeam la oameni schilodiți, mă gîndeam la sărbători de familie devenite coșmar. Mă gîndeam care e situația douăzeci de ani mai tîrziu. Ce mai e cu copilul ăla care și-a ars penisul prin anii șaizeci din cauza pocnitorilor pe care le avea în buzunare? Unde e el acum? Bridget, găsește-mi-l pe Puștiul-cu-Pocnitori-și-fără-Penis. Găsește-mi-l pe Schiloditul-Anilor-Șaizeci.

Brr. Tocmai dădeam morocănoasă cel de-al patruzeci și optulea telefon ca să aflu dacă există vreo organizație pentru ajutorarea victimelor cu penisul ars, cînd a sunat telefonul.

– Bună, dragă, mămica la telefon.

Vocea îi suna neobișnuit de ascuțit și isteric.

– Bună, mamă.

– Bună, dragă, am sunat doar ca să-ți spun la revedere înainte de plecare și sper că totul va fi bine.

– Înainte de plecare? De plecare, unde?

– O, ahahahaha. Ți-am spus doar, Julio și cu mine tragem o fugă pînă în Portugalia pentru vreo două săptămîni, ca să fac cunoștință cu familia lui și așa mai departe și ca să mă bronzez puțin înainte de Crăciun.

– Nu mi-ai spus.

– Ei, nu mai fi așa de tontuță, dragă. Bineînțeles că ți-am spus. Trebuie să înveți să asculți ce îți spun. Bun, ai grijă de tine, da?

– Da.

– A, dragă, mai e ceva.

– Ce?

– Nu știu cum se face, dar am fost atît de ocupată, că am uitat să comand cecuri de călătorie la bancă.

– O, fii fără grijă, poți să le ridici de la aeroport.

– Dar problema e, dragă, că sînt în drum spre aeroport și mi-am uitat cardul acasă.

Am privit receptorul, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

– E așa de neplăcut. Mă întrebam doar... N-ai putea cumva să mă împrumuți cu vreo două sute de lire cash, sau cam pe-acolo, ca să pot ridica niște cecuri de călătorie?

Felul în care a spus-o mi-a amintit de felul în care milogii cerșesc ceva mărunțiș, pentru o cană de ceai, pasămite.

– Sînt foarte prinsă la serviciu, mamă. Nu poate Julio să-ți împrumute ceva bani? A început să pufnească și să se agite.

– Nu-mi vine să cred că ești așa de rea, dragă. După tot ce-am făcut pentru tine. Eu ți-am dat viață, iar tu nu ești în stare nici să o împrumuți pe mama ta cu cîteva lire pentru niște cecuri de călătorie.

– Dar cum vrei să ți-i aduc? Va trebui să mă duc la un bancomat și apoi să-ți trimit banii prin cineva, care-i va fura, și totul va fi ridicol. Unde ești?

– Ooo. Păi, de fapt, din întîmplare sînt foarte aproape de tine, așa că, dacă treci vizavi, la NatWest, ajung și eu în cinci minute, a turuit ea. Minunat, dragă. Pa!

– Bridget, unde pizda mă-ti te duci? a zbierat Richard pe cînd încercam să mă strecor afară. L-ai găsit pe Băiatul-cu-Pocnitori?

– Am primit o informație utilă, i-am răspuns făcînd un gest complice, după care am dat buzna pe ușă afară.

Așteptam să-mi iasă banii din bancomat, proaspeți și foșnitori, și mă întrebam cum o să se descurce mama în Portugalia timp de două săptămîni cu numai două sute de lire, cînd am văzut-o grăbind spre mine, cu ochelari de soare, deși ploua de rupea pămîntul, și aruncînd priviri furișe în stînga și-n dreapta.

– Aha, iată-te, dragă. Ești foarte drăguță. Mulțumesc foarte mult. Trebuie să o iau din loc, altfel pierd avionul. Pa! a zis ea smulgîndu-mi bancnotele din mînă.

– Dar ce se petrece? am întrebat-o. Ce cauți tocmai aici, când nici nu e în drum spre aeroport? Cum o să te descurci acolo fără cardul bancar? De ce nu te împrumută Julio? De ce? Ce ai mai pus la cale? Ce?

Preț de o secundă a părut speriată, pe punctul de a izbucni în lacrimi, apoi, cu ochii pierduți în zăre, a arborat aerul ei de prințesă Diana îndurerată.

– O să mă descurc foarte bine, dragă.

M-a blagoslovit cu zîmbetul ei cel mai încurajator.

– Ai grijă de tine, mi-a spus cu o voce tremurătoare, m-a îmbrățișat grăbită și dusă a fost, oprind traficul în loc cu o fluturare a mîinii și traversînd în fugă strada.

7 p.m. Tocmai am ajuns acasă. Așa. Calm. Echilibru sufletesc. Supa va ieși foarte bine. O să gătesc pur și simplu și o să zdrobesc legumele ca în cartea de bucate, apoi – pentru a adăuga aromă – o să curăț gelatina albastră de pe oasele de pui și o să o fierb împreună cu supa-cremă.

8:30 p.m. Totul merge ca pe roate. Musafirii sînt cu toții în sufragerie. Mark Darcy e foarte drăguț și a adus șampanie și o cutie cu bomboane de ciocolată belgiană. Încă nu am făcut felul principal de mîncare, în afară de cartofii fondanți, dar sînt sigură că totul va merge rapid. Și, oricum, mai întîi trebuie să servesc supa.

8:35 p.m. O, Doamne. Tocmai am ridicat capacul de pe oală ca să scot oasele de pui. Supa e de un albastru intens.

9:00 p.m. Îi iubesc pe minunații mei prieteni. Au fost cu toții mai mult decît înțelegători în legătură cu supa albastră, iar Mark Darcy și Tom s-au lansat chiar într-o pledoarie detaliată în favoarea eliminării prejudecăților cu privire la culori în universul culinar. În fond, după cum spunea Mark, doar pentru că omul n-

a auzit în viața lui despre vreo legumă albastră, trebuie să aibă obiecții față de o supă albastră? În fond, nici peștele nu are culoarea portocalie în mediul lui natural. (Adevărul e că, în pofida tuturor eforturilor, supa tot a avut gust de terci fiert, lucru pe care Ticălosul Richard l-a scos în evidență într-un mod foarte puțin amabil. Moment în care Mark Darcy l-a întrebat cu ce se ocupă, ceea ce a fost foarte amuzant, pentru că Ticălosul Richard tocmai a fost concediat cu o săptămână în urmă pentru fraudarea bugetului de cheltuieli.) Mă rog, nu contează. Felul principal va fi foarte gustos. Așa, acum mă apuc de veloute-ul de roșii.

9:15 p.m. O, Doamne. Cred că mai era ceva în mixer, detergent de vase, pentru că piureul de roșii face spumă și s-a umflat de trei ori cât volumul inițial. Iar cartofii trebuiau să fie gata cu zece minute în urmă și sînt tari ca piatra. Poate ar trebui să-i pun la microunde. Brr. Brr. Tocmai m-am uitat în frigider și tonul nu e acolo. Ce s-a ales de ton? Ce? Ce?

9:30 p.m. Slavă Domnului. Jude și Mark Darcy au venit în bucătărie și m-au ajutat să fac o uriașă omletă, au zdrobit cartofii pe jumătate copti și i-au prăjit într-o cratiță, apoi au pus cartea de bucate pe masă ca să vedem cum arăta tonul prăjit în poze.

Cel puțin prăjitura cu portocale va fi bună. Arată fantastic. Tom zice să nu mă obolesc să mai gătesc Grand Marnier Creme Anglaise, mai bine să bem un pahar de Grand Marnier.

10:00 p.m. Sînt foarte tristă. M-am uitat plină de speranță în jurul mesei cînd au gustat cu toții din prăjitura cu portocale. S-a lăsat o tăcere stînjenită.

– Ce e asta, scumpo? a întrebat Tom în cele din urmă. Marmeladă?

Am gustat cu oroare din porția mea. Era chiar ce spusese el, marmeladă. Îmi dau seama că, după atîta efort și cheltuială, meniul oferit oaspeților mei a fost după cum urmează:

Supă albastră
Omletă
Marmeladă

Sînt o ratată de mari proporții. Mare artă culinară? Da' de unde, eșec culinar în toată regula.

Nu îmi închipuiam că poate fi ceva mai rău decît episodul cu marmelada. Dar, îndată ce am dus odioasa cină înapoi în bucătărie, a sunat telefonul. Din fericire, am răspuns din dormitor. Era tata.

- Ești singură? a întreat el.
- Nu. E toată lumea aici. Jude și toți ceilalți. De ce?
- Eu... voiam să ai pe cineva alături cînd... îmi pare rău, Bridget. Mă tem că am vești proaste pentru tine.
- Ce? Ce?
- Mama ta și cu Julio sînt căutați de poliție.

2 a.m. În Northamptonshire, în patul din dormitorul pentru oaspeți al familiei Alconbury.

Brr. A trebuit să mă așez și să-mi recapăt răsuflarea în timp ce tata repeta întruna "Bridget? Bridget? Bridget?" la telefon, ca un papagal.

- Ce s-a întîmplat? am reușit în cele din urmă să întreb.
- Mă tem că ei – cred, sper că fără cunoștința mamei tale – au obținut prin fraudă o mulțime de bani de la un mare număr de persoane, inclusiv de la mine și de la mulți dintre prietenii noștri. Pentru moment, nu se cunoaște încă dimensiunea fraudei, dar mă tem că este foarte posibil ca mama ta să intre la închisoare pentru o perioadă considerabilă de timp.

– O, Doamne. Deci, de aceea a plecat în Portugalia cu cele două sute de lire ale mele.

– Este posibil să fi plecat mult mai departe.

Mi-am văzut cu ochii minții viitorul desfășurându-mi-se înainte ca un coșmar oribil: Richard Finch mă va numi Fiică-Brusc-Rămasă-Singură-de-Pușcăriașă și mă va obliga să îi iau mamei un interviu în direct pentru emisiunea Bună ziua!, din camera de vizită a închisorii Holloway, înainte de a deveni Brusc-Concediata zilei.

– Ce au făcut?

– Se pare că Julio a folosit-o pe mama ta ca "agent de legătură", ca să mă exprim astfel, și i-a ușurat pe Una și Geoffrey, pe Nigel și Elizabeth și pe Malcolm și Elaine (O, Doamne, părinții lui Mark Darcy) de sume considerabile de bani – multe, foarte multe mii de lire sterline, pe post de depozite pentru niște case de vacanță.

– Tu nu ai știut nimic despre toate astea?

– Nu. Probabil pentru că nu au putut depăși o anume învechită stînjeneală, determinată de faptul că făceau cu toții afaceri cu fantele parfumat care a furat nevasta unuia dintre cei mai vechi prieteni ai lor, au omis să-mi pomenească ceva despre asta.

– Și ce s-a întîmplat?

– Casele de vacanță nici nu există. Nu a rămas o centimă în fondurile de pensii sau contul de economii al mamei tale și al meu. Am fost destul de năîng să las casa pe numele ei, iar ea a ipotecat-o, Am rămas lefteri, ruinați și fără casă, Bridget, iar mama ta va fi încadrată în categoria delincvenților de drept comun.

În acest moment, a izbucnit în plîns. Una a venit la telefon și mi-a spus că o să-i dea tatei niște Ovaltine*. I-am spus că ajung acolo în două ore, dar ea a zis să nu conduc pînă nu îmi revin din șoc, că și așa nu era nimic de făcut și să o las baltă pînă dimineața.

După ce am pus receptorul jos, m-am sprijinit de perete și m-am blestemat pentru că-mi lăsasem țigările în sufragerie. Dar

tocmai atunci a apărut Jude cu un pahar de Grand Marnier în mână.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

I-am relatat toată povestea, dând simultan pe gât paharul de Grand Marnier. Jude n-a scos un cuvânt, dar a ieșit imediat și s-a întors cu Mark Darcy.

– E vina mea, a rostit el, trecându-și mâna prin păr. Ar fi trebuit să mă exprim mai clar la petrecerea cu prostituate și vicari. Știam că e ceva în neregulă cu Julio.

– Ce vrei să spui?

– L-am auzit vorbind la telefonul mobil, lângă niște tufișuri. El nu și-a dat seama că cineva îi ascultă convorbirea. Dacă aveam cea mai vagă idee că și părinții mei sînt implicați, aș fi... A clătinat din cap : Acum, că mă gîndesc mai bine, îmi amintesc că mama a pomenit ceva, dar mă interesa prea puțin ideea ei cu casele de vacanță, încît probabil că din pricina asta nici nu mi-a mai spus nimic. Unde e mama ta acum?

– Nu știu. Poate în Portugalia. Poate în Rio de Janeiro. Poate la coafor.

A început să umble de colo-colo prin cameră, punînd întrebare după întrebare, ca un avocat de elită ce se afla.

– Ce s-a întreprins pentru găsirea ei? La ce sumă se ridică pierderile? Cum a ieșit afacerea la lumină? Care e gradul de implicare al poliției? Cine mai are cunoștință despre acest lucru? Unde este tatăl tău acum? Ai vrea să mergi la el? Îmi permiți să te conduc? Era foarte sexy, ca să vă spun sincer.

Jude și-a făcut apariția aducînd cafele. Mark a decis că e mai bine ca șoferul lui să ne ducă pe amîndoi la Grafton Underwood și, preț de o clipită, m-a încercat o senzație cu totul nouă, aceea de recunoștință față de mama.

Totul a fost foarte dramatic cînd am ajuns la Una și Geoffrey acasă, unde toți cei din familia Enderby și Alconbury umblau de colo-colo plîngînd, iar Mark Darcy dădea telefoane. M-am pomenit cuprinsă de un sentiment de vinovăție, pentru că

o parte din ființa mea – în pofida ororii resimțite – se bucura de faptul că treburile cotidiene fuseseră date uitării, că totul era altfel decât de obicei și că toată lumea avea voie să dea pe gât cantități enorme de vin și să înfulece sandvișuri cu pastă de pește, ca la Crăciun. Era sentimentul pe care-l avusesem și atunci când bunica, devenită schizofrenică, își lepădase toate hainele de pe ea, fugise în livada lui Penny Husbands-Bosworth și fusese culeasă de acolo de poliție.

* Băutură din malț, considerată calmantă

Miercuri, 22 noiembrie

Cincizeci și cinci de kilograme și optsprezece grame (urraaa!), unități de alcool: 3, țigări: 27 (cu totul de înțeles, avînd în vedere că mama e o delincventă de drept comun), calorii: 5671 (o, Doamne, se pare că mi-am recăpătat pofta de mîncare), bilete la loterie: 7 (gest generos, în încercarea de a recupera banii tuturor, deși poate că nu i-aș da pe toți, dacă mă gîndesc bine), cîștiguri totale: 10 lire, profit total: 3 lire (trebuie să încep de undeva, în fond).

10 a.m. Sînt înapoi, în apartamentul meu, vlăguită de nesomn. Și, colac peste pupăză, mai trebuie să mă duc și la serviciu și să mă las bruftuluită pentru că am întîrziat. Tata părea să fie ceva mai liniștit cînd am plecat: alterna între momente de bucurie nebună la ideea că Julio s-a dovedit a fi un profitor, și deci mama se va întoarce la el și vor începe o nouă viață împreună, și momente de adîncă depresie la gîndul că noua viață împreună s-ar putea să fie în ceea ce-l privește una de vizitator care vine la pușcărie cu mijloace de transport în comun.

Mark Darcy s-a întors la Londra la o oră foarte tîrzie. I-am lăsat un mesaj pe robot, în care îi mulțumeam pentru ajutor și

așa mai departe, dar nu m-a sunat. Nu-l pot învinui pentru asta. Pe pariu că Natasha și altele de teapa ei nu aveau să îl alimenteze cu supă albastră și nici nu vor fi fiind fiice de delincvente.

Una și Geoffrey zic să nu-mi fac griji pentru tata, pentru că Brian și Mavis vor rămîne acolo și vor avea grija de el. Mă pomenesc întrebîndu-mă cum se face că se spune mereu "Una și Geoffrey", și nu "Geoffrey și Una", și totuși se spune "Malcolm și Elaine" sau "Brian și Mavis". Sau "Nigel și Audrey Coles". Așa cum nimeni nu spune niciodată "Geoffrey și Una", tot așa nimeni nu spune "Elaine și Malcolm". De ce? De ce? Îmi închipui fără voie cum va fi peste ani și ani, cînd Sharon sau Jude or să-și plictisească de moarte fiicele, tot repetîndu-le: "Îi știi pe Bridget și Mark Darcy, dragă, care locuiesc în casa aceea mare din Holland Park și își petrec adesea vacanța în Caraibe?" Asta-i. Se va spune "Bridget și Mark". "Bridget și Mark Darcy". "Familia Darcy". Nu "Mark și Bridget Darcy". Ferească sfîntul. Ar suna ca dracu'. Apoi, m-am simțit groaznic, pentru că mă gîndeam la Mark în felul în care se gîndea Maria la căpitanul Von Trapp în filmul Sunetul Muzicii, pentru ca apoi să dea năvală îndărăt la Maica Stareță, să-i cînte aria aceea prin care o îndemna să escaladeze toți munții.

Vineri, 24 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și cincizeci și patru de grame, unități de alcool: 4 (dar consumate în prezența poliției, așa că sigur nu e nici o problemă), țigări: 0, calorii: 1 760, telefoane la 1471 ca să aflu dacă m-a sunat Mark Darcy; 11.

10:30 p.m. Totul merge din rău în mai rău. Crezusem că singura rază de lumină în bezna delincvenței materne o constituie faptul că ne-a adus pe Mark Darcy și pe mine mai aproape, dar nu mai am auzit o silabă din partea lui de cînd a

plecat de la familia Alconbury. Tocmai mi s-a luat o declarație de către poliție la mine în apartament. Am început să mă comport ca oamenii intervievați în fața grădinilor lor, după ce au fost martorii unui accident de avion, și care vorbesc în fraze de lemn, preluate de prin emisiunile de știri, din serialele de televiziune sau mai știu eu de pe unde. M-am pomenit descriind-o pe mama drept

"caucaziană" și "de statură mijlocie". Dar polițiștii au fost incredibil de drăguți și de politicoși. Au stat destul de mult, iar unul dintre ei a spus că o să mai treacă pe la mine, să mă informeze cum decurg cercetările. A fost foarte prietenos, de fapt.

Sâmbătă, 25 noiembrie

Cincizeci și șase de kilograme și nouăzeci și șapte de grame, unități de alcool: 2 (sherry, brr), țigări: 3 (fumate la fereastra casei familiei Alconbury), calorii: 4567 (provenind toate din biscuiți cu cremă de vanilie și sandvișuri cu pastă de somon), telefoane la 1471 ca să aflu dacă m-a sunat Mark : 9 (b.).

Slavă Domnului. Tata a primit un telefon de la mama. Cică i-ar fi spus să nu ne facem griji, că ea era în siguranță și că totul va fi bine, apoi a închis imediat. Polițiștii erau la Una și Geoffrey acasă și au ascultat convorbirea, ca în filmul *Thelma și Louise*, și au declarat că mama sunase în mod sigur din Portugalia, dar nu reușiseră să afle exact de unde din Portugalia. Aș vrea atât de mult ca Mark Darcy să mă sune. E limpede că l-au oripilat dezastrul meu culinar și existența unui element criminal în familie, dar că fusese prea politicos în momentul acela ca să arate ce simte. Elementul care ar fi trebuit să ne unească – faptul că ne-am jucat împreună în scăldătoare – pălește în fața sustragerii economiilor părintești de către hoțoaica de mamă a zvînturatei de Bridget. Mă duc să-l văd pe tata în după-amiaza asta, ca o fată bătrână,

respinsă de toți bărbații, și nu așa cum mă obișnuisem, într-o mașină cu șofer, alături de un avocat cu o carieră de succes.

1 p.m. Urraaa! Urraaa! Tocmai când plecam de acasă, am auzit telefonul, dar când am ridicat receptorul, nu am auzit la celălalt capăt decît un piuit. Apoi a sunat din nou. Era Mark, suna din Portugalia. A fost ceva incredibil de drăguț și strălucit din partea lui. Mi-a spus că ținuse telefonic legătura cu poliția toată săptămîna, în scurtele răgazuri permise de activitatea lui de avocat cu carieră de succes, și că plecase la Albufeira ieri, cu avionul. Poliția de acolo o găsisse pe mama, iar Mark era de părere că mama o să scape basma curată, pentru că e limpede că nu avusese nici cea mai vagă idee despre ce pune Julio la cale. Reușiseră să dea de urma unei părți a bani lor furați, dar nu îl găsiseră încă pe Julio. Mama se întoarce acasă diseară, dar va trebui să se ducă mai întîi direct la poliție, să dea o declarație. El mi-a mai spus să nu-mi fac griji, pentru că probabil totul se va termina cu bine, dar că el a făcut totuși formele necesare pentru plata unei eventuale cauțiuni, dacă va fi cazul. Apoi, convorbirea s-a întrerupt, înainte ca eu să fi avut timp să îi mulțumesc. Îmi doresc cu disperare să-l sun pe Tom și să-i dau vestea asta fantastică, dar mi-am amintit că nu trebuie să afle nimeni despre mama, și-apoi, din păcate, ultima dată când am vorbit cu Tom despre Mark Darcy, cred că i-am dat de înțeles că ar fi un mucos care se ține de fustele maică-si.

Duminică, 26 noiembrie

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 0, țigări: 1 (slabe șanse de mai mult), calorii: știe Dumnezeu cîte, minute petrecute dorind să îmiucid mama: 188 (o estimare conservatoare).

Zi de coșmar. După ce am așteptat-o pe mama să sosească aseară, apoi azi-dimineață, apoi astăzi după-amiază, și după ce am pornit de trei ori spre aeroportul Gatwick, am aflat că sosește astă-seară pe aeroportul Luton, sub escorta poliției. Tata și cu mine ne pregăteam să îmbărbătăm o persoană foarte diferită de aceea care plecase, presupunând în chip naiv că mama va fi rușinată de aventura ei.

– Dă-mi drumul, nătăflețule, a răsunat o voce în terminalul de sosiri al aeroportului. Acum, că sîntem, pe teritoriu britanic, sînt sigură că pot fi recunoscută și nu vreau să mă vadă toată lumea înghiontită de un polițai. Ooo, să știi că mi-am uitat pălăria de soare în avion, sub scaun.

Cei doi polițiști și-au dat ochii peste cap, în timp ce mama, îmbrăcată într-o haină în carouri alb cu negru după moda anilor șaizeci (îmbrăcată probabil la gîndul că se va asorta cu caschetele polițiștilor), cu eșarfă și ochelari negri, a pornit-o grăbită îndărăt spre avion, cu cei doi ofițeri tropotind osteniți pe urmele ei. Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu s-au întors cu toții. Unul din polițiști avea în mîină pălăria de soare.

Aproape că s-a lăsat cu păruială cînd au încercat să o urce în mașina poliției. Tata era în fața mașinii lui, marca Sierra, cu ochii în lacrimi, iar eu încercam să-i explic mamei că trebuie să se ducă la poliție ca să afle dacă urmează să fie sau nu acuzată de ceva, dar ea îi dădea întruna: "O, nu fi tontuță, dragă. Vino încoace. Ce ai pe față? Nu ai o batistă, ceva, să te ștergi?"

– Mamă, am pus-o eu în gardă, în timp ce ea scotea o batistă și scuipa în ea. E posibil să te acuze de complicitate, am protestat, cînd ea s-a apucat să mă șteargă pe față. Cred că ar trebui să te duci liniștită la poliție cu domni ofițeri.

– Mai vedem noi, dragă. Poate mîine, după ce fac ordine în coșul cu legume. Am lăsat un kilogram de țelină acolo și fac pariu că au prins și rădăcini. Și precis că nimeni nu s-a atins de plante de cînd am plecat și pariez pe orice că Una a lăsat și căldura pornită.

Abia cînd tata s-a apropiat și i-a comunicat scurt că toată casa era pe punctul de a fi confiscată, cu țelină cu tot, a amuțit și a permis bosumflată să fie condusă pe scaunul din spate al mașinii de poliție, între cei doi polițiști.

Luni, 27 noiembrie

Cincizeci și șapte de kilograme și patruzeci și două de grame, unități de alcool: 0, țigări: 50 (urraaa! urraaa!), telefoane la 1471 ca să aflu dacă m-a sunat Mark Darcy: 12, ore de somn: 0.

9 a.m. Fumez ultima țigară înainte de a pleca la serviciu. Sînt complet șocată. Tata și cu mine a trebuit să așteptăm pe o banchetă în sediul poliției timp de două ore aseară. În cele din urmă, am auzit o voce apropiindu-se pe coridor.

– Da, e adevărat. Eu fac emisiunea aceea în fiecare dimineață. Bineînțeles că poți. Ai un pix la îndemînă? Aici? Pentru cine să semnez? O, răutăciosule. Știi că și eu am vrut să încerc o de-asta...?

– A, aici erai, tată, a spus mama apărînd de după colț, cu cascheta polițistului pe cap. Ești cu mașina? Of, abia aștept să ajungem acasă și să pun de un ceai. Dar a ținut minte Una cum trebuia folosit ceainicul?

Tata arăta șifonat, uluit și nedumerit, și exact așa mă simțeam și eu.

– Ești liberă? am întrebat eu.

– O, nu fi tontuță, dragă. Dacă sînt liberă, ce întrebare, zău așa, a făcut mama, dîndu-și ochii peste cap spre inspectorul de poliție și împingîndu-mă pe ușă afară, înaintea ei.

După cum roșea și se fistîcea inspectorul în jurul ei, nu m-ar surprinde cîtuși de puțin dacă aș afla că a scăpat cu fața curată, pentru că i-a făcut avansuri în timpul anchetei.

– Deci, ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, după ce tata a terminat de aranjat toate valizele, pălăriile de soare și catîrul de pai (nu că e ceva?) și castanetele în portbagajul Sierrei și a pornit motorul. Eram hotărîtă să nu o las să treacă și peste povestea asta cu nonșalanța ei obișnuită și să se apuce din nou să ne ia pe toți de sus.

– S-a lămurit totul, dragă, a fost doar o neînțelegere aiurită. A fumat cumva careva în mașina asta?

– Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat-o din nou, cu o voce amenințătoare. Ce s-a întâmplat cu banii tuturor și cu casele de vacanță? Unde sînt cele două sute de lire ale mele?

– Brrr! N-a fost decît o tîmpenie privind autorizațiile de construcție. Cei de acolo pot fi foarte corupți, mă înțelegi tu, autoritățile adică. Toți sînt contrabandiști și pirați, ca Winnie Mandella. Așa că Julio a dat înapoi toate depozitele. De fapt, am petrecut o vacanță pe cinste!

Vremea a fost așa și așa, dar...

– Unde e Julio? am întrebat-o, bănuitoare.

– O, a rămas acolo, în Portugalia, ca să lămurească toată brambureala asta cu autorizațiile de construcție.

– Și cum rămîne cu casa mea? a întrebat tata. Și cu economiile?

– Zău dacă știu despre ce vorbești, tată. Nu e nimic în neregulă cu casa.

Dar, din păcate pentru mama, cînd ne-am întors la Gables, fuseseră schimbate broaștele de la intrare, așa că a trebuit să ne întoarcem la Una și Geoffrey.

– Ooof, Una, sînt atît de extenuată, cred că o să mă duc direct la culcare, a zis mama, după ce a cuprins cu privirea chipurile noastre încărcate de reproș, sandvișurile sleite și dezordinea dimprejur.

A sunat telefonul, era pentru tata.

– Era Mark Darcy, a spus tata cînd s-a întors. Mi-a sărit inima din loc, dar m-am străduit să rămîn calmă. E în Albufeira.

Se pare că s-a făcut un soi de înțelegere cu... fantele tău parfumat... și că au reușit să recupereze o parte din bani. Cred că Gables poate fi salvat...

La auzul acestei știri, toată lumea a chiuit și a aplaudat, iar Geoffrey a început să cînte de bucurie.

Mă așteptam ca Una să facă o remarcă despre mine, dar – nimic. De-a dreptul tipic. În clipa în care decid că îmi place Mark Darcy, toată lumea sistează imediat încercările de a mă pricopsi cu el.

– Am pus cumva prea mult lapte în ceaiul tău, Colin? a întrebat Una, întinzîndu-i tatii o cană decorată cu floricele.

– Nu știu... nu înțeleg de ce... nu mai știu ce să cred, a zis tata îngrijorat.

– Uite ce e, nu există nici un motiv de îngrijorare, a spus Una, cu un aer neobișnuit de calm și de stăpînit, din care cauză mi-am imaginat instantaneu că ar fi mămica pe care nu o avusesem niciodată. E doar din cauză că am pus prea mult lapte. O să vărs puțin și umplu la loc cana cu apă fiartă.

Cînd am părăsit în cele din urmă acea babilonie, am condus mult prea repede înapoi spre Londra, fumînd țigară de la țigară tot drumul, într-un gest de revoltă placidă.

DECEMBRIE

Iisuse Hristoase!

Luni, 4 decembrie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (hmmm, trebuie să dau jos ceva kilograme înainte de ghiftuiala de Crăciun), unități de alcool: o cifră modestă, 3, țigări: cifra de-

a dreptul sanctificabilă de 7, calorii: 3876 (Oh, Doamne dragă), telefoane la 1471 ca să aflu dacă m-a sunat Mark Darcy: 6 (b.).

Tocmai am fost la supermarket și m-am pomenit gândindu-mă intens la brazi de Crăciun, focuri în vatră, colinde, plăcinte etc. Apoi mi-am dat seama din ce cauză. Ventilatoarele de la intrare, care de obicei pompează miros de pâine proaspătă, plimbau acum aromă de plăcintă caldă. Un comportament incredibil de cinic. Îmi amintesc o poezie preferată de-a mea, scrisă de Wendy Cope, care zice cam așa:

Crăciun! Cînt vesel de copii și clopoței te înconjoară.
Răcoarea dulce-a iernii obrazu-ți împresoară.
Familii fericite pornit-au spre biserici.
Amarnică li-i soarta acelor singuratici.

Tot nu am vești de la Mark Darcy.

Marți, 5 decembrie

Cincizeci și șapte de kilograme și optzeci și opt de grame (pe bune, intru iar pe cură de slăbire azi), unități de alcool: 4 (început de sezon festiv), țigări: 10, calorii : 3245 (ceva mai bine), telefoane la 1471: 6 (progres încet, dar sigur).

Îmi tot atrag atenția minicataloagele cu reclame care cad din ziare. Îmi plac mai ales cele despre etu-urile metalice pentru ochelari, căptușite cu blă-niță. "Foarte adesea, ochelarii sînt lăsați pe masă, parcă invitînd să fie spărți", zicea acolo. Perfect de acord. Și apoi, minilanterna de la port-cheiul atașat, cu design "pisică neagră", are un mecanism simplu de închidere și "aruncă o lumină roșie puternică pe port-cheiul oricărui iubitor de pisici".

Trusă pentru Bonsai! Urraaa. "Practicați antica artă Bonsai pe acești copăcei Bonsai gata plantați." Frumos, foarte frumos.

Nu-mi pot stăpîni cruda tristețe la gîndul că Marco Pierre White și cu mama au distrus fragilii pomișori ai idilei incipiente dintre mine și Mark Darcy, dar încerc să adopt în privința asta o atitudine filosofică. Poate că Mark Darcy e prea perfect, prea pur, prea șlefuit pentru mine, cu talentul, cu inteligența lui, lipsit cum e de vicii precum fumatul sau consumul de alcool și cu mașinile lui cu șofer. Poate că s-a dat de undeva vreun decret cum că eu trebuie să sfîrșesc cu cineva mai dezmățat, mai pămîntean și mai nesăbuit. Ca Marco Pierre White, de exemplu, sau, ca să dau un nume așa, la întîmplare, ca Daniel. Hmmm. În fine. Trebuie să merg mai departe cu viața mea și să nu îmi plîng singură de milă.

Tocmai am sunat-o pe Shazzer și ea m-a asigurat că nu s-a decretat nicăieri că trebuie să sfîrșesc cu Marco Pierre White și, în mod sigur, nu cu Daniel. Singura persoană de care are nevoie o femeie din zilele noastre este ea însăși. Urraaa.

2 a.m. De ce nu m-a sunat Mark Darcy? De ce? De ce? O să mă înfulece totuși un lup alsacian, în pofida tuturor eforturilor mele de a evita asta? De ce tocmai pe mine, o, Doamne?

Vineri, 8 decembrie

Cincizeci și nouă de kilograme și douăzeci și patru de grame (dezastru), unități de alcool: 4

(b.), țigări: 12 (excelent), cadouri de Crăciun cumpărate: 0 (prost), vederi trimise: 0, telefoane la 1471: 7.

4 p.m. Hmmm. Tocmai m-a sunat Jude și, chiar înainte de a-mi zice la revedere, mi-a aruncat:

- Ne vedem duminică la Rebecca.
- La Rebecca? Duminică? Pentru ce?

– O, nu ți-a...? Organizează o mică... Cred că e doar un fel de petrecere de dinainte de Crăciun.

– Ei, oricum, sînt ocupată duminică, am mințit eu.

În sfîrșit – o ocazie de a șterge praful și prin colțurile alea care nu-mi convin. Eu, una, crezusem sincer că Jude și cu mine sîntem la fel de prietene cu Rebecca, așa că de ce-o fi invitat-o pe ea, și pe mine nu?

9 p.m. M-am dus pînă la barul din colț să beau o sticlă de vin împreună cu Sharon și ea m-a întrebat:

– Ce ai de gînd să porți la petrecerea Rebeccăi?

Petrecere? Deci, e chiar o petrecere în toată regula.

Miezul nopții. Mă rog. N-are rost să mă supăr prea tare. E o treabă care nu mai are nici o importanță. Oamenii au dreptul, în fond, să invite pe cine doresc la petrecerile lor, fără ca ceilalți să se supere la modul meschin pe tema asta.

5:30 a.m. De ce nu m-a invitat Rebecca la petrecerea ei? De ce? De ce? Cîte alte petreceri vor mai avea loc oare la care toată lumea a fost invitată, în afară de mine? Pun pariu că toată lumea e la petrecere chiar în acest moment, rîzînd și trăgînd la măsca șampanie scumpă. Nimeni nu mă place. Crăciunul va fi total pustiu din acest punct de vedere, asta, sigur, dacă nu iau în considerație adunătura tripartită din 20 decembrie, cînd voi fi obligată să asist la o petrecere dată la redacție toată seara.

Sîmbătă, 9 decembrie

Petreceri de Crăciun pe care să le aștept cu nerăbdare : o.

7:45 a.m. M-a trezit mama.

– Bună, dragă. Te-am sunat doar pentru că Una și Geoffrey se întrebau ce îți dorești de Crăciun, iar eu mă gîndeam poate la o saună facială.

Cum poate mama, după ce s-a făcut definitiv rușine și a scăpat ca prin urechile acului de ani mulți de pușcărie, să redevină instantaneu cea dinainte, flirtînd pe față cu polițiștii și torturîndu-mă pe mine?

– Apropo, nu-i așa că vii la... (o clipă mi s-a oprit inima în loc, crezînd că o să zică "petrecerea cu curcan și sos curry" și că o să aducă vorba de Mark Darcy, dar nu)... la petrecerea de la Vibrant TV de marți? a continuat ea voioasă.

M-am cutremurat de umilință. Doar lucrez pentru Vibrant TV, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu am fost invitată, am murmurat eu. Nu e nimic mai dezagreabil decît să fii nevoit să recunoști față de propria ta mamă că nu ești prea populară.

– O, draga mea, bineînțeles că ești invitată. Toată lumea merge.

– Eu nu am fost invitată.

– Ei, poate că lucrezi de prea puțin timp acolo. În orice caz... – Dar, mamă, am întrerupt-o eu, tu nici nu lucrezi acolo.

– Ei, cu mine e altă poveste. În orice caz, trebuie să fug. Paa!

9 a.m. Am avut un scurt moment de paradis, ca o oază în deșert, cînd am găsit o invitație în cutia poștală, dar s-a dovedit a fi doar un miraj: invitația era la o vînzare de ochelari cu reduceri de preț.

11:30 a.m. L-am sunat pe Tom, cuprinsă de o disperare paranoică, să-l întreb dacă n-ar vrea să mergem pe undeva diseară.

– Regret, a ciripit el suav. Merg cu Jerome la o petrecere la Groucho Club.

O, Doamne, nu pot să-l sufăr pe Tom cînd e fericit, încrezător și în armonie cu Jerome, îmi place mult mai mult cînd e nefericit, nesigur și nevrotic. După cum nu se satură el niciodată să spună: "E întotdeauna atît de drăguț cînd celorlalți nu le merge bine".

– Dar ne vedem mîine oricum, a adăugat el, la Rebecca.

Tom s-a văzut cu Rebecca doar de două ori în viața lui, și de ambele dați la mine acasă, în timp ce eu o cunosc de nouă ani. Am decis să mă duc la cumpărături și să termin o dată cu obsesiile astea.

2 p.m. Am dat nas în nas cu Rebecca în magazinul Graham and Greene, cumpăra o eșarfă de o sută șaizeci și nouă de lire sterline. (Ce se petrece cu eșarfele astea? Azi sînt doar niște biete obiecte care umplu rafturile și costă nouă lire și nouăzeci și nouă, mîine sînt obiecte vestimentare de lux, confecționate din catifea și costă cît un televizor. La anul, același lucru s-ar putea întîmpla cu șosetele sau cu pantalonii, și nu vom putea fi la modă dacă nu purtăm pantaloni ecosez de o sută patruzeci și cinci de lire din catifea neagră întoarsă.)

– Bună, i-am spus eu emoționată, presupunînd că, în sfîrșit, coșmarul ăsta cu petrecerea va lua sfîrșit și ea va spune, de asemenea: "Ne vedem duminică".

– A, bună, mi-a răspuns ea glacial, fără să mă privească în ochi. Nu pot să stau de vorbă acum. Mă grăbesc foarte tare.

Pe cînd ea pleca din magazin, se auzea un cîntec despre niște castane care se prăjesc în tigaie și eu analizam o casetă cu ceva muzică, clipind ca să-mi alung lacrimile. Urăsc Crăciunul. Totul e conceput pentru familii, pentru romantism, căldură, emoție și cadouri, și dacă nu ai prieten, nu ai bani, mama ta are o idilă cu un portughez care a spălat putina, iar prietena ta nu mai vrea să fie prietena ta, te-apucă dorul să emigrezi în vreo țară cu un vicios regim musulman – măcar acolo toate femeile sînt tratate ca niște paria. Dar nu-mi pasă. Am de gînd să citesc o carte

în liniște weekend-ul ăsta și să ascult muzică clasică. Poate o să citesc The Famished Road.

8:30 p.m. Serialul Blind Date a fost foarte bun. Mă pregătesc să deschid a doua sticlă de vin.

Luni, 11 decembrie

M-am întors de la serviciu și am găsit un mesaj telefonic lăsat de o voce ca gheața.

– Bridget. Rebecca la telefon. Știu că lucrezi la televiziune acum. Știu că te duci la petreceri mult mai stilate în fiecare seară, dar credeam că poți măcar să ai decența de a da un răspuns la invitația trimisă de o prietenă, chiar dacă ești prea mare și tare să vii la petrecerea ei.

Am sunat cu disperare la Rebecca acasă, dar nu a răspuns și nici robotul nu a intrat. Am decis să mă reped pînă la ea acasă și să-i las un bilet, dar pe scări am dat peste Dan, australianul de dedesubt, pe care l-am inundat în aprilie.

– Bună. Crăciun fericit, mi-a urat el precaut, stînd mult prea aproape de mine. Ai primit scrisorile?

L-am privit cu o expresie opacă.

– Ți le-am băgat pe sub ușă, ca să nu răcești coborînd în cămașă de noapte dimineața.

Am dat năvală înapoi pe scări, am dat la o parte covorașul din fața ușii și iată, acolo, ca un miracol de Crăciun, adăsta o grămjoară de felicitări, scrisori și invitații, adresate toate mie. Mie. Mie. Mie.

Joi, 14 decembrie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame, unități de alcool: 2 (prost, că nu am băut nici una ieri -trebuie să compensez mâine, ca să evit un atac de cord), țigări: 14 (prost? sau poate bine? Da: o cantitate sensibilă de nicotină e probabil bună, atîta vreme cît nu fumezi țigară de la țigară), calorii: 1500 (excelent), bilete la loterie: 4 (prost, dar ar fi fost bine dacă Richard Branson* ar fi cîștigat afacerea loteriilor și ar fi transformat-o într-o activitate nonprofit), felicitări trimise: 0, cadouri cumpărate: 0, telefoane la 1471: 5 (excelent).

Petrecheri, petrecheri, petrecheri! Și-n plus, Matt, un coleg de-al meu, tocmai a sunat să mă întrebe dacă vin la prînzul de Crăciun de marți. Nu se poate să mă placă – sînt destul de bătrînă ca să-i fiu strămătușă – dar atunci, de ce m-a sunat seara? Și de ce m-a întrebat ce am de gînd să port? Nu trebuie să fiu prea exaltată pe tema asta și să permit ca abundența asta de petrecheri și telefonul de la colegul-puștiulică să mi se suie la cap. Trebuie să-mi amintesc de vorba aia cu suflatul și în iaurt cînd vine vorba de relații amoroase la locul de muncă. Și mai trebuie să-mi amintesc ce s-a întîmplat ultima dată cînd am încercat să fac amor cu tinerelul Gav: umiliința aceea oribilă "Mmm. Ești toată așa de moale." Hmmm. Se anunță un prînz tentant sub aspectul posibilelor implicații sexuale, urmat de dans la discotecă după-amiaza (asta fiind ideea despre distracții a redactorului-șef), evenimente care implică numeroase și serioase combinații de haine. Cred că ar fi mai bine să o sun pe Jude.

Marți, 19 decembrie

Șaizeci de kilograme și cincisprezece grame (dar mai am aproape o săptămînă ca să pierd trei kilograme înainte de Crăciun), unități de alcool: 9 (prost), țigări: 30, calorii: 4240, bilete la loterie: 1, felicitări trimise : 0, felicitări primite: 11, dar

două dintre ele sînt din partea băiatului care distribuie ziarele, una de la gunoier, una de la atelierul de reparații Peugeot și una de la hotelul unde am petrecut o noapte în interes de serviciu acum patru ani. Sînt foarte nepopulară sau poate că toată lumea trimite felicitări mai tîrziu anul ăsta.

9 a.m. O, Doamne, mă simt îngrozitor: am o mahmureală maladivă, iar astăzi e petrecerea cu discotecă. O să explodez sub presiunea atîtor treburi pe care trebuia să le fac în vederea Crăciunului și pe care nu le-am făcut, la fel cum învățam și pentru sesiune. Nu am trimis felicitări și nu am făcut nici un fel de cumpărături, doar o razie frenetică prin magazin ieri, în pauza de prînz, cînd mi-am dat seama că la petrecerea de aseară de la Magda și Jeremy le-am văzut pe fete pentru ultima oară înainte de Crăciun.

* Multimilionar, proprietar a peste o sută cincizeci de firme, între care "Virgin Airlines".

Urăsc schimbul ăsta de cadouri între prieteni, fiindcă, spre deosebire de membrii de familie, nu ai de unde să știi cine o să îți dea un cadou și cine nu, și nici dacă respectivele cadouri vor fi doar un mic simbol al afecțiunii sau vor fi cadouri de-adevăratelea, așa că totul devine un schimb hidos de mistere. Acum doi ani i-am cumpărat Magdei o pereche de cercei minunați, marca Dinny Hall, iar ea a fost jenată, pentru că nu îmi cumpăraseră nimic. Prin urmare, anul trecut nu i-am luat nimic, iar ea mi-a dăruit o sticlă foarte scumpă de parfum Coco Chanel. Anul ăsta i-am cumpărat o sticlă mare de ulei de șofran cu șampanie și un burete de vase, iar ea a început să-mi mormăie o gamă întreagă de minciuni vădite, cum că nu a făcut încă cumpărături de Crăciun. Anul trecut, Sharon mi-a dat o sticlă de spumant de baie de forma unui mic Moș Crăciun, așa că aseară i-am dăruit o cremă de față și un gel de duș, moment în care ea m-a blagoslovit cu o poșetă. Împachetasem o sticlă de ulei scump de

măslina, pe post de cadou de rezervă în caz de urgență generală, dar sticla mi-a căzut din buzunarul hainei și s-a spart pe covorul scump al Magdei.

Brrr. Mi-aș dori ca sărbătoarea asta de Crăciun să existe așa, pur și simplu, fără cadouri. Totul e așa de stupid, cu toată lumea asta care se extenuază, aruncînd sume mari de bani pe lucruri inutile pe care nu le vrea nimeni: nu mai reprezintă dovezi de dragoste, ci soluții găsite în grabă. (Hmmm. Deși trebuie să recunosc că sînt al naibii de încîntată că am o poșetă nouă.) Ce rost are ca întreaga nație să alerge de colo-colo timp de șase săptămîni, agitată și indispusă, pregătind daruri inutile care să mulțumească gusturile altora, examen pe care întreaga națiune îl pică, alegîndu-se cu mărfuri hidoase și nedorite? Dacă ilustratele și cadourile ar fi complet eradicate, Crăciunul ar putea deveni o încîntătoare sărbătoare în stil păgîn și ne-ar distra atenția de la iarna cea întunecată și lungă. Iar dacă guvernul, organizațiile religioase, părinții, tradițiile etc. insistă să mențină impozitele colectate din vînzarea cadourilor de Crăciun, de ce n-am face în așa fel încît fiecare să cheltuiască cinci sute de lire sterline pentru propria persoană, să distribuie aceste lucruri prietenilor și rudelor, care apoi să le împacheteze și să i le ofere, în loc să sufere acest eșec psihic chinuitor?

9:45 a.m. Tocmai am vorbit cu mama la telefon.

– Draga mea, te-am sunat să-ți spun că m-am hotărît să nu fac cadouri anul ăsta. Deacum, tu și cu Jamie știți că nu există Moș Crăciun, și-apoi, sîntem și așa cu toții mult prea ocupați. Ne vom mulțumi doar să ne bucurăm unul de tovărășia celuilalt.

Dar noi doi am primit de cînd ne știm cadouri de la Moșu' în ciorăpiori, lîngă pat. Lumea e tristă și cenușie. Parcă nici nu mai seamănă a Crăciun.

O, Doamne, trebuie să plec la serviciu – dar nu voi bea nimic la petrecerea disco, voi fi doar prietenoasă și voi aborda o

atitudine profesională față de Matt, voi sta pînă pe la ora trei și jumătate, după care voi pleca și voi scrie felicitările de Crăciun.

2 a.m. Bine'nțeles că e OK – toată lumea e biată turtă la petrecerile de Crăciun de la birrou. Distracție maare. Tree' s'mă culc – nij' nu'mmai scot hain'le.

Miercuri, 20 decembrie

5:30 a.m. O, Doamne. O, Doamne. Unde sînt?

Joi, 21 decembrie

Cincizeci și opt de kilograme și treizeci și trei de grame (de fapt, bizară chestie, nu există nici un motiv pentru care nu aș putea să slăbesc în perioada Crăciunului, pentru că sînt atît de ghiftuită, încît aș putea oricînd să refuz mîncarea de după cina de Crăciun pe motiv că sînt sătulă pînă peste cap. De fapt, cred că e singurul moment al anului în care poți refuza să mănînci).

De zece zile încocoace trăiesc într-o perpetuă stare de mahmureală, de sub existență spirituală, fără mîncare caldă la ore regulate.

Crăciunul e ca un război. Ideea de a merge pe Oxford Street* spînzură deasupra mea ca ideea unei sinucideri. Aș vrea să mă găsească ori Crucea Roșie, ori nemții. Brrr. E ora zece dimineața. Nu am cumpărat nici un cadou de Crăciun. Nu am trimis felicitări de Crăciun. Trebuie să plec la serviciu. Așa, am de gînd să nu mai beau vodcă în viața mea. Brrr, sună telefonul.

* Stradă prin excelență comercială din Londra

Hmmm. Era mama, dar putea fi la fel de bine Goebbels* care să mă îndemne să invadez Polonia.

– Draga mea, te-am sunat doar ca să aflu la ce oră ajungi la noi vineri seara.

Mama, într-o tentativă de o năucitoare bravadă, plănuise o petrecere de Crăciun în familie, la care ea și tata se vor preface că întreg anul care trecuse nici nu existase, "de dragul copiilor" (adică al meu și al lui Jamie, care are treizeci și șapte de ani).

– Mamă, după cum cred că am convenit, nu vin acasă vineri, vin acasă în seara de Crăciun. Îți amintești toate discuțiile pe care le-am avut pe tema asta? Prima a avut loc... În august și...

– O, nu fi tontuță, dragă. Nu poți sta singură în apartamentul tău un întreg weekend înainte de Crăciun. Ce-ai vrea să mănânci?

Brrr, nu pot să sufăr chestia asta. E ca și cum, doar pentru că ești nemăritată, se presupune că nu ai un cămin al tău, sau prieteni, sau răspunderi, și că singurul motiv pentru care nu vrei să fii la cheremul tuturor pe întreaga perioadă a Crăciunului, nu vrei să dormi cocîrjat în toate pozițiile în saci de dormit prin dormitoare de adolescenți, nu vrei să cureți cartofi toată ziua pentru rude sau să "fii amabil" cu perversi care poartă numele "unchiul" înaintea numelui propriu, în vreme ce ei se holbează nerușinați la sînii tăi, este pur și simplu egoismul.

Fratele meu, pe de altă parte, poate pleca și veni cînd pofteste, beneficiind de respectul și binecuvîntarea tuturor, și asta numai pentru că e capabil să trăiască alături de o practicantă Tai Chi. Sinceră să fiu, aș prefera să-mi dau foc la apartament decît să locuiesc în el împreună cu Becca.

Nu-mi vine să cred că mama nu îi este mai recunoscătoare lui Mark Darcy pentru că a scos-o din încurcătură. În loc de asta, Mark a devenit parte din Cele-Ce-Nu-Trebuie-Pomenite, adică Marea-Jecmăneală-în-Afacerea-Caselor-De-Vacanță, iar ea se comportă de parcă el nici nu ar exista. Nu pot să cred că el nu a ieșit la interval cu o sumă considerabilă, ca să acopere

prejudiciile tuturor. Un om foarte bun și drăguț. Prea bun pentru mine, evident.

O, Doamne. Trebuie să pun așternuturile pe pat. E dezgustător să dorm pe o saltea plină de nasturi. Dar unde naiba sînt așternuturile? Aș vrea să găsesc ceva de mîncare.

Vineri, 22 decembrie

Acum e aproape Crăciunul și mă pomenesc că devin sentimentală gîndindu-mă la Daniel. Nu-mi vine să cred că nu am primit o felicitare de Crăciun de la el (deși, dacă mă gîndesc bine, nici eu încă n-am apucat să trimit vreo felicitare). Pare bizar că am fost atît de apropiați în anul acesta și sîntem atît de înstrăinați acum. Foarte trist. Poate voi afla că Daniel se va dovedi a fi în chip neașteptat evreu ortodox. Poate că Mark Darcy mă va suna mîine să-mi ureze Crăciun fericit.

Sîmbătă, 23 decembrie

Cincizeci și opt de kilograme și șaptezeci și opt de grame, unități de alcool: 12, țigări: 38, calorii: 2976, prieteni și rude cărora le pasă de persoana mea în această perioadă festivă: 0.

6 p.m. Sînt foarte bucuroasă că am decis să fiu o Femeie-Nemăritată-Singură-Acasă-caPrințesa-Diana.

6:05 p.m. Mă întreb pe unde umblă toată lumea. Probabil că sînt cu toții alături de prietenii lor sau au plecat la familiile lor. Oricum, asta îmi dă ocazia să mai rezolv unele treburi... sau au familiile lor proprii. Copii mici. Copilași mititei și dolofani în pijamale, cu obrăjori rozalii, privind emoționați pomul de

Crăciun. Sau poate că sînt cu toții la vreo petrecere de pomină, toți, afară de mine. Mă rog. Am multe de făcut.

6:15 p.m. Mă rog. Mai e doar o oră pînă la Blind Date.

6:45 p.m. O, Doamne, cît sînt de singură. Chiar și Jude m-a uitat. Toată săptămîna asta m-a tot sunat, intrase în panică neștiind ce să-i cumpere Ticălosului Richard. Să nu fie prea scump: asta ar sugera că relația devine prea serioasă sau ar fi interpretată ca o intenție de a-l emascula (o idee foarte bună, dacă ar fi să mă întrebați pe mine); și nici ceva de îmbrăcăminte, care să-i jignească gustul pentru că asta i-ar readuce-o în minte Ticălosului

* Joseph Paul Goebbels, personalitate a Germaniei naziste, ministru plenipotențiar de război din 1944 pînă la ocuparea Berlinului de către Aliați, cînd s-a sinucis.

Richard pe ultima lui iubită, Ticăloasa Jilly, pe care nu ar vrea-o înapoi, dar de care se preface că mai e îndrăgostit numai ca să nu poată spune că e îndrăgostit de Jude – ticălosul). Ultima idee a fost o sticlă de whisky, dar în combinație cu alte mici daruri, ca să nu pară ieftior sau impersonal – poate mandarine și monede din ciocolată, totul depinde de decizia lui Jude privind conceptul de ciorăpior de Crăciun: ceva drăgălaș de-ți face greață, sau ceva îngrozitor de deștept prin postmodernismul său.

7 p.m. Stare de urgență: Jude la telefon, plîngînd. Vine încoace. Ticălosul Richard s-a întors la Ticăloasa Jilly. Jude dă vina pe cadou. Slavă Domnului că am rămas acasă. Sînt în mod cert un adevărat emisar al copilului Iisus și mă aflu aici ca să îi ajut pe cei pe care îi persecută de Crăciun copiile lui Irod, vezi Ticălosul Richard. Jude vine la șapte și jumătate.

7:15 p.m. La naiba. Am pierdut începutul serialului Blind Date, că m-a sunat Tom și a zis că vine înapoi. Dat fiind că Jerome, după ce revenise la el, l-a părăsit din nou ca să se întoarcă la fostul lui prieten.

7:17 p.m. Vine și Simon. Prietena lui s-a întors la soțul ei. Slavă Domnului că am rămas acasă ca să îmi primesc prietenii, aidoma unei Crăieșe a Inimilor Sfărâmate. Dar asta sînt eu:
îmi place să îi iubesc pe alții.

8 p.m. Urraaa! Un miracol care ține de magia Crăciunului. A sunat Daniel.

– Jonesș, a susurat el, te iubesc, Jonesș. Am făcut o greșeală ter'bilă. Tîmpita de Suki e făcută din plastic. Sîni ei arată spre nord la orice oră. Te iubesc, Jonesș. O să trec p'la tine s'vad ce-ți mai face fusta.

Ăsta e Daniel. Superb, încîlcit, sexy, excitant, amuzant. Daniel.

Miezul nopții. Hmmm. Nici unul dintre ei nu a apărut. Ticălosul Richard s-a răzgîndit și s-a întors la Jude, la fel și Jerome, la fel și iubita lui Simon. A fost doar un soi de supermotiv Spirit-al-Foste-lor-Crăciunuri, care i-a făcut pe toți să se gîndească la foștii parteneri. Și Daniel! M-a sunat din nou pe la ora zece.

– Uite ce e, Bridge. Tu știi că eu mă uit întotdeauna la meci sîmbătă seara, nu-i așa? Să vin mîine înainte de meciul de fotbal? Excitant? Dezlănțuit? Amuzant? Ha!

1 a.m. Sînt complet singură. Întregul an a fost un eșec.

5 a.m. O, nu contează, fir-ar să fie. Poate că de Crăciunul propriu-zis nu va fi chiar atît de îngrozitor. Poate că mama și tata își vor face apariția după o noapte de amor, beți de dragoste,

ținându-se de mână și Zicînd: "Copii, avem ceva să vă spunem", și așa putea să fiu domnișoară de onoare la ceremonia de reînnoire a jurămintelor maritale unul față de altul.

Duminică, 24 decembrie:
Seara de Crăciun

Cincizeci și opt de kilograme și șaptezeci și opt de grame, unități de alcool: un amărît de păhărel de sherry, țigări: 2, dar fără nici un chef, că le-am fumat cu nasul pe fereastră, calorii:

un milion, de bună seamă, număr de gînduri calde, sărbătorești: 0.

Miezul nopții. Am o stare de confuzie, nu pot deosebi ceea ce este real de ceea ce este ireal. O față de pernă se află la capul patului, pusă acolo de mama, care mi-a gîngurit cînd mam culcat: "Să vedem dacă vine Moșu", iar acum respectiva față de pernă e plină de cadouri. Mama și tata, deși sînt separați și au de gînd să divorțeze, dorm în același pat. În contrast total, fratele meu și prietena lui, care trăiesc împreună de patru ani, dorm în camere separate. Motivul acestui din urmă comportament mi-e foarte neclar, doar dacă nu are ca scop să nu o supere pe bunicuța, care a) e dusă cu mintea și b) nu a sosit încă. Singurul lucru care mă leagă încă de lumea reală este faptul că petrec din nou, în chip umilitor, seara de Crăciun de una singură, în dormitorul meu din casa părinților. Poate că tata se trudește chiar în acest moment să se suie pe mama. Brr, brr. Nu, nu. De ce îmi puiază mie creierii asemenea chestii?

Luni, 25 decembrie

Cincizeci și nouă de kilograme și douăzeci și patru de grame (O, Doamne, m-am transformat într-un Moș Crăciun sau într-o budincă sau așa ceva), unități de alcool: 2 (triumf total), țigări: 3, calorii: 2 657 (aproape în întregime sosuri), cadouri de Crăciun total aiurea: 12, număr de cadouri de Crăciun cu o valoare de utilizare oarecare: O, reflecții filosofice cu privire la însemnătatea fecioarei născătoare de prunc: O, număr de ani de când eu însămi nu mai sînt fecioară: hmmm.

Am coborît scara clătinîndu-mă, sperînd că părul nu îmi miroase a tutun, și i-am găsit pe mama și pe Una stînd la taclale pe teme politice, în timp ce înfîgeau cruciulițe în căpățînile de varză de Bruxelles.

– O, da, cred că ăla, cum-îl-cheamă, e foarte bun.

– Păi da, este, că doar a trecut clauza-aia-cum-îi-zice prin Camera Lorzilor, cînd nimeni nu credea că o poate trece, nu-i așa?

– Da, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, că ne-am putea alege cu un netot ca nuștiu-cum-îl-cheamă, care a fost șef de sindicat la mineri. Îl știi? Problema cu somonul afumat e că îmi tot vine pe gît, mai ales dacă am mîncat prea multă ciocolată înainte. A, bună, dragă, a zis mama, cînd m-a observat în sfîrșit. Ei, ce ai de gînd să porți în ziua de Crăciun?

– Asta, am bombănit eu prost dispusă.

– O, nu fi tontuță, Bridget, nu poți să porți așa ceva în Ziua de Crăciun. Ei, ai de gînd să te duci pînă-n sufragerie să-i saluți pe mătușica Una și pe unchiul Geoffrey, înainte de a-ți schimba hainele? mi s-a adresat ea cu vocea aceea încîntată, relaxată, gen "Nu-i așa că e o seară splendidă?", voce care însă, de fapt, spune: "Fă ce-ți spun, altfel îți reorganizez mutra."

– Ei, haide Bridget! Cum mai stai cu amorul? a trîntit Geoffrey și m-a îmbrățișat în stilul specific, după care s-a făcut roz la față și și-a rearanjat pantalonii.

– Bine.

– Deci, tot n-ai un iubit. Brr! Ce să ne facem noi cu tine?

– Ța e un biscuit cu ciocolată? a întreat bunicuța, uitându-se drept la mine.

– Stai dreaptă, dragă, a șuierat mama.

Doamne sfinte, ajută-mă. Vreau acasă. Vreau să am din nou viața mea. Nu mă simt ca un adult, mă simt ca un puțoi de adolescent care irită pe toată lumea.

– Și chiar, ce ai de gând să faci ca să poți avea copii, Bridget? a întreat Una.

– O, uite, un penis, a zis bunicuța și a ridicat un pachet de biscuiți în mână.

– Mă duc să mă schimb, am spus și i-am aruncat mamei un zîmbet încărcat de năduf, după care am ieșit în goană din încăperea, am deschis geamul dormitorului meu și am aprins o țigară Silk Cut.

Apoi am observat capul lui Jamie la fereastra dormitorului lui, trăgea și el o țigară. Două minute mai târziu s-a deschis geamul de la baie și acolo s-a ițit un cap cu părul castaniu coafat și cu o țigară în gură. Era afurisita de mama.

12:30 a.m. Schimbul de cadouri a fost un coșmar, întotdeauna compensez urîțenia cadourilor primite prin țipete de încântare, ceea ce duce la primirea, an de an, a unor cadouri tot mai oribile. Așa se face că Becca – cea care îmi dăruise anul trecut, când încă mai lucram în editură, un set oribil de perii de haine, calapoade și clame de păr, toate în formă de cărți anul ăsta mi-a dăruit un magnet de pus pe frigider. Una, cea pentru care nici o treabă casnică nu trebuie să rămână nereprezentată prin miniaturi, mi-a dat un set de capace care se potrivesc la diverse tipuri de borcane de bucătărie. În vreme ce mama, care îmi dă de regulă cadouri care să facă în așa fel încât viața mea să semene cât mai mult cu a ei, mi-a dăruit o crăcioară de o persoană.

– Tot ce trebuie să faci e să încălzești puțin carnea înainte de a pleca la serviciu și să adaugi ceva legume, a zis ea.

Nu are nici cea mai vagă idee despre cât e de greu în unele dimineți să-ți pregătești chiar și un simplu pahar cu apă fără să vomیți.

– A, uite! Nu e un penis, e un pachet de biscuiți, a zis bunicuța.

– Cred că sosul ăsta va trebui dres puțin, Pam, a zis Una venind din bucătărie cu o cratiță în mâini.

O, nu. Nu asta. Te rog, nu asta.

– Nu cred că va trebui, dragă, a răspuns mama, scuiپând deja cuvintele printre dinții încleștați. Ai încercat să îl amesteci?

– Nu mă lua de sus, Pam, a replicat Una cu un suris primejdios.

S-au învîrtit una în jurul celeilalte ca doi luptători. Așa se întîmplă în fiecare an cu sosul. Din fericire, s-a întîmplat ceva care le-a distras atenția de la sos: un teribil zdrăngănit de geamuri sparte și un zbieret, în vreme ce o siluetă pătrundea în casă prin ușile cu glasvand.

Era Julio.

Toată lumea a înșepenit locului, iar Una a tras un urlet.

Era nebărbierit și ținea strîns în mînă o sticlă de sherry. A înaintat poticnit pînă la tata și s-a îndreptat de spate.

– Tu te culci cu femeia mea.

– Aha, a răspuns tata. Crăciun fericit, ăăă... Pot să îți ofer un pahar? A, da, ai deja o

sticlă întregă. Foarte bine. O plăcintă, poate?

– Tu te culci, a repetat Julio pe un ton amenințător, cu femeia mea.

– O, e atît de meridional, hahaha, a făcut mama cu cochetărie, în vreme ce toți ceilalți se holbau la ea cu oroare.

Ori de cîte ori îl văzusem pe Julio, fusese curat și frezat dincolo de limitele rațiunii. Acum era dezlănțuit, beat, neîngrijit – sincer vorbind, exact genul de care mă îndrăgostesc eu de obicei. Nici nu e de mirare că mama părea mai degrabă excitată sexual decît jenată.

– Julio, răule ce ești, a susurat ea.

O, Doamne. Încă mai era îndrăgostită de el.

– Tu te culci, a zis Julio, cu el.

A scuiapat pe covorul chinezesc și a pornit-o spre etaj, urmat de mama, care a ciripit spre tata:

– Poți tu, dragule, să îi liniștești pe ceilalți și să îi faci să ia loc? Nimeni nu s-a mișcat.

– OK, oameni buni, a rostit tata pe un ton încordat, serios, bărbătesc. La etaj se află un criminal periculos care o folosește pe Pam ca ostatică.

– O, mie nu mi s-a părut că o deranjează să meargă cu el, dacă vrei să știți, a intervenit bunicuța într-unui din rarele și, cel puțin de data asta, foarte neavenite momente de luciditate. A, uite, e un biscuit printre dalii.

M-am uitat pe fereastră și mai să leșin de uimire. Mark Darcy era acolo, s-a strecurat cu o sprinteneală tinerească prin iarba, apoi a intrat prin geamurile sparte. Era transpirat, murdar, cu părul ciufulit, cu cămașa descheiată. Ding-Dong!

– Rămîneți absolut calmi, nu faceți nici un zgomot, ca și cînd totul e absolut normal, a zis el cu glas domol.

Toți am fost atît de uluiți, iar el emana o autoritate atît de grandioasă, încît am făcut pe loc ceea ce ne-a cerut, ca niște marionete hipnotizate.

– Mark, i-am șoptit, apropiindu-mă de el cu sosul în mîină. Ce tot spui? Nimic aici nu e normal.

– Nu știu sigur dacă Julio e violent sau nu. Poliția e afară. Dacă o putem face pe mama ta să coboare și să îl lase sus, poliția poate intra și îl poate aresta.

– Bine, lasă totul în seama mea, am zis eu și m-am dus la baza scărilor.

– Mamă, am țipat. Nu găsesc condimentele pentru sos.

Toată lumea și-a ținut răsufarea. Nici un răspuns.

– Mai încearcă o dată, a șoptit Mark, privindu-mă cu admirație.

– Pune-o pe Una să ducă sosul înapoi în bucătărie, am șuiert eu.

El mi-a zîmbit aprobator și a făcut ce i-am cerut. I-am zîmbit la rîndul meu și mi-am dres glasul.

– Mamă! am țipat eu din nou spre capătul de sus al scărilor. Știi cumva unde e sita?

Una e cam îngrijorată cu privire la sosul ăsta.

Zece secunde mai târziu s-a auzit un boncănit pe scări și mama a dat năvală, îmbujorată la față.

– Condimentele sînt în sertarele acelea de sus, din bucătărie, tontuțo. Ei, așa. Ia să vedem ce a făcut Una cu sosul. Brrr! Va trebui să folosim mixerul!

Chiar în timp ce vorbea, s-au auzit pași răsunînd pe scară, apoi o luptă la etaj, chiar deasupra noastră.

– Julio! a țipat mama și a dat fuga spre ușă.

Detectivul, pe care l-am recunoscut ca fiind cel de la poliție, atunci cînd fusesem acolo, se afla deja în ușa sufrageriei.

– Totul e în regulă, fiți calmi, vă rog. Totul e în regulă acum, a spus el.

Mama a slobizit un răcnet văzîndu-l pe Julio prins în cătușe de un tînăr polițist și îmbrîncit spre ușa din spatele detectivului.

Am privit-o în timp ce se aduna și privea în jur, evaluînd situația.

– Ei, bine, reușisem să îl calmez pe Julio, a spus ea vesel, după o scurtă pauză. Ce întîmplare! Totul e în regulă cu tine, dragul meu?

– Bluza ta – draga mea – e pusă pe dos, a zis tata.

M-am holbat la scena aceea hidoasă cu simțămîntul că întregul meu univers mi se prăbușește în jur. Apoi am simțit o mînă puternică pe braț.

– Haide, a zis Mark Darcy.

– Ce? am întrebat eu.

– Nu spune "Ce?", Bridget, spune "Poftim", a șuiert mama.

– Doamnă Jones, a spus Mark cu fermitate. O iau cu mine pe Bridget, să sărbătorim ce a mai rămas din ziua de naștere a copilului Iisus.

– Vă urez tuturor un Crăciun fericit, le-am adresat eu un zîmbet grațios. Presupun că o să vă văd pe toți la petrecerea cu curcan și sos curry.

Iată ce s-a petrecut după aceea:

Mark Darcy m-a dus la Hintlesham Hall la o șampanie și un prînz întîrziat de Crăciun,

care a fost foarte bun. Și, mai ales, m-am bucurat de libertatea de a turna sos pe curcan fără a trebui să fiu de partea cuiva în privința asta. Ziua de Crăciun fără mama și fără Una a fost ceva ciudat și minunat. Am realizat că pot vorbi nestingherită cu Mark Darcy, mai ales că aveam de disecat Scena-Capturării-Festive-de-către-Poliție a lui Julio.

Am aflat că Mark petrecuse destul de multă vreme în Portugalia luna asta, făcînd-o pe detectivul particular. Mi-a spus că îl dibuise pe Julio la Funchal și că aflase unde e mare parte din fonduri, dar nu l-a putut convinge pe Julio, nici chiar sub amenințare, să returneze măcar ceva din ele.

– Cred însă că acum o s-o facă, a concluzionat el cu un zîmbet.

Mark Darcy ăsta e și foarte drăguț, nu doar teribil de deștept.

– Cum se face că s-a întors în Anglia?

– Păi, regret că folosesc un clișeu, dar i-am descoperit călcîiul lui Ahile.

– Ce?

– Nu spune "Ce?", Bridget, spune "Poftim", a zis el, iar eu am chicotit. Am realizat că, deși mama ta e cea mai imposibilă femeie din lume, Julio o iubește. O iubește cu adevărat.

Ia te uită, afurisita, am gîndit eu. Cum reușește ea să fie zeița irezistibilă a sexului?

Poate că ar trebui totuși să mă duc la coafor să-mi vopsesc părul.

– Și ce-ai făcut? l-am întrebat eu și m-am așezat pe propriile numi, ca să nu țin: "Dar eu? Eu? De ce nu mă iubește nimeni și pe mine?"

– I-am spus pur și simplu că ea petrece Crăciunul cu tatăl tău și că, mă tem, dar cred că ei dorm în același pat. Mi s-a părut că e destul de tăcănit și de prost ca să încerce să, ăăă, submineze aceste planuri.

– De unde ai știut?

– Am intuit. În domeniul meu de activitate dobândești intuiție.

Doamne, omul ăsta e superb.

– A fost atît de amabil din partea ta să lipsești de la serviciu și așa mai departe. De ce te-ai oboșit să faci toate astea?

– Bridget, a zis el. Nu e evident?

O, Doamne.

Cînd ne-am dus la etaj, am aflat că închinase un apartament întreg. A fost fantastic, super, al naibii de plăcut, și ne-am simțit grozav, și am mai băut un pahar de șampanie, și mi-a spus totul despre cum mă iubea el pe mine: genul de chestii pe care, ca să spun sincer, reușea Daniel să le debiteze.

– Atunci, de ce nu m-ai sunat înainte de Crăciun? am întrebat eu bănuitoare. Ți-am lăsat două mesaje.

– Nu am vrut să vorbesc cu tine pînă nu terminam toată povestea aceea. Și apoi, nici nu credeam că mă placi prea mult.

– Ce?

– Păi, înțelegeți tu. M-ai lăsat cu buzele umflate pentru că îți uscai părul? Și prima oară cînd m-ai văzut, purtam puloverul acela tîmpit în carouri și ciorapii cu bulinașe galbene de la mătușa mea, și m-am purtat ca un tîntălău. Mă gîndeam că tu mă crezi un papă-lapte. – Păi, chiar așa te-am crezut, oarecum, am zis eu. Dar...

– Dar ce?

– Nu cumva ar trebui să spui: "Dar, poftim?"

Pe urmă mi-a luat paharul de șampanie din mână, m-a sărutat și mi-a spus: "Foarte bine, Bridget Jones, îți dau eu un «poftim», să nu-l poți duce", m-a luat în brațe, m-a dus în dormitor (cu pat din acela mare, cu baldachin!) și a făcut acolo tot felul de lucruri, ceea ce înseamnă că, pe viitor, ori de câte ori voi vedea un pulover en-coeur în carouri, voi exploda instantaneu de rușine.

Marți, 26 decembrie

4 a.m. Am aflat, în sfârșit, care este secretul fericirii alături de un bărbat și trebuie – cu cel mai mare regret, cu enervare și cu un simțămînt copleșitor de înfrîngere – să îl exprim în cuvintele unei femei adultere, complice a unui criminal și adevărată celebritate în lumea gangsterilor:

"Nu spune «Ce», spune «Poftim», dragă, și fă ce-ți spune maică-ta."

IANUARIE – DECEMBRIE:

Recapitulare

Unități de: alcool: 3836 (prost)

Țigări: 5277

Calorii: 11090265 (respingător)

Unități de grăsime: 3457 (aprox.) (dar tot hidos oricum ai lua-o)

Greutate câștigată: 32 de kilograme și 56 de grame

Greutate pierdută: 33 de kilograme și 1 gram (excelent)

Numere corecte la loterie: 42 (f.b.)

Numere incorecte: 387

Total bilete de loterie cumpărate: 98

Câștiguri totale la loterie: 110 lire sterline

Total profit de pe urma loteriei: 12 lire sterline (Urraaa!
Urraaa! Am învins sistemul și am participat, pe această cale, la
susținerea diverselor cauze în calitate de binefăcătoare)

Telefoane la 1471: destul de multe

Ilustrate primite de Ziua Îndrăgostiților: 1 (f.b.)

Felicitări primite de Crăciun: 33 (f.b.)

Zile fără mahmureală: 114 (f.b.)

Prieteni: 2 (dar unul din ei abia de 2 zile încoace,
deocamdată)

Prieteni de treabă: 1

Număr de hotărâri de Anul Nou îndeplinite: 1 (f.b.)

Progres excelent anul acesta.

Helen Fielding s-a născut într-un oraș industrial din Yorkshire și a studiat la Oxford. A lucrat câțiva ani la BBC, realizând documentare despre Africa. De altfel, romanul său de debut din 1994, O cauză pentru celebrități, aclamat de critică la data apariției, are la bază experiența africană a autoarei. În 1996, ziarista Helen Fielding dă lovitura de piață cu romanul Jurnalul lui Bridget Jones, vândut în milioane de exemplare în întreaga lume. Ecranizarea realizată de Universal Pictures în 2001, cu Renee Zellweger, Hugh Grant și Colin Firth în rolurile principale, în regia lui Sharon Maguire, se bucură, de asemenea, de mare succes. În 1999, Helen Fielding continuă jurnalul simpaticului său personaj cu romanul Bridget Jones: La limita rațiunii, în curs de traducere la Editura Polirom. Filmul omonim, cu aceeași echipă celebră, va fi terminat în 2003.

Scris sub forma însemnărilor zilnice – de un comic absolut irezistibil! – ale unei femei "de treizeci și ceva de ani", în luptă cu singurătatea, kilogramele în plus, fumatul, alcoolul și avansurile șefului, Jurnalul lui Bridget Jones a devenit o carte-cult pentru tinerii de pretutindeni. Satiră îndrăzneță a relațiilor umane din zilele noastre, romanul este gustat de publicul cititor de toate vârstele.